

ATHENS voice

17 - 23 ΙΟΥΛΙΟΥ 2025

ΤΕΥΧΟΣ 966, 210 Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

WWW.ATHENSVOICE.GR

FREE PRESS ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γιάννης ΠΑΡΙΟΣ

«Όλη μας η ζωή είναι
ένα ναυάγιο»

Του Δημήτρη Αθανασιάδη

Ηλέκτρα ΡΩΜΗ Δόχτη

«Την τρανς ταυτότητα
τη βιώνω στην Ελλάδα
καλύτερα απ' ό,τι στη Δανία»

Της Κρυστάλλης Γλυνιαδάκη

ΑΦΙΕΡΩΜΑ book *voice*

Βιβλία για το φετινό καλοκαίρι

Του Στέφανου Τσιτσόπουλου

Ανεβαίνουμε συνεχώς επίπεδο, για την ελληνική κοινωνία και οικονομία.

**Η Lidl Ελλάς, με πορεία μεγαλύτερη από 25 χρόνια στην Ελλάδα,
έχει καταφέρει να γίνει ένα αναπόσπαστο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας.**

Με συνεχείς επενδύσεις και ισχυρή παρουσία σε όλη τη χώρα μέσα από 231 καταστήματα, 5 κέντρα διανομής και περισσότερους από 6.700 εργαζόμενους η Lidl Ελλάς παραμένει ένας σημαντικός πυλώνας προόδου και εξέλιξης. Όλα αυτά, ενώ συνεχίζει να βρίσκεται δίπλα στους ανθρώπους και τις ανάγκες τους, προσφέροντας με υπευθυνότητα προϊόντα εξαιρετικής ποιότητας στην καλύτερη τιμή.

Μάθετε περισσότερα

Το τουρκο-λιβυκό μνημόνιο, το μεταναστευτικό κύμα και η απουσία πολιτικής

Οι βλέψεις της Τουρκίας στη Μεσόγειο και πώς θα μπορούσαμε να εφαρμόσουμε μια ισορροπημένη μεταναστευτική πολιτική

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Στις 27 Νοεμβρίου 2019 υπεγράφη στην Κωνσταντινούπολη ένα Μνημόνιο Κατανόησης (MoU) μεταξύ της τουρκικής κυβέρνησης και της αναγνωρισμένης από τον ΟΗΕ «Κυβέρνησης Εθνικής Συμφωνίας» (GNA) της Λιβύης, δηλαδή μιας οντότητας που δεν εκπροσωπεί όλους τους Λίβυους· οι Λίβυοι είναι εδώ και δεκαπέντε χρόνια περισσότερο από διχασμένοι· έχουν οπισθοδρομήσει στην προγονική κοινωνική κατάσταση των φυλών (tribes). Εν πάση περιπτώσει, το μνημόνιο οριοθετεί τις θαλάσσιες περιοχές δικαιοδοσίας (ΑΟΖ και υφαλοκρηπίδα) μεταξύ των δύο χωρών στην ανατολική Μεσόγειο. Βάσει αυτού, η Τουρκία διεκδικεί—και η Λιβύη αποδέχεται— μια οριοθέτηση με βάση τη μέση γραμμή και χωρίς να λαμβάνονται υπόψη τα ελληνικά νησιά, ιδιαίτερα η Κρήτη, η Ρόδος και τα Δωδεκάνησα. Έτσι, όπως ήταν αναμενόμενο, το Μνημόνιο προκάλεσε έντονες αντιδράσεις από την Ελλάδα, την Κύπρο, την Αίγυπτο και το Ισραήλ, καθώς θεωρήθηκε παράνομο και γεωγραφικά αβάσιμο σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας και τη Σύμβαση UNCLOS. Η ελληνική πλευρά το χαρακτήρισε νομικά ανυπόστατο και μη δεσμευτικό για τρίτες χώρες, ενώ η ΕΕ επεσήμανε (χλιαρά) ότι «παραβιάζει τα κυριαρχικά δικαιώματα τρίτων κρατών». Το 2021 η Βουλή της Ανατολικής Λιβύης και το Ανώτατο Δικαστήριο της Βεγγάζης το ακύρωσαν, αλλά η αξιοπιστία των λιβυκών θεσμών δεν επαρκεί ούτε για ακύρωση ούτε για επικύρωση διμερών συμφωνιών. Πόσο μάλλον ενόσω η συγκεκριμένη συμφωνία εντάσσεται στη διεκδικητική στρατηγική της Τουρκίας «Γαλάζια Πατρίδα» (Mavi Vatan), η οποία έχει στόχο τη διεύρυνση της τουρκικής επιρροής στο Αιγαίο, στην ανατολική Μεσόγειο και στη Μαύρη Θάλασσα και συνοδεύεται από άλλες συμφωνίες ασφάλειας και στρατιωτικής συνεργασίας, με παράλληλη αποστολή τουρκικών στρατευμάτων στη Λιβύη.

Εδώ μια μεγάλη παρένθεση για όσα συμβαίνουν στη Λιβύη. Οι αντιμαχόμενες πλευρές συγκροτούν ένα περίπλοκο πλέγμα πολιτικών, στρατιωτικών και διεθνών συμφερόντων, το οποίο διαμορφώθηκε από την πτώση του Καντάφι το 2011 και κλιμακώθηκε μετά το 2014 σε de facto εμφύλιες συρράξεις. Οι αντιμαχόμενες πλευρές είναι οι εξής: κατ' αρχάς, η λεγόμενη Κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας (GNU) με έδρα την Τρίπολη (δυτική Λιβύη) και επικεφαλής τον Abdul Hamid Dbeibeh· αυτόν τον «παίκτη», που έχει σχέσεις με την Τουρκία και το Κατάρ, αναγνωρίζει ο ΟΗΕ. Η GNU διαθέτει τρεις ξεχωριστές ένοπλες ομάδες, οι οποίες προσπαθούν να αποτρέψουν την επέκταση της κυβέρνησης της ανατολικής Λιβύης προς τα δυτικά. Αυτή η δεύτερη «κυβέρνηση», που ονομάζεται Εθνικής Σταθερότητας (GNS), έχει έδρα τη Βεγγάζη και το Τομπρούκ (δύο παραλιακές πόλεις που απέχουν πάνω από 400 χιλιόμετρα μεταξύ τους), με de facto πρωθυπουργό από το 2023 τον Osama Hammad αλλά ισχυρό άνδρα τον στρατηγό Khalifa Haftar, ο οποίος ηγείται του Λιβυκού Εθνικού Στρατού (LNA). Η κυβέρνηση Εθνικής Σταθερότητας έχει συνάψει συμμαχίες με την Αίγυπτο, με τα Εμιράτα, με τη Ρωσία (παλιότερα με την ομάδα Wagner), με τη Γαλλία (παλιότερα) και προσπαθεί να αποκτήσει τον έλεγχο ολόκληρης της χώρας και να απομακρύνει τη κυβέρνηση της Τρίπολης. Αλλά η κατάσταση είναι εξαιρετικά συγκεχυμένη με εναλλασσόμενες συμμαχίες και ένοπλες ομάδες ορμώμενες από διάφορες πόλεις (Μισράτα, Φεζάν κ.λπ.), ενώ οι ξένες χώρες—Τουρκία, Αίγυπτος, Εμιράτα, Ρωσία—στηρίζουν άλλοτε τη μία, άλλοτε την άλλη. Πάντως, ο ΟΗΕ, οι ΗΠΑ και η ΕΕ ζητούν, όπως πάντοτε σε τέτοιες περιπτώσεις, πολιτική λύση με εκλογές και αποστρατικοποίηση της χώρας. Δεν είναι εύκολο: ο Haftar ενισχύει τη διπλωματική του παρουσία, στηρίζει το τουρκο-λιβυκό μνημόνιο και συνεργάζεται με εταιρείες όπως η ρωσική Rosneft και η γαλλική Total Energies, ενώ ισχυρίζεται ότι μάχεται εναντίον των φανατικών ισλαμιστών. Η κατάσταση είναι χαοτική.

Πρόκειται για το αποτέλεσμα μιας αλυσίδας γεγονότων που ξεκινούν από την Αραβική Άνοιξη του 2011, τον βίαιο θάνατο του Καντάφι και την αποτυχία δημιουργίας ενιαίου και λειτουργικού κράτους. Υπενθυμίζω τα γεγονότα θέλοντας να τονίσω ότι, για μία ακόμα φορά, οι ΗΠΑ έδρασαν χωρίς σχέδιο, με βραχυπρόθεσμη στρατηγική και τακτική. Η λαϊκή δικτατορία του Μουαμάρ αλ-Καντάφι ξεκίνησε το 1969 κι από τότε ο Λίβυος ηγέτης συγκέντρωσε την απόλυτη εξουσία, αλλά η χώρα, ως πετρελαιοπαραγωγική, απολάμβανε σχετική σταθερότητα. Παρά την απουσία δημοκρατικών θεσμών και την καταστολή των αντιφρονούντων, οι Λίβυοι ζούσαν τη ζωή τους όπως ήξεραν κι όπως μπορούσαν. Οργανωμένος κρατικός στρατός δεν υπήρχε: η ασφάλεια της χώρας στηριζόταν σε tribal ομάδες και σε παραστρατιωτικές πολιτοφυλακές. Μετά τις εξεγέρσεις του 2011, που οι Δυτικοί έσπευσαν να χαρακτηρίσουν Αραβική Άνοιξη—στην πραγματικότητα οι Λίβυοι ζητούσαν «ψωμί», όχι δημοκρατία—, ο Καντάφι έχασε τον έλεγχο μεγάλου μέρους της χώρας και το NATO (Γαλλία, ΗΠΑ, Βρετανία) επενέβη στρατιωτικά με αεροπορικούς βομβαρδισμούς (ψήφισμα 1973 ΟΗΕ), καταστρέφοντας τις δυνάμεις του Καντάφι, χωρίς να ξέρει αν υπάρχει δυνατότητα διάδοσης κατάστασης και ποια ακριβώς θα ήταν αυτή. Μέσα στην αναμυμμούλα, τον Οκτώβριο του 2011, ο Καντάφι δολοφονήθηκε στη Σύρτη: τους δολοφόνους του, μέλη του επιλεγόμενου «Εθνικού Μεταβατικού Συμβουλίου» (NTC), διευκόλυνε η γαλλική αεροπορία. Μιλάμε για γκάφα μεγάλης ολκής ως προς τη γεωπολιτική και για έγκλημα ως προς την ηθική τάξη. Έτσι, η Λιβύη βρέθηκε σε κενό εξουσίας.

Στη διετία που ακολούθησε ιδρύθηκε το Γενικό Εθνικό Κογκρέσο (GNC)—από βαρύνουσα ονόματα πάμε καλά— που στηριζόταν σε ένοπλες πολιτοφυλακές, τα μέλη των οποίων είναι στενά συνδεδεμένα με κάποια φυλή της ερήμου, με κάποιον τόπο και κάποια ισλαμιστική τάση. Το 2014 ο Haftar έγινε αρχηγός του Λιβυκού Εθνικού Στρατού (LNA) και η χώρα διχοτομήθηκε επισήμως· το 2015 υπεγράφη η Σύμφωνία του Σχιράτ (μαροκινό θέρετρο), που οδήγησε στη δημιουργία της Κυβέρνησης Εθνικής Συμφωνίας (GNA), με επικεφαλής τον Fayez al-Sarraj— όμως όλα πήγαν στραβά. Το 2016 η GNA εγκαταστάθηκε στην Τρί-

πολη αλλά ο Haftar δεν την αναγνώρισε και τρία χρόνια αργότερα ξεκίνησε επιχειρήσεις για κατάληψη της Τρίπολης, εξασφαλίζοντας, όπως είπα, στήριξη από την Αίγυπτο, τα Εμιράτα, τη Ρωσία (την ομάδα Wagner). Από την πλευρά της, η GNA ζήτησε βοήθεια από την Τουρκία, η οποία το 2020 απέκρουσε τον Haftar έπειτα από στρατιωτική εμπλοκή.

Το 2021-2023, ο ΟΗΕ επέβλεψε διαπραγματεύσεις για μεταβατική κυβέρνηση (GNU) με επικεφαλής τον Abdul Hamid Dbeibeh. Προγραμματίστηκαν εκλογές για τον Δεκέμβριο του 2021, οι οποίες ωστόσο δεν διεξήχθησαν ποτέ· η δε Βουλή του Τομπρούκ απέρριψε τον Dbeibeh κι έστησε δική της κυβέρνηση (GNS) με τη στήριξη του Haftar. Έτσι, διαμορφώθηκαν οι δύο παράλληλες κυβερνήσεις—GNU στην Τρίπολη (Dbeibeh, στήριξη Τουρκίας) και GNS στη Βεγγάζη/Τομπρούκ (Hammad, στήριξη Haftar— Αίγυπτος, Ρωσία)—, ενώ στις νότιες περιοχές δεν έχει δικαιοδοσία καμία από τις δύο· ορισμένες ζώνες βρίσκονται υπό τον έλεγχο ισλαμιστικών ομάδων τύπου ISIS. Με λίγα λόγια, η Λιβύη είναι σήμερα η κατ' εξοχήν basket case της Μεσογείου.

Τις εντάσεις στη Μεσόγειο επιδείνωσε η υπογραφή νέου ενεργειακού MoU μεταξύ της Libyan National Oil Corporation και της τουρκικής ΤΡΑΟ για τη διεξαγωγή γεωλογικών και γεωφυσικών ερευνών σε τέσσερις θαλάσσιες ζώνες. Η κυβέρνηση της ανατολικής Λιβύης εξέφρασε τη στήριξή της προς το μνημόνιο—ο πρωθυπουργός Hammad τόνισε ότι είναι «θεμιτό σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο»—, ενώ η Ευρωπαϊκή Ένωση επανέλαβε για μία ακόμα φορά πως η συμφωνία «παραβιάζει τα κυριαρχικά δικαιώματα τρίτων χωρών» και ο Έλληνας ΥΠΕΞ Γ. Γεραπετρίτης μετέβη στη Λιβύη με σκοπό να ακυρωθεί η συμφωνία. Είναι σαφές ότι η ενεργειακή δραστηριότητα από τη Λιβύη και την Τουρκία αποτελεί αντιευρωπαϊκό ισλαμικό άξονα και περιλαμβάνει εκβιασμούς για μαζική διοχέτευση μεταναστών από την Αφρική προς την Ελλάδα. Κοντολογίς, οι Λίβυοι φύλαρχοι προσπαθούν να σωθούν μέσω των πρώτων υλών που διαθέτει η χώρα τους—τα αποθέματα υδρογονανθράκων προσελκύουν την BP και τη Shell για την επανεκκίνηση των γεωτρήσεων—, συνάπτοντας στενή συνεργασία με την Τουρκία και υιοθετώντας την αντιευρωπαϊκή της στάση (την περασμένη εβδομάδα απελάθηκαν από τη Βεγγάζη αξιωματούχοι της ΕΕ ως ανεπιθύμητοι).

Φτάνω στο θέμα του νέου μεταναστευτικού κύματος, το οποίο πρέπει να αποδοθεί σε συνδυασμό παραγόντων, από τη χρόνια πολιτική αστάθεια που τροφοδοτεί τα ένοπλα δίκτυα μέχρι τις συγκεκριμένες, στοχευμένες πρακτικές της Λιβύης και της Τουρκίας με σκοπό να αποσπάσουν χρήματα από την ΕΕ. Τα μεταναστευτικά κύματα, ως «κύματα», αυξάνονται ή μειώνονται σε συνάρτηση με τις συνθήκες διαβίωσης (πολιτικές, οικονομικές, κλιματικές), με τη δραστηριότητα των ομάδων διακίνησης και με την πολιτική των χωρών υποδοχής. Αυτή τη στιγμή, η Λιβύη συγκεντρώνει όλους τους απωθητικούς παράγοντες που αναγκάζουν πολλούς ανθρώπους να πάρουν των ομμάτων τους— υπό αυτή την έννοια, ανάμεσα στο πλήθος που κινείται προς την Ευρώπη υπάρχουν πολλοί πρόσφυγες, όχι μόνο από τη Λιβύη αλλά και από το Σουδάν κι από άλλες υποσαχάριες περιοχές. Η Λιβύη λειτουργεί ως κέντρο διαμετακόμισης: αλλά, αν και οι λαθρέμποροι και οι ομάδες διακίνησης πλοηγούν ανθρώπους στη θάλασσα προς την Ευρώπη, το κύμα, «οι ροές», όπως συνηθίζουμε να λέμε, δεν είναι δικό τους έργο· είναι έργο της βίας και της καθυστέρησης που επικρατεί σε πολλά μέρη της Αφρικής. Η εκμετάλλευση των ροών εκ μέρους των γεωπολιτικών και πολιτιστικών εχθρών της Δύσης πρέπει να θεωρείται δεδομένη και είναι απολύτως απαραίτητο να αναγνωριστεί το πρόβλημα απ' όλους, συμπεριλαμβανομένης της Αριστεράς, που δεν καταλαβαίνει τίποτα: τα πλήθη των εξαθλιωμένων είναι μοχλός πίεσης και υπονόμευσης. Ωστόσο, για την πολιτική αστάθεια σε ορισμένες χώρες είναι συχνά συνυπευθύνες οι δυτικές χώρες, οι οποίες παρεμβαίνουν σε προβληματικές καταστάσεις επιδεινώνοντάς τις— επαναλαμβάνοντας ξανά και ξανά την ίδια καταστροφική τακτική ήδη από την αρχή του Ψυχρού Πολέμου (Ιράκ, Αφγανιστάν, Συρία, Αϊτή, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, Γουατεμάλα, Ιράν).

Τι κάνουμε τώρα με τις μεταναστευτικές «ροές»; Κατ' αρχάς χρειάζεται διπλωματική απάντηση στις χώρες που πιέζουν με αυτόν τον τρόπο την Ευρώπη· όχι στάση εθελουφλίας ή δειλίας. Και σίγουρα όχι εθνική, απομονωτική στάση: απαιτείται ευρωπαϊκή ενότητα και επιμονή στην ενιαία ευρωπαϊκή ταυτότητα. Δεύτερον, καθώς, όπως είπα, πολλοί άνθρωποι είναι πρόσφυγες και άλλοι τόσοι έχουν κάποια προσόντα για να εργαστούν εντίμως στην Ελλάδα και ευρύτερα στην ΕΕ, πρέπει να γίνουν δεκτοί και να μουν σε πρόγραμμα ένταξης (γλώσσα, εκπαίδευση στον νομικό πολιτισμό). Τρίτον, η πολιτική αποτροπής μέσω «κακού μενού» στις δομές και γενικότερα μη ελκυστικών συνθηκών υποδοχής πρέπει να θεωρηθεί «μη πολιτική»: για να αντιμετωπίσουμε μεγάλο αριθμό ξένων χρειάζεται προσεκτική, kāπως «κλινική» εφαρμογή των ευρωπαϊκών και διεθνών κανόνων, όχι δημαγωγικές τερατολογίες. Προπάντων είναι απαραίτητο να αναγνωρίσουμε ότι, ιδιαίτερα στην Ελλάδα, είμαστε πάντοτε τόσο απροετοίμαστοι, τόσο πρόχειροι, ώστε μας αιφνιδιάζουν τα πιο προβλέψιμα γεγονότα. Υπάρχει λύση; Υπάρχει, αλλά απαιτεί σκέψη και σκληρή προσπάθεια: πρώτον, η Δύση πρέπει να πάψει να ανακατεύεται σε ξένες υποθέσεις τη φύση των οποίων δεν κατανοεί· δεύτερον, μπορεί, αν το αποφασίσει, να γίνει χωνευτήρι, όπως ήταν οι Ηνωμένες Πολιτείες παλιότερα, προτού υιοθετήσουν το μοντέλο της πολυπολιτισμικότητας: αν το να δεχόμαστε μη Ευρωπαίους στο έδαφός μας είναι αναπόφευκτο, πρέπει να τους αφομοιώνουμε— όποιοι δεν αφομοιώνεται δεν έχει θέση στις δικές χώρες. Το μείζον πρόβλημά μας στη Δύση δεν είναι οι μετανάστες αυτοί καθαυτοί, αλλά η μη ένταξή τους, το σύστημα του κοινοτισμού που έχει διχάσει τις κοινωνίες και έχει ενισχύσει τους δημαγωγούς της Δεξιάς και τα ένστικτα του όχλου. **A**

Οι πράξεις και όχι τα λόγια έχουν σημασία

ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Μέγα μυστήριο καλύπτει τις φοβερές και τρομερές αποκαλύψεις του in.gr για τη συζήτηση των πολιτικών αρχηγών την 6η Ιουλίου 2015 έπειτα από εκείνο το μοιραίο δημοψήφισμα του ΝΑΙ ή του ΟΧΙ. Τελικά υπάρχουν πραγματικά πρακτικά ή όχι; Η μόνο σκόρπιες σελίδες αγνώστου προελεύσεως τις οποίες κάποιος διοχέτευσε έπειτα από 10 χρόνια στην αγορά. Αλήθεια, ποιος είχε εκ της θέσεώς του τέτοια δυνατότητα; Διότι πρακτικά επίσημα με μονογραφές των πολιτικών αρχηγών, συνοδευόμενα από τα σχετικά ηχητικά μέχρι στιγμής δεν έχουν εμφανιστεί. Αλλά κάποια ηχητικά μπορεί και να υπάρχουν;

Σε πρόσφατη συνέντευξή της η τέως ΠτΔ κ. Κατερίνα Σακελλαροπούλου δήλωσε ότι δεν παρέλαβε ποτέ ηχητικά από τη σύσκεψη εκείνη. Για να έρθει στη συνέχεια ο τότε ΠτΔ Π. Παυλόπουλος να δηλώσει ότι κρατήθηκαν επισήμως πρακτικά, απομαγνητοφωνήθηκαν από την αρμόδια υπηρεσία και απεστάλησαν σε γραπτή μορφή προς φύλαξη στην Προεδρία της Δημοκρατίας. Αλλά χωρίς να συνοδεύονται από το σχετικό ηχητικό. Το μόνο δηλαδή αδιάσειστο τεκμήριο της εγκυρότητας της προεδρίας. Γιατί άραγε αυτή η παρέκκλιση από τα καθιερωμένα; Πολλές οι παράξενες συμπτώσεις. Γιατί άραγε; Στη συνέχεια κρατήθηκαν σε κάποιο συρτάρι του προέδρου και δεν φυλάχτηκαν στο χρηματοκιβώτιο του Γενικού Γραμματέα, όπως συνηθιζόταν για τέτοιου είδους έγγραφα, πόσο μάλλον για μια τόσο κρίσιμη σύσκεψη, ίσως την κρίσιμότερη της μεταπολιτευτικής μας ιστορίας. Όταν δηλαδή κρινόταν η ύπαρξη της χώρας, όπως τουλάχιστον την ξέρουμε σήμερα.

Και όλα αυτά ενώ μέχρι τώρα νομιζαμε ότι δεν κρατήθηκαν πρακτικά, λόγω της κρίσιμότητας της συζήτησης. Τώρα μαθαίνουμε ότι ίσως φεύγοντας οι πρακτικογράφοι να άφησαν το μαγνητόφωνο ανοιχτό. Ή ότι η συζήτηση είχε διακοπές, οι πρακτικογράφοι τότε έγραφαν και τότε όχι, κάποιος συγκέντρωσε ένα τελειώς αποσπασματικό υλικό διάρκειας 6 ωρών, κοινώς το μοντάρισε όπως ήθελε και το φύλαξε πρόχειρα και όχι επίσημα, για να το ανασύρει δέκα χρόνια μετά. Και να το διοχετεύσει σε κάποιο συγκεκριμένο μέσο. Ποιος και γιατί άραγε; Τι ρωτάω κι εγώ, ε;

Τα όσα δημοσιεύονται είναι άραγε ένα επιλεγμένο τμήμα ή όλα τα πρακτικά της σύσκεψης; Ή είναι κάτι τελειώς διαφορετικό που κατασκευάστηκε εκείνη την εποχή ή μεταγενέστερα; Δηλαδή πλαστό και με στόχο να παραποιήσει την ιστορία που όλοι ξέρουμε. Ή να τη γράψει από την αρχή «σωστά». Διότι, για πολλούς στη χώρα αυτή, ως ιστορία νοείται αυτό που συμφέρει τον καθένα σε μια δεδομένη συγκυρία. Κοινώς, με λένε Ρίζο κι όπως θέλω τα γυρίζω. Στη θέση του «Ρίζου» βάλτε όποιο όνομα επιθυμείτε, αν και δεν θα κάνει ρίμα.

Τα πράγματα γίνονται όμως ακόμα πιο ύποπτα ή τουλάχιστον παράξενα διότι οι 110 «μυστήριες» σελίδες θέλουν να εξωραϊσουν τον πρωθυπουργό εκείνων των ημερών, Αλέξη Τσίπρα. Ο οποίος επανεμφανίστηκε πρόσφατα και ανησυχεί για τη δημόσια εικόνα του. Και θέλει να μας πει ότι δεν συνέβη αυτό που νομιζουμε. Η χώρα δεν πήγαινε πλησιόστια για Grexit και το δημοψήφισμα ήταν ένα κόλπο για καλύτερη διαπραγμάτευση με τους δανειστές. Και όλα αυτά που τόσα χρόνια λέγονται είναι μόνο για τις εντυπώσεις και όχι για την ουσία. Αλήθεια, έχει σημασία τι δήλωνε ο Α. Τσίπρας στη σύσκεψη εκείνη στο συμβούλιο των αρχηγών; Ενώ ήδη είχε αποφασίσει την κωλοτούμπα κι έκανε τη σύσκεψη κατόπιν υποδείξης των δανειστών, αναζητώντας ομοθυμία και στήριξη; Τι θα έπρεπε να τους πει δηλαδή; Ότι ήθελα να μας πάω φούντο και γι' αυτό έκανα το δημοψήφισμα, αλλά τώρα που τα χρειάστηκα και κωλώνω να προχωρήσω, βάλτε μια πλάτη να κάνω αναστροφή; Πώς το φαντάζεστε δηλαδή;

Σε τέτοιες κρίσιμες φάσεις για την τύχη μιας χώρας τα λόγια που λέγονται ιδιωτικώς δεν έχουν καμία σημασία. Ούτε κρίνουν κανένα αποτέλεσμα. Η κοινή γνώμη γουστάρει να

μαθαίνει δήθεν μυστικά από ιδιωτικές συζητήσεις πολιτικών και διάσημων, αλλά η ουσία δεν βρίσκεται στις παρόλες. Και μάλιστα ενός ανθρώπου ο οποίος την εποχή εκείνη δεν φημίζονταν για την ακρίβεια των δηλώσεών του. Ήταν τότε που «θα βαρούσε νταούλια και θα χόρευαν οι αγορές», «το νόμισμα δεν ήταν φρετίχ» και «θα μας παρακαλούσαν για να μας δανείσουν». Αντιθέτως, σημασία έχουν οι πράξεις. Οι μεθοδεύσεις και οι αποφάσεις. Και κυρίως οι συνέπειες αυτών. Τόσο στους εμπλεκόμενους κοινοτικούς ή παγκόσμιους θεσμούς όσο και στην εσωτερική κοινή γνώμη. Στην κοινωνία των πολιτών.

Για να είμαστε σοβαροί, έχει καμιά σημασία τι έλεγε στον Σταύρο, στον Βαγγέλη ή στον Κουτσούμπα ο' εκείνη τη σύσκεψη; Ό,τι θα έλεγε στον Γιουνκέρ ή στη Μέρκελ, που τον είχαν συμπιάσει, για να μη γράψω «αγαπήσει». Ή μήπως η παρουσία του Π. Παυλόπουλου άλλαζε την ποιότητα της συζήτησης; Σημασία είχε ότι καθυστερούσε τη διαπραγμάτευση, ότι έστελνε ακατάλληλα πρόσωπα να συζητούν με τους θεσμούς, ότι έκλεισε τις τράπεζες και ότι υπέγραψε ένα τρίτο, αχρείαστο μνημόνιο. Αν έχει αξία να σιγουρευτούμε για κάτι, είναι αν όλα αυτά έγιναν με πρόθεση και εν πλήρη συνειδήσει για να προκαλέσει το Grexit και να μας πάει στη Ρωσία (που δεν μας ήθελε) ή απλώς δεν ήξερε τι έκανε ούτε είχε συναίσθηση των συνεπειών των πράξεών του. Όχι μόνο των λόγων του.

Ο δημόσιος λόγος του Α. Τσίπρα είχε και μια άλλη ολέθρια συνέπεια στη συλλογική συνείδηση εκείνης της εποχής. Εκτόξευσε τη λεγόμενη αντισυστημικότητα. Αποθέωσε την έκφραση «μπουρλότο όλα». Έφτιαξε ένα τεράστιο ρεύμα αρνητών του ευρώ, που εκφράστηκε στο δημοψήφισμα με 62% ΟΧΙ. Ανθρώπους κάθε κοινωνικού στρώματος, μόρφωσης και κομματικής ένταξης που χόρευαν και παραληρούσαν στο Σύνταγμα στην προοπτική του Grexit. Πολλοί από τους οποίους δεν του συγχωρέσαν ποτέ εκείνη την κωλοτούμπα. Ανθρώπους που δεν είχαν συνείδηση της επαπειλούμενης καταστροφής ή επιζητούσαν την αυτοκαταστροφή τους εν μέσω επαναστατικού κλίματος. Δηλαδή την ανατίναξη της χώρας που τους εμπεριείχε. Κι αυτό πρέπει να το «πιστώσουμε» στον Αλέξη. Είναι τρομακτικό πλην όμως αληθινό. Το γεγονός ότι τους είχε πείσει να πηδήσουν όλοι μαζί στον γκρεμό. Και μέσα σ' αυτούς ήταν και άνθρωποι υπεράνω πάσης υποψίας. Πολιτικοί, επιστήμονες, παιδαγωγοί, διανοούμενοι. Πλούσιοι και φτωχοί.

Και γι' αυτό εξάλλου επιστρέφει και με το «δίκιο» του ο Αλέξης Τσίπρας και διεκδικεί ρόλο στα πολιτικά πράγματα της επόμενης φάσης. Διότι απέδειξε ότι μπορεί να πείσει το πόπολο ακόμα και για την αυτοκαταστροφή του. Και αυτό εξιτάρει τους υποστηρικτές του. Τον καθιστά «πολυεργαλείο». Διότι γι' αυτούς διαθέτει μια τεράστια πολιτική δύναμη,

την οποία φιλοδοξούν να αξιοποιήσουν, υποθέτω, για καλούς σκοπούς πλέον. Αν και τίποτα δεν είναι σίγουρο. Γιατί το καλό ή το κακό είναι σχετικά. Υποθετικά μιλώντας, το να σε πάρει κάποιος από το NATO και να σε πάει στη Ρωσία του Πούτιν είναι καλό ή κακό; Για μένα είναι κακό, αλλά για χιλιάδες συμπολίτες μας είναι το καλύτερο.

Οπότε όλα είναι σχετικά και εξαρτώνται από την οπτική γωνία και την πλευρά που βρίσκεσαι. Κάποια κέντρα θέλουν να αξιοποιήσουν και πάλι την επικοινωνιακή ικανότητα του τέως πρωθυπουργού. Και του φιλοτεχνούν νέο πορτρέτο. Συστημικό, με φωτεινά, παλ χρώματα. Ωστόσο οι μνήμες του γκρεμού είναι ακόμα νωπές για όσους τον είδαν και ζαλίστηκαν. Υπάρχουν βεβαίως κι αυτοί που τον είδαν αλλά δεν κατάλαβαν τίποτα. Και ενδεχομένως να θέλουν να του δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία. Είναι όπως όταν πετάς από ψηλά. Είναι συναρπαστικό, μόνο που κάποια στιγμή προσγειώνεσαι. Η βαρύτητα και οι νόμοι του Νεύτωνα είναι αμείλικτοι. Γι' αυτό τα λόγια δεν έχουν μεγάλη σημασία. Όχι όση έχει η δύναμη της πρόσκρουσης. Θέλετε να δοκιμάσετε; **A**

Η «βρόμικη» ελληνική τηλεόραση που κανείς δεν τιμωρεί

Της ΣΟΦΙΑΣ ΚΑΛΑΜΑΝΤΗ

Μετά τη σύντομη απολογία της στην ανακρίτρια, η Ειρήνη Μουρτζούκου οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Η ίδια ομολόγησε ότι δολοφόνησε τα δύο δικά της μωρά, το μωρό της φίλης της αλλά και την αδελφή της πριν από 11 χρόνια. Σχετικά με την υπόθεση του μικρού Παναγιώτη, η Μουρτζούκου φαίνεται να αρνείται την όποια εμπλοκή στον θάνατό του, ο οποίος έλαβε χώρα τον Αύγουστο του 2024. Λίγους μήνες μετά τον θάνατο του Παναγιώτη, η υπόθεση των νεκρών βρεφών είδε το φως της δημοσιότητας και φτάσαμε έτσι στην έκβαση των προηγούμενων ημερών. Τα παραπάνω θα μπορούσαν να είναι μερικές σειρές αστυνομικού ρεπορτάζ, οι οποίες, υπό άλλες συνθήκες, θα περνούσαν αθόρυβα στις σελίδες των ειδησεογραφικών σάιτ και διάφορων ιστοσελίδων, καθώς και στις εκφωνήσεις των βραδινών δελτίων ειδήσεων. Μόνο που, υπό τις παρούσες συνθήκες, ο επίλογος αυτός έρχεται να προστεθεί ως το τελευταίο επεισόδιο ενός «σίριαλ», που περισσότερο έφτασε να μοιάζει με true crime ντοκιμαντέρ σε πραγματικό χρόνο και λιγότερο με υπό διερεύνηση υπόθεση ανθρωποκτονίας, που κανονικά χρήζει λεπτών χειρισμών.

Τις τελευταίες μέρες η Ειρήνη Μουρτζούκου έχει μετονομαστεί για τα πάνελ των περισσότερων εκπομπών σε «κατηγορούμενη», «δράστις» κ.λπ. Αφότου ομολόγησε τους 4 φόνους, η υπόθεσή της αντιμετωπίζεται με κλινικό ενδιαφέρον από τηλεπαρουσιαστές και ρεπόρτερ, με αποστειρωμένες εκφράσεις και αποκλειστική εστίαση στην αλληλουχία και την εξέλιξη των γεγονότων του δικαστικού ρεπορτάζ. Θα νόμιζε κανείς με αυτή την εικόνα ότι οι ίδιες αυτές εκπομπές δεν είχαν απασχοληθεί με την υπόθεση στο παρελθόν και μόνο τώρα που έχουμε την ομολογία αποφάσισαν να τη συμπεριλάβουν στη θεματική τους σκαλέτα. Σκέψη που πόρρω απέχει από την πραγματικότητα. Διότι η πραγματικότητα είναι πως τους προηγούμενους μήνες, η Ειρήνη Μουρτζούκου είχε σταθερά μια θέση στα «σοβαρά» ενημερωτικά τηλεοπτικά πάνελ, μπόλικο χρόνο για αλληπάλληλες, εκτενείς συνεντεύξεις με αφιερωματικό χαρακτήρα και γενικώς διέθετε όλα τα μέσα για να προβάλει και να δικαιολογεί τον εαυτό της όπως ήθελε.

Η «δραματοποίηση» από μεριάς των εκπομπών έδινε ακόμη περισσότερη τροφή στον αδηφάγο τηλεοπτικό χρόνο: κοντινά πλάνα σε αργή κίνηση, μοντάζ με τις εικόνες των νεκρών βρεφών, λυπητερή μουσική κλεμμένη από soundtrack κάποιας αξιοπρεπούς ταινίας και έτοιμο για σερβίρισμα το προϊόν «αστυνομικής κλειδαρότρυπα». Θα είχε ψυχαναλυτικό ενδιαφέρον κάποιος ειδικός να αξιολογήσει τι επίδραση έχει η τόση έκθεση και η τόση ελευθερία λόγου σε έναν άνθρωπο ο οποίος οπωσδήποτε πάσχει από ψυχοπαθολογικές διαταραχές. Το απολαμβάνει, φτάνει σε σημείο να πιστεύει αυτά που υποστηρίζει, νιώθει κάποιου είδους δικαίωση με τη συνεχή προβολή της θυματοποίησής του; Πιθανότατα και να μη μάθουμε ποτέ.

Ο πολιτικός επιστήμονας Λάρι Σάμπανο παρομοιάζει στο βιβλίο του «Feeding Frenzy» τους Αμερικανούς δημοσιογράφους με αγέλες από πεινασμένα πιράνχας ή καρχαρίες. Ο στόχος του κιτρινισμού και της εντυπωσιοθηρίας –πρακτικής με αμερικανική κυρίως προέλευση– είναι μια είδηση να «καταβροχθισθεί» από τους μιντιακούς δρώντες ως εκεί που δεν πάει, να αποστραγγιστούν όλες οι πτυχές της, μέχρι την πιο σκοτεινή. Η είδηση δεν μεταδίδεται απλώς· φτάνει να γίνει ένα πλήρες «ριάλιτι», στο οποίο το κοινό μόνο για πρακτικούς λόγους δεν είναι σε θέση να ψηφίζει κάθε εβδομάδα για την ενοχή ή την αθώωση του εκάστοτε κατηγορουμένου.

Βέβαια, πλέον γίνεται και αυτό έμμεσα – μια ματιά στις ζωντανές συζητήσεις στο Χ κατά τη διάρκεια των εν λόγω εκπομπών αρκεί για να πείσει. Οι διάφορες ετυμολογίες υπάρχουν, με τους χρήστες να συναγωνίζονται μεταξύ τους για τα like και τις κοινοποιήσεις. Άλλωστε, και η «πανταχού παρούσα δημοσιογραφία» κατά τον όρο του Σάμπανο (*omnipresent journalism*), που δεν υπαγορεύεται πλέον από τα χρονικά όρια του Τύπου, τροφοδοτεί συνεχώς την ψηφιακή σφαίρα με νέο υλικό.

Οι παραπάνω πρακτικές δεν είναι καινούργιο φαινόμενο. Ήδη από τα 90s, το αστυνομικό δελτίο γινόταν με σκηνοθεσία και όρους ψυχολογικού θρίλερ: ο τηλεθεατής έπρεπε να νιώθει τουλάχιστον φόβο και ανησυχία, αν όχι και ανημποριά για το τι μπορεί να φέρει η επόμενη μέρα. Η διαφορά είναι πως πλέον μπήκε ο παράγοντας lifestyle στην εξίσωση και, από τα συμβάντα και τα γεγονότα, περάσαμε στα πρόσωπα και τη στρεβλή ανάδειξή τους. Οι φερόμενοι ως δράστες, οι κατηγορούμενοι, αποτελούν πλέον δυνάμεις της τηλεοπτικής βραχείας διάρκειας, είναι εκκολλημένες γκροτέσκες περσόνες, που εσωκλείουν στην ψυχικά διαταραγμένη φύση τους την υπόσχεση υψηλής τηλεθέας. Οι περσόνες αυτές συμβαδίζουν άλλωστε και με την εσωτερικευμένη κανονιστική επιθυμία των μέσων κοινωνικής δικτύωσης: την εμμονή να υπάρχει πάντα ένα πρόσωπο-σύμβολο για να μισηθεί, να λατρευτεί κ.ο.κ.

Το τι συνέπειες έχει αυτό για την εξέλιξη μιας υπόθεσης, το τι εμπόδια μπορεί να μπαίνουν για τη Δικαιοσύνη, λίγο ενδιαφέρει. Μοναδική λύση θα ήταν η ρύθμιση του τηλεοπτικού περιεχομένου, όχι με ηθικοπλαστικά νουνεχή κηρύγματα, αλλά με τσουχτερά πρόστιμα προς τους τηλεοπτικούς σταθμούς, που ανενόχλητοι κανονικοποιούν την παραχώρηση δημόσιου βήματος σε –τελικά– καθ' ομολογίαν κατά συρροή δολοφόνους. Μόνο έτσι ενδέχεται να σταματήσουν οι κυδαίες δημοσιογραφικές πρακτικές. Εάν εναποθέσουμε τις ελπίδες μας στο ηθικό και αισθητικό κριτήριο όσων είναι υπεύθυνοι για τη λήψη αποφάσεων στους τηλεοπτικούς σταθμούς, το πιο πιθανό είναι να χάσουμε. **A**

Στόχος του
κιτρινισμού και της
εντυπωσιοθηρίας
είναι μια είδηση
να «καταβροχθισθεί»
ως εκεί που δεν πάει

Όταν η απαισιοδοξία είναι ρεαλισμός

Του ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

Ο δημοσιογράφος μετέδιδε το ρεπορτάζ με όλη τη σοβαρότητα και το πάθος που απαιτούσε η περίπτωση: Η Κρήτη, ενημέρωνε το τηλεοπτικό του κοινό, «ασφυκτιά κυριολεκτικά» από τους μετανάστες. Τις ημέρες εκείνες οι αφίξεις ήταν κοντά στις 7.000. Φαντάζομαι, λοιπόν, ότι πολλοί θα αναρωτήθηκαν πώς είναι δυνατόν ένα νησί το οποίο δέχεται 5.000.000 τουρίστες τον χρόνο να ασφυκτιά από λίγες χιλιάδες μετανάστες. Η χώρα της υπερβολής.

Αλλά γιατί να φταίει ο δημοσιογράφος; Εδώ ολόκληρη κυβέρνηση επικαλέστηκε το άρθρο 15 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου για να δικαιολογήσει την απόφασή της να αναστείλει το δικαίωμα αιτήσεων ασύλου. Το άρθρο δηλαδή που επιτρέπει μια τέτοια παρεκτροπή, όταν απειλείται η ζωή του έθνους. Αυτό κι αν είναι υπερβολή. Η οποία φυσικά κατά πάσα πιθανότητα θα καταπέσει την πρώτη φορά που θα αμφισβητηθεί δικαστικά. Όσο για τα μέτρα, θα έχει ενδιαφέρον να δούμε πού θα μπαίνουν φυλακή όσοι αρνούνται να αποχωρήσουν, όταν σήμερα στις φυλακές επικρατεί το αδιαχώρητο. Ή πόσο η αλλαγή του μενού θα αποτρέψει τους πρόσφυγες και τους μετανάστες από το να κάνουν το επικίνδυνο ταξίδι τους για να αφήσουν πίσω τους τον πόλεμο και την πείνα.

Μικρή σημασία φυσικά έχουν όλα αυτά. Γιατί βέβαια σκοπός των μέτρων δεν είναι να αποθαρρυνθούν οι μετανάστες. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο στο πλαίσιο μιας συμφωνίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης με τη Λιβύη, και στην κυβέρνηση το γνωρίζουν. Στόχος των μέτρων είναι να μη δοθεί πάτημα για αμφισβήτηση από τα δεξιά είτε από τα υπάρχοντα σχήματα είτε από το εκκολλημένο κόμμα Σαμαρά. Το μεταναστευτικό προσφέρεται για ιδεολογικές παρόλες.

Πρόκειται για δεξιά στροφή; Και να και όχι. Γιατί στην πραγματικότητα, περισσότερο από καθετί άλλο, είναι μια βεβαιωμένη κίνηση από μια κυβέρνηση η οποία ορισμένες φορές μοιάζει να κινείται στα όρια του πανικού. Αντιδρά στα γεγονότα χωρίς να είναι πια σαφές πού και με ποιον τρόπο θέλει να οδηγήσει τη χώρα. Έτσι, το μόνο που κάνει είναι να προσπαθεί να καθυστερήσει τη φθορά, ελπίζοντας ότι στις εκλογές οι ψηφοφόροι θα τη στηρίξουν αναγκαστικά, ελλείψει πειστικής εναλλακτικής πρότασης.

Κατανοητό. Σε αυτό τουλάχιστον, στη διαχείριση της φθοράς δηλαδή, η κυβέρνηση ακολουθεί τον δρόμο όλων των κυβερνήσεων της μεταπολίτευσης στη δεύτερη θητεία τους. Άλλωστε τα σχέδια για αναπτυξιακό άλμα και αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου αποδείχθηκαν όνειρα θερινής νύχτας. Πριν από λίγες μέρες, οι Financial Times φιλοξένησαν ένα εξαιρετικά κολακευτικό άρθρο για την ελληνική οικονομία και το πώς η Ελλάδα επέστρεψε από το χείλος της καταστροφής. Και πράγματι, από αυτή τη σκοπιά η διαχείριση της οικονομίας αποτελεί μια σημαντική επιτυχία. Όσο συνεχίζεται αυτή η πολιτική, τόσο απομακρύνεται ο κίνδυνος

μιας νέας χρεοκοπίας. Από την άλλη πλευρά όμως, οι δομικές αδυναμίες παραμένουν και φωνάζουν. Το επενδυτικό κενό δεν έχει καλυφθεί και η παραγωγικότητα παραμένει ουσιαστικά στάσιμη. Η ανταγωνιστικότητα, μάλιστα, των επιχειρήσεων υποχώρησε τον προηγούμενο χρόνο. Έτσι ο τουρισμός, τα ακίνητα και η κατανάλωση παραμένουν οι κινητήριες δυνάμεις της οικονομίας, προσφέροντας μια εξαιρετικά επισφαλή ανάπτυξη με ένα μη διατηρήσιμο έλλειμμα στο εξωτερικό μας ισοζύγιο. Μια ανάπτυξη η οποία με κανέναν τρόπο δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις προσδοκίες των πολιτών για ουσιαστική αύξηση των εισοδημάτων τους ούτε είναι ικανή να θωρακίσει τη χώρα μπροστά στα προβλήματα της επόμενης δεκαετίας: τη δημογραφική κατάρρευση, τις προκλήσεις της κλιματικής κρίσης και τη γεωπολιτική αστάθεια.

Η υπόθεση του ΟΠΕΚΕΠΕ ήρθε όμως να μας υπενθυμίσει και κάτι ακόμα: πως χέρι χέρι με τη δυσλειτουργία του πολιτικού συστήματος και την καχεξία της οικονομίας πηγαίνουν η διαφθορά και η αναποτελεσματικότητα της διοίκησης. Πρόκειται για μια ανατροφοδοτούμενη τριπλέτα, έναν διαρκή φαύλο κύκλο, ο οποίος ορίζει και τις δυνατότητες της χώρας να προχωρήσει. Από μόνο του καθένα από τα προβλήματα αυτά θα ήταν αντιμετωπίσιμο. Για παράδειγμα, το Βέλγιο μπορούσε για χρόνια να μην έχει βιώσιμη κυβέρνηση επειδή λειτουργούσε το κράτος. Ή, πάλι, η Πορτογαλία κατάφερε να ξεπεράσει γρήγορα την οικονομική κρίση επειδή τα πολιτικά κόμματα μπόρεσαν να συνεννοηθούν. Όσο για τις αδυναμίες της διοίκησης, είναι εύκολα αντιμετωπίσιμες όταν λειτουργεί το πολιτικό σύστημα και υπάρχει οικονομική ευχέρεια. Όταν όμως και τα τρία συστήματα δυσλειτουργούν, τότε το ένα υπονομεύει το άλλο. Οι πολιτικές αποφάσεις υπονομεύονται από τις δυσλειτουργίες και τη διαφθορά. Η διαφθορά με τη σειρά της πριμοδοτεί τους πολιτικούς του ρουσφετιού. Όσο για την οικονομία, η χαμηλή παραγωγικότητα, η απουσία ανταγωνισμού και η διαφθορά πριμοδοτούν παρασιτικές διαδικασίες και φοροδιαφυγή. Το τελικό αποτέλεσμα είναι φυσικά μια κοινωνία απογοητευμένη, θυμωμένη, έτοιμη να ακολουθήσει τον ή

την πρώτη τυχούσα που θα υποσχεθεί καρδούλες και χάντρες. Ένα καθοδικό σπирάλ, ή στην καλύτερη περίπτωση ένα τέλμα στασιμότητας όπου οι όποιες θετικές προσπάθειες γρήγορα ακυρώνονται.

Ο Καρλ Πόπερ έλεγε ότι η αισιοδοξία είναι καθήκον μας, με την έννοια ότι εμείς οι ίδιοι διαμορφώνουμε το μέλλον μας. Και είναι αλήθεια πως, αν οι πολιτικές δυνάμεις μπορούσαν να συνεννοηθούν πάνω σε ένα μακροχρόνιο πρόγραμμα εκσυγχρονισμού και εξυγίανσης, δεν θα υπήρχε λόγος να μην είμαστε αισιόδοξοι. Δεν είναι στο DNA μας η μιζέρια. Από την άλλη πλευρά, με το σημερινό επίπεδο των πολιτικών κομμάτων και ιδίως των πολιτικών αρχηγών, πόσες πιθανότητες μπορεί να δώσει κάποιος σ' αυτό το ενδεχόμενο; Σε τέτοιες συνθήκες, η απαισιοδοξία μάλλον μοιάζει με ρεαλισμό. **A**

ΔΕΠΑ ΕΜΠΟΡΙΑΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΟΣΑ ΠΑΝΕ ΤΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΜΠΡΟΣΤΑ

Βιωσιμότητα

Μείωση των εκπομπών ρύπων
άνω του 26% σε έναν χρόνο
Εφαρμογή των κριτηρίων ESG
και των Στόχων Βιώσιμης
Ανάπτυξης του ΟΗΕ

Ενεργειακή Ασφάλεια

Με το ανταγωνιστικό
χαρτοφυλάκιο προμήθειας
φυσικού αερίου
εγγυόμαστε την ενεργειακή
ασφάλεια της χώρας

ΑΠΕ

Ισχύς άνω των 700 MW
σε όλη τη χώρα,
με στόχο το 1 GW
Ανάπτυξη πράσινων καυσίμων
(υδρογόνο, βιομεθάνιο)

Αγωγός IGB

Δυναμικότητα
3 δισεκατομμύρια m³
φυσικού αερίου ετησίως

Τερματικός LNG Αλεξανδρούπολης

Χωρητικότητα
153.500 m³ LNG
Δυναμικότητα
5,5 δισεκατομμύρια m³
τον χρόνο

Ηλεκτροπαραγωγή με φυσικό αέριο

Μονάδα Αλεξανδρούπολης
ισχύος 840 MW προς
αντικατάσταση 3 ρυπογόνων
λιγνιτικών μονάδων
Μονάδα Αλβανίας
ισχύος 174 MW

Διεθνής Δραστηριοποίηση και Εξωστρέφεια

Παρουσία σε όλες τις
βασικές περιφερειακές αγορές
φυσικού αερίου και
ηλεκτρικής ενέργειας
και συνεχής αύξηση
των εξαγωγών

FISIKON

Πανελλαδικό δίκτυο
32 πρατηρίων
με CNG/FISIKON
και προώθηση
της αεριοκίνησης

choose

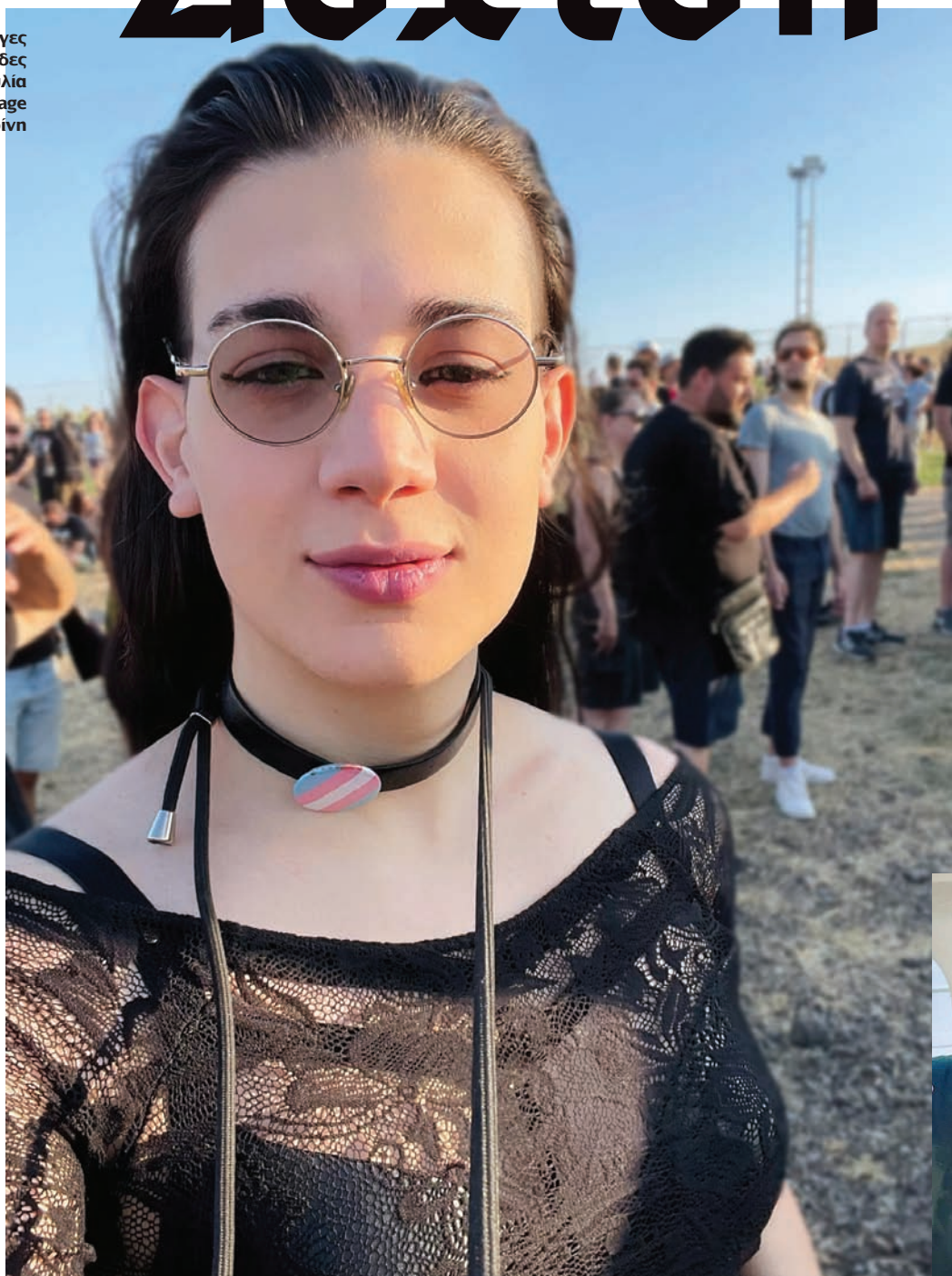
Είμαστε πίσω από τη δυναμική μεταμόρφωση της ΔΕΠΑ Εμπορίας σε μία σύγχρονη ολοκληρωμένη εταιρεία ενέργειας, με υψηλή καθετοποίηση. Χάρη στον μακρόπνοο σχεδιασμό, τις στοχευμένες επενδύσεις και τις στρατηγικές συνεργασίες, αντιμετωπίσαμε με επιτυχία τις προκλήσεις της ενεργειακής κρίσης και θωρακίσαμε την ενεργειακή ασφάλεια της χώρας. Στηρίζουμε την ελληνική οικονομία εξασφαλίζοντας ενεργειακή επάρκεια και προσιτές τιμές για τις επιχειρήσεις και τις βιομηχανίες της χώρας. Είμαστε πίσω από το πράσινο σχέδιο που μας πάει στο μέλλον, με επενδύσεις σε ηλεκτροπαραγωγή από φυσικό αέριο, ΑΠΕ και πράσινα καύσιμα.

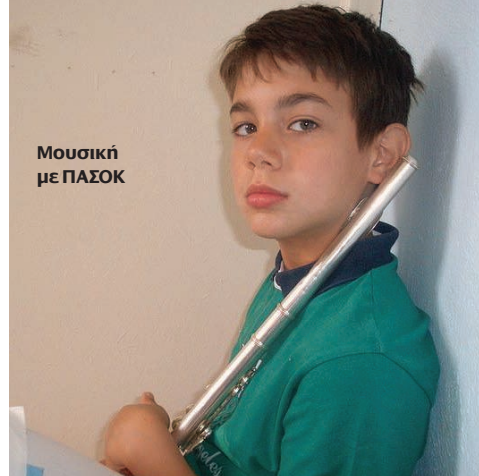
Κ Ρ Α Τ Α Μ Ε Τ Η Ζ Ω Η Ε Ν Ε Ρ Γ Η

Ηλέκτρα Ρώμη Δόχτη

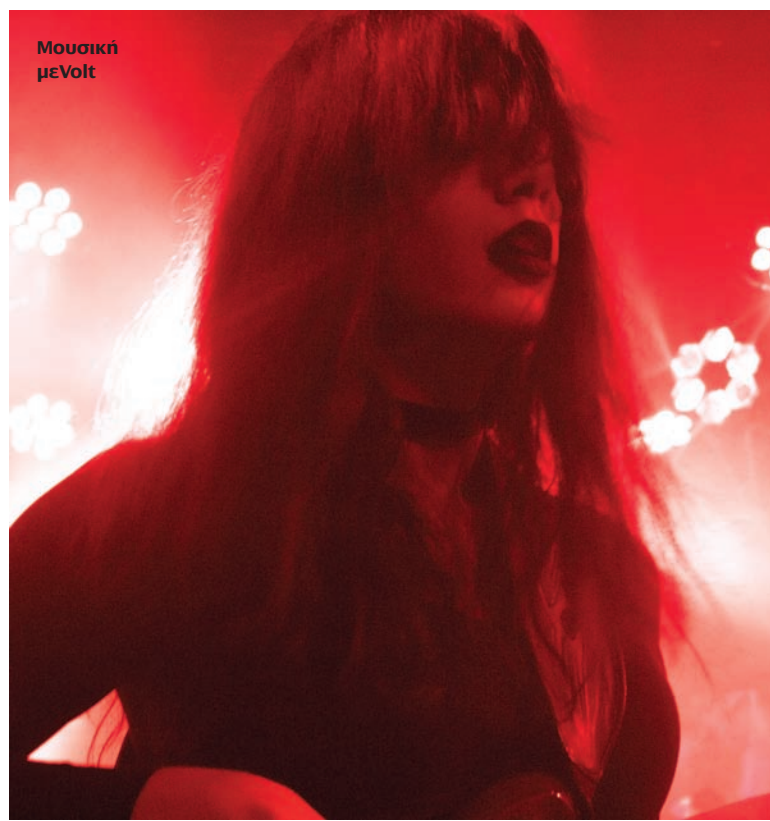
Πριν από λίγες
εβδομάδες
στη συναυλία
των Savatage
στην Κατερίνη

Η Ηλέκτρα Ρώμη Δόχτη, συμπρόεδρος του ελληνικού παραρτήματος του πανευρωπαϊκού κόμματος **Volt Europa**, μιλάει στην **ATHENS VOICE** για τη ζωή της, την τρανς ταυτότητα, για το τι μπορεί να σημαίνει συμπεριληπτικότητα και προοδευτισμός στην Ελλάδα του 2025

Μουσική
με ΠΑΣΟΚ

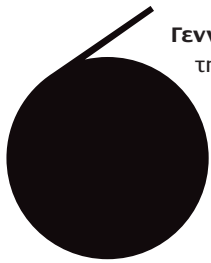
Μουσική
με Volt

«Περιέργως, την
τρανς ταυτότητα
τη βιώνω στην
Ελλάδα καλύτερα
απ' ό,τι στη Δανία»

Της ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

Μέλη του Volt από 5 χώρες (Βέλγιο, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Πορτογαλία)
στο Political Festival of Europe στο Mariager της Δανίας

Γεννήθηκα στην Αθήνα στις 15 Ιουλίου του 1998. Τώρα, την Τρίτη, έχω γενέθλια. Γίνομαι είκοσι εφτά. Θα μπορώ σίγουρα να κατεβώ ως υποψήφια στις επόμενες εθνικές εκλογές (*χαμογελάει*). Μεγάλωσα στην Κατερίνη, απ' όπου κατάγονται οι γονείς μου, οι οποίοι χώρισαν όταν ήμουν τεσσάρων. Έχω μια ετεροθαλή αδερφή. Έχουμε την ίδια μαμά, αλλά διαφορετικό μπαμπά. Κι έχουμε εννιά χρόνια διαφορά, εκείνη είναι γεννημένη το 2007.

Μεγάλωσα μέσα στην ευαγγελική προτεσταντική κοινότητα της Κατερίνης,

που αναπτύχθηκε στην πόλη αυτή μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, όταν ευαγγελικοί από τον Πόντο –τους οποίους οι τουρκικές αρχές συμπεριέλαβαν στην ανταλλαγή πληθυσμών, παρότι δεν είχαν υποχρέωση μετεγκατάστασης– ήρθαν στην Κατερίνη και ίδρυσαν τη μεγαλύτερη Ευαγγελική Εκκλησία και κοινότητα στην Ελλάδα.

Αυτό σήμαινε Sunday School –κατηχητικό σαν να λέμε– και Σάββατα σε ομίλους εφήβων και νέων τύπου YMCA: πολύ αμερικάνικο στιλ. Είχαμε τις κατασκηνώσεις της Ευαγγελικής Εκκλησίας στη Λεπτοκαρυά, απαλλαγή στο σχολείο από τα θρησκευτικά λόγω διαφορετικού δόγματος... Με επηρέασε πάρα πολύ η Εκκλησία, ειδικά στα τελευταία χρόνια του δημοτικού και στο γυμνάσιο. Μετά αποστασιοποιήθηκα κάπως. Κι αυτή η αποστασιοποίηση μ' έκανε να νιώσω πολύ μόνη μου, ειδικά στο γυμνάσιο και το λύκειο, γιατί ήταν η μόνη κοινότητα που είχα γνωρίσει μέχρι τότε στη ζωή μου στην Κατερίνη. Μου έδωσε όμως και μια βάση, μια κουλτούρα λίγο πιο «φιλελεύθερη» ίσως – και σίγουρα πιο επικριτική ως προς την ορθοδοξία, την οποία βλέπα-

με περισσότερο ως μια πίστη μυστικιστική, ενώ εμείς ήμασταν περισσότερο «της λογικής». Πλέον είμαι άθεη και νομίζω ότι η αθεΐα μου έχει πατήσει πάνω και στον ορθολογισμό των ευαγγελιστών.

Τουλάχιστον είχα τη μουσική όλα αυτά τα χρόνια της μοναξιάς. Είμαι από μουσική οικογένεια: η μαμά μου παίζει πιάνο, ο μπαμπάς μου, ερασιτεχνικά, τύμπανα, ο πατριός μου ήταν διευθυντής και πρώτο βιολί στην Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης· εγώ ξεκίνησα να παίζω φλάουτο από πολύ μικρή, στο δημοτικό, μετά έπιασα την κιθάρα, τα τύμπανα και το μπάσο. Το μπάσο μού έχει μείνει περισσότερο, παίζω ακόμα· μάλιστα έπαιξα πρόσφατα και σ' ένα κομμάτι με τον Ντέρεκ Σέρινιαν, κάποτε των Dream Theater.

Τελειώνοντας το λύκειο, ξεκινάει ο μεγάλος μαραθώνιος. Αγαπούσα πολύ τη μουσική και με ενδιέφεραν τα βίντεο και τα πολυμέσα, οπότε έδωσα πανελλήνιες και με 17 χιλιάδες μόρια πέρασα τρίτη στο Τεχνών, Ήχου και Εικόνας στην Κέρκυρα, που ήταν και η μοναδική μου επιλογή. Στο πανεπιστήμιο, όμως, παρατηρούσα ότι πήγαινα περισσότερο στα τεχνικά μαθήματα –πληροφορική, μαθηματικά, φυσική– παρά στα καλλιτεχνικά. Σκέφτηκα λοιπόν να φύγω από αυτή τη σχολή και να σπουδάσω πληροφορική, όπου ήμουν επίσης καλή –στη Β' λυκείου είχα περάσει στην τελική φάση του Πανελληνίου Διαγωνισμού Πληροφορικής. Οπότε γυρίζω από την Κέρκυρα, και με το λεγόμενο 10% (σ.σ.: το 10% των θέσεων των τμημάτων κάθε χρονιάς είναι ανοιχτό σε υποψηφίους της προηγούμενης, χωρίς νέες εξετάσεις, μόνο με το μηχανογραφικό τους δελτίο) περνάω Πληροφορική στον Πειραιά.

Στον Πειραιά ασχολήθηκα με τη χρήση παιχνιδιών στην εκμάθηση: είχαμε φτιάξει ένα ψηφιακό escape room, ώστε οι μαθητές των ΕΠΑΛ να μαθαίνουν τα βασικά κομμάτια των ηλεκτρονικών κυκλωμάτων. Έγραψα papers για gamification, game based learning και όλα αυτά τα ωραία και μετά αποφάσισα να πάω για Erasmus στο Όουλου, στον βορρά της Φινλανδίας, στον Βοθνιακό κόλπο, με σκοπό να μπω ακόμα πιο βαθιά στον κόσμο των παιχνιδιών και του virtual reality.

Πέρασα καταπληκτικά στη Φινλανδία, ως προς την εκπαιδευτική εμπειρία, αλλά συνέπεσε με τον Covid όλο αυτό και το coming out μου και κατάλαβα –για δεύτερη φορά– ότι αυτό που σπούδαζα δεν ήταν αυτό που ήθελα να κάνω για όλη μου τη ζωή, ή τέλος πάντων με τόσο πάθος

με όσο ήθελα να ζήσω τη ζωή μου. Κάτι άλλο ήθελα να κάνω.

Πάντα μου άρεσε η πολιτική. Και πάντα ασχολούμουν μαζί της, με την έννοια ότι ανέκαθεν ενημερωνόμουν για το τι συνέβαινε. Ήμουν 11 χρονών, κι έτυχε το πρώτο μου μάθημα στο φλάουτο να είναι τη μέρα των εκλογών του Οκτωβρίου του 2009, που βγήκε πρωθυπουργός ο Γιώργος Παπανδρέου, και το θυμάμαι! Θυμάμαι και τον πατέρα μου, που με μεγάλωσε βάζοντάς μου στο αυτοκίνητο ν' ακούω συνέχεια Χάρρυ Κλυνν. Όταν ξέσπασε η κρίση, θυμάμαι το άγχος στο σπίτι: εγώ συνέχισα να κάνω αυτά που έκανα –να πηγαίνω σχολείο, να παίζω στον υπολογιστή μου–, αλλά υπήρχε μια γενικότερη ένταση, το άγχος για το πώς θα βγει ο μήνας, πώς θα πληρωθούν τα δάνεια... Ήταν αυτό το άγχος και συνέχεια στην τηλεόραση, στις ειδήσεις...

Σαν παιδί κι εγώ έβλεπα θετικά αυτό που γινόταν: δηλαδή η ελπίδα ερχόταν κι εγώ την πίστευα. Τότε μου άρεσαν και ο Τσίπρας και ο Βαρουφάκης· μου είχε αρέσει πάρα πολύ αρχικά και η ιδέα του DiEM25, λόγω του πανευρωπαϊκού του προσανατολισμού. Έφτιαξα κι ένα βιντεάκι-παρωδία σε στιλ anime για την ελληνική κρίση, που πήρε κάποιες χιλιάδες προβολές. Αλλά σιγά σιγά άρχισαν όλα αυτά να μου φαίνονται πάρα πολύ αριστερά για τα δικά μου γούστα. Το συζητούσα μάλιστα πρόσφατα με κάτι φίλους και ξέρω ότι τότε, στα δεκαεφτά μου, με τις γνώσεις που είχα, θα ψήφιζα ξεκάθαρα ΟΧΙ στο δημοψήφισμα. Με τις γνώσεις που έχω τώρα όμως, θα ψήφιζα ΝΑΙ, γιατί θεωρώ ότι όλο αυτό δεν θα έπρεπε να έχει συμβεί. Ήταν ένα άστοχο, άκυρο, χωρίς νόημα δημοψήφισμα.

Στη Φινλανδία πια, αποφάσισα ότι θέλω να ασχοληθώ κάποια στιγμή με την πολιτική. Για να μπω στην πολιτική όμως, θεώρησα ότι έπρεπε να έχω κάποιες βασικές γνώσεις για το πώς δουλεύει ο κόσμος: γνώσεις δημόσιας διοίκησης, οικονομίας... Αποφάσισα λοιπόν να βρω ένα καλό πανεπιστήμιο στην Ευρώπη –γιατί η Αμερική θέλει λεφτά– και ανακάλυψα το International Business and Politics στο Copenhagen Business School: αγγλόφωνο, τριετές πρόγραμμα για Πολιτικές Επιστήμες και Πολιτική Οικονομία μαζί. Γύρισα στην Ελλάδα, βρήκα δουλειά κι άρχισα να μαζεύω λεφτά με σκοπό να φύγω στη Δανία.

Και κάπου εκεί, τον Αύγουστο του 2021, ανακαλύπτω το Volt (σ.σ. Το Volt Europa είναι πανευρωπαϊκό κόμμα. Στο ελληνικό τμήμα του είναι σήμερα συμπρόεδρος η Ηλέκτρα μαζί με τον Βαγγέλη Λιάρα) βλέποντας ένα βιντεάκι στο TLDR Europe, ένα ενημερωτικό κανάλι στο YouTube. Το Volt πίστευε ακριβώς αυτά που πίστευα κι εγώ. Δεν υπήρχε σαν κόμμα τότε στην Ελλάδα, ήταν απλώς μια μικρή ομάδα ανθρώπων. Ήρθα σε επαφή μαζί τους και τους παρακολούθησα για μερικούς μήνες, ώσπου έγινα μέλος τους τον Νοέμβριο του '21, μεταξύ άλλων επειδή συζητούσαν άνετα για τα ζητήματα των τρανς ατόμων.

Όμως είχα ήδη θέσει στόχο ότι θα έφευγα για τη Δανία. Τον Ιούλιο μού έρχεται θετική απάντηση από την Κοπεγχάγη. Ταυτοχρόνως, έχουμε μόλις κάνει τις πρώτες εκλογές στο ελληνικό Volt κι έχω εκλεγεί γραμματέας. Πλέον έχουμε καταστατικό και οδηγούμε το κόμμα στον Άρειο Πάγο για έγκριση. Οπότε, τη στιγμή που μετακομίζω στην Κοπεγχάγη και ψάχνω να βρω σπίτι και δουλειά και ξεκινώ τη σχολή μου, έχω να κάνω και τα γραφειοκρατικά και να είμαι γραμματέας σ' ένα κόμμα. Μου πέσα-

νε πολλά μαζί. Αναγκάστηκα λοιπόν να πάρω ένα διάλειμμα ενός έτους από το πανεπιστήμιο, για λόγους ψυχικής υγείας. Γύρισα πίσω στην Ελλάδα τον Νοέμβριο του '22.

Εδώ η κατάσταση με την οικογένειά μου ήταν πολύ δύσκολη. Δεν μιλιόμασταν, λόγω της ψυχικής μου κατάστασης. Ευτυχώς είχα τη θεραπεύτριά μου, τη Μαίρη Μανιάτη, στο Κέντρο Έρευνας Ανθρώπινων Συμπεριφορών, που με βοήθησε πάρα πολύ. Πατί είχα που είχα το θέμα της τρανς ταυτότητάς μου, που είχε εκφραστεί πολύ δυνατά στη Φινλανδία, διαπίστωσα συγχρόνως ότι πάσχω από ΔΕΠΥ.

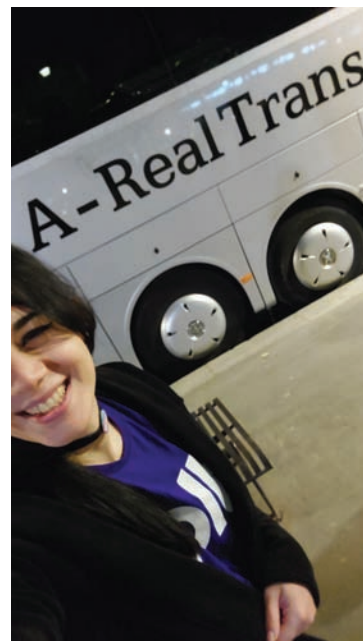
Η ΔΕΠΥ είναι αυτό που πάντα με βασάνιζε και μ' έβαζε σε μια διανοητική λούπα αυτολύπησης ότι δεν κάνω τα πράγματα που θέλω να κάνω. Επειδή έχω πάρα πολλές ιδέες, κάνω πάρα πολλά πράγματα και –έτσι τελειομανής που είμαι–, κάποια στιγμή φορτώνομαι υπερβολικά και τελικά δεν κάνω τίποτα. Και μετά με κατηγορώ κι από πάνω που δεν τα κάνω: «Εσύ φταις!» λέω στον εαυτό μου. «Δεν είσαι για τίποτα! Είσαι ένα χάος! Δεν έχεις πειθαρχία και δεν κάνεις ποτέ τα πράγματα που θέλεις».

Η Μαίρη μού πρότεινε να βγάλουμε το τρανς κομμάτι από τη μέση, να τελειώσουμε μ' αυτό –για να μην έχουμε επικαλυπτόμενα συμπτώματα– και μετά να δούμε τι άλλο μού συνέβαινε. Η Μαίρη με βοήθησε να κάνουμε fundraising για να κάνω το bottom surgery τον Μάιο του 2023. Με τη βοήθειά της κατάφερα να σταθώ στα πόδια μου ψυχικά και να επιστρέψω στη Δανία τον Οκτώβριο του '23.

Το τρανς κομμάτι το ένιωθα μέσα μου από πάντα, σαν μικρή σκέψη. Απλά δεν ήξερα να το βάλω σε λόγια. Κάποια στιγμή τα κατάφερα: μίλησα σε μια φίλη μου από τη Λιθουανία, με την οποία παίζαμε παιχνίδια μαζί, πήγα να λύκειο τότε. Αλλά λόγω Εκκλησίας το καταπίεσα: η Ευαγγελική Εκκλησία είναι αρκετά συντηρητική, τουλάχιστον στην Κατερίνη. Στην αρχή λοιπόν το καταπίεσα, μετά αναρωτιόμουν μήπως είναι φρετίχ. Σχέσεις έκανα τότε μόνο με κορίτσια. Και κάποια στιγμή λέω δεν πάει άλλο, θα μιλήσω σε κάποιον ειδικό ψυχικής υγείας. Η απάντηση ήταν: «Αν δεν δοκιμάσεις, δεν θα καταλάβεις». Δηλαδή ντύσου και δες πώς νιώθεις. Ε, ντύθηκα. Και είπα: αυτό είναι! Με είδα στον καθρέφτη, ήταν 4 Οκτωβρίου του 2020, την ίδια μέρα που ιδρύθηκε το Volt Ελλάδος, τυχαίο; (*γελάει*) Μια φίλη στον Βόλο –η νεραϊδονονά μου την αποκαλώ– με βοήθησε να βρω το νέο μου όνομα, ήμουν ανάμεσα στα Ηλέκτρα, Νεφέλη και Ρώμη. Κράτησα το Ηλέκτρα και το Ρώμη.

Λίγους μήνες αργότερα, τον Ιανουάριο του 2021, πάω στη Φινλανδία. Ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία να είμαι η Ηλέκτρα full time, σε ένα καινούργιο μέρος όπου δε με ήξερε κανείς. Κι άρχισα να συστήνομαι ως Ηλέκτρα και μου ερχόταν πάρα πολύ φυσικά, σαν να μην είχε αλλάξει ουσιαστικά τίποτα, σαν να ήμουν η Ηλέκτρα από πάντα. Δηλαδή από τη Φινλανδία γύρισε πίσω ένα κοριτσάκι, χωρίς να έχω κάνει ούτε ορμόνες ούτε τίποτα τότε.

Επιστρέφοντας έκανα καινούργιους φίλους και παρέες, γιατί οι παλιοί πήραν απόσταση. Η μαμά μου στην αρχή ήταν λίγο σκεπτική, αλλά στο τέλος το δέχτηκε, γιατί είναι πολύ μέσα στην κοινότητα, είναι σχεδόν μαμά όλης της κοινότητας επάνω στην Κατερίνη: όλες οι αδερφές από το σπίτι μας έχουν περάσει – να, είδες η woke ατζέντα; Οι αδερφές ήρθαν στο σπίτι και μ' έκαναν τρανς (*γελάει με την καρδιά της*). ►

◀ **Ο μπαμπάς δυσκολεύτηκε πολύ περισσότερο.** Και η μαμά του μπαμπά, η γιαγιά, δεν με δέχτηκε σχεδόν καθόλου. Μέχρι και στα χέρια πιαστήκαμε και κάναμε χρόνια να μιλήσουμε – μέχρι πρόσφατα, που πέθανε ο παππούς μου. Θεωρούσε την ταυτότητά μου κάτι το εξωπραγματικό, το κακό, το τρελό.

Περιέργως, την τρανς ταυτότητα τη βιώνω στην Ελλάδα καλύτερα απ' ό,τι στη Δανία. Νιώθω ότι στην Ελλάδα έχουμε μεγαλύτερη ελευθερία να πούμε ποιο είμαστε και να κάνουμε αυτό που θέλουμε χωρίς να μας νοιάζει τι θα κάνει ο άλλος. Ενώ στη Δανία υπάρχει μεγαλύτερη κοινωνική πίεση για κομφορμισμό. Ίσως εκεί φταίει ο «Νόμος του Γιάντε» (Janteloven) ο άγραφος κοινωνικός κώδικας που λέει ότι δεν πρέπει να ξεχωρίζεις, να το παίζεις καλύτερος, εξυπνότερος ή πιο σημαντικός από τους άλλους. Οπότε είναι πολύ δύσκολο να είσαι ένα τρανς άτομο που θέλει να εκφραστεί διαφορετικά, λίγο πιο πολύχρωμα μες στο μπεζ και το γκρι της Δανίας. Στην Ελλάδα, λοιπόν, νιώθω, κατά κάποιον τρόπο, πιο ελεύθερη. Συν τοις άλλοις, όταν μιλάω αγγλικά, έχω ένα μικρό θέμα με τη φωνή μου, γίνεται πιο μπάσα (γελάει), συνεπώς γίνομαι περισσότερο misgendered τις κακές ημέρες.

Από την άλλη, στην Ελλάδα έχω ζήσει πολύ περισσότερο hate, ειδικά διαδικτυακά. Με έχουν αποκαλέσει ψυχάκι ή τρελή ή μου στέλνουν μήνυμα «ψόφο, ρε» επειδή είμαι τρανς. Μετά τη συνέντευξη που έδωσα στην Deutsche Welle την προηγούμενη βδομάδα ήρθαν πάρα πολλά τέτοια απειλητικά μηνύματα: «ψόφο, ρε».

Αυτό είναι βεβαίως μέρος και της δημόσιας έκθεσης ενός ανθρώπου που συμμετέχει ενεργά στην πολιτική. Θυμάμαι ένα βίντεο που είχα κάνει για την Ουκρανία και με έλεγαν από κάτω «ναζί» και άλλα ωραία. Και για το μεταναστευτικό κάποια στιγμή τοποθετήθηκαν και μου έγραφαν τα κλασικά: να τους πάρω σπίτι μου κ.λπ.

Αλλά μου απευθύνονταν τουλάχιστον με άλλο ύφος: «Να τους πάρεις σπίτι σου, κοπέλα μου» (γελάει).

Πώς αντεπεξέρχομαι; Α, τους γράφω όλους σ' αυτά που δεν έχω πια.

Για να σοβαρευτώ όμως και λίγο, το ζήτημα του κλεισμού της ταυτότητάς μου καταντάει κουραστικό, ειδικά όταν συμβαίνει κάθε φορά που μιλάω για άλλα πολιτικά ζητήματα. Δηλαδή πρέπει να δικαιολογούμαι που είμαι τρανς και έχω άποψη. Ενώ η σειρά είναι η εξής: έχω άποψη και τυχαίνει να είμαι τρανς. Ευτυχώς έχω μάθει να τσαλακώνομαι αρκετά, οπότε δεν με πειράζει.

Περισσότερο ενοχλούμαι όταν πολιτικές παρατάξεις ή κινήματα που καυχώνται ότι είναι συμπεριληπτικά και προοδευτικά υιοθετούν το ακροδεξιό αφήγημα του TERFism (σ.σ. Trans-Exclusionary Radical Feminism), του φεμινισμού που αποκλείει τα τρανς άτομα. Και θέλω να μιλήσω γι' αυτό, γιατί και η ATHENS VOICE ανάρτησε τις προάλλες το δελτίο Τύπου του Μωβ, μιας φεμινιστικής συλλογικότητας που αποκλείει τα τρανς άτομα – και έχει έρθει η ώρα να κάνετε κι εσείς την αυτοκριτική σας (χαμογελάει).

Εγώ προσωπικά δεν πέφτω από τα σύννεφα που αποδεικνύεται ότι υπάρχει τρανσφοβία και μέσα στον προοδευτικό κόσμο. Ούτε που υπάρχουν ομάδες που θέλουν σώνει και καλά να σου «φορέσουν» με το ζόρι το δικό τους αφήγημα. Στο Μωβ και τη Νέα Αριστερά ενοχλούνται που οι τρανς γυναίκες θέλουμε να συγκαταλεγόμαστε στην κοινωνική κατηγορία των γυναικών. Είναι ξεκάθαρα μια δευτεροκυματική προσέγγιση στον φεμινισμό, ενώ βρισκόμαστε πια στο 2025 και η επιστήμη και η κοινωνία έχουν προχωρήσει.

Αλλά ενοχλούμαι ιδιαίτερα γιατί αυτή η νοοτροπία παθολογικοποιεί το να είσαι τρανς. Θεωρεί ότι μια τρανς γυναίκα που δεν έχει κάνει bottom surgery μπαίνει στις γυναίκες τουαλέτες με σκοπό να παρενοχλή-

σει τις υπόλοιπες. Λες κι αν η πόρτα της τουαλέτας γράφει ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ο μη γυναικεία ντυμένος βιαστής θα πει «Ω, δεν μπορώ να μπω εδώ μέσα!». Καταλαβαίνουμε πόσο τραγική είναι αυτή η σκέψη;

Θεωρεί επίσης ότι οι τρανς γυναίκες γίνονται τρανς μόνο και μόνο για να κερδίζουν μετάλλια στον αθλητισμό. Είναι μια νοοτροπία που βλέπει την τρανς ταυτότητα ως ψυχική διαταραχή: αν έχεις κάνει bottom surgery, παραμένεις ένας ακρωτηριασμένος άντρας· αν δεν έχεις κάνει bottom surgery, είσαι ένας ύπουλος, κακός τύπος που υποδύεται τη γυναίκα για να μπει στα γυναικεία spaces· κι αν είσαι τρανς άντρας, είσαι η χαμένη λεσβία αδερφή μας... Έλεος δηλαδή.

Έχω κουραστεί με όλες αυτές τις εισαγόμενες συγκρούσεις. Εισάγουμε τα TERF wars από την Αγγλία και τις ΗΠΑ αμάσπτα και κατόπιν εορτής, όπως εισήγαμε το woke/anti-woke, όταν μια μέρα ξύπνησε ξαφνικά ο Αντώνης Σαμαράς από τον βαθύ του ύπνο και αποφάσισε ότι η woke κουλτούρα καταστρέφει τα παιδιά της Ελλάδας.

Αυτά με κάνουν να σκέφτομαι, αναπόφευκτα, και τη σχέση νομοθεσίας και κοινωνικής αλλαγής. Η νομική αλλαγή είναι όντως το πρώτο βήμα για την κοινωνική αλλαγή: ο γάμος, με τα λειψά του, ας πούμε· ή νομική αναγνώριση της ταυτότητας φύλου, με τα λειψά της πάλι. Αλλά αν δεν επέλθει κάποια κοινωνική αλλαγή, αν δεν αλλάξουμε λίγο τον τρόπο με τον οποίο σκεφτόμαστε, σε βάθος χρόνου – δεν γίνεται από τη μια στιγμή στην άλλη –, οι νόμοι μπορούν να αναθεωρηθούν ή να αποσυρθούν, όπως γίνεται σήμερα στις ΗΠΑ, στην Ουγγαρία, στην Ιταλία. Και γι' αυτό τα άτομα της ΛΟΑΤΚΙ+ κοινότητας πρέπει να δουλέψουμε πάρα πολύ. Να μη σταματάμε στιγμή να μιλάμε.

Δεν ξέρω αν όλα αυτά με κάνουν απαισιόδοξη για το πού πάει ο κόσμος και αν φοβάμαι ότι η GenZ χειραγωγείται από κάθε είδους αυταρχικές κορόνες. Ξέρω ότι η GenZ έχει αυτή την τεράστια κάψα και αγανάκτηση με το τι έχει γίνει στο παρελθόν, οπότε μπορεί να βρίσκει και διέξοδο σε αυταρχικούς ανθρώπους. Αυταρχικοί μπορεί να υπάρξουν και στη Δεξιά και στην Αριστερά. Για το ότι τόσοι παρασύρονται φταίει δυστυχώς και η γενικότερη προοδευτική σκέψη: εμείς, που έχουμε προοδευτικότερη σκέψη στο Volt, δεν έχουμε καταφέρει, επικοινωνιακά τουλάχιστον, να πείσουμε την GenZ. Με ρωτούν τι είναι το Volt, τους λέω: ένα κόμμα πραγματιστικό, προοδευτικό. Ούτε φιλελεύθερο τολμώ να πω, γιατί θα μας πουν –στην καλύτερη– μπισοτακικούς (γελάει), ούτε διεθνιστικό μπορώ να πω, γιατί θα δαγκώσει από την ανάποδη. Είναι πολύ παρεξηγημένες αυτές οι ταμπέλες στη χώρα μας. Κι εδώ έρχεται και πατάει και όλος αυτός ο αυταρχισμός που λέγαμε πριν.

Εμείς φεύγουμε λοιπόν από τη Δεξιά και την Αριστερά και λέμε ότι είμαστε κάτι άλλο – γιατί η Δεξιά και η Αριστερά αντιπροσωπεύουν το παλιό. Αλλάζουμε το αφήγημα, αλλά από τη στιγμή που θα προσδιοριστούμε ως κάτι συγκεκριμένο (προοδευτικοί, πραγματιστές, φεντεραλιστές) έρχεται η κατακραυγή σ' αυτή τη χώρα, γιατί οι άνθρωποι εδώ λειτουργούν ακόμα με παλιά εργαλεία: ό,τι και να τους πεις λοιπόν, θα το συνδυάσουν με αυτό που ήδη ξέρουν, με παρωχημένες δηλαδή έννοιες.

Είναι πολύ
παρεξηγημέ-
νες οι ταμπέ-
λες πραγμα-
τιστικό,
προοδευτικό,
φιλελεύθερο
στη χώρα
μας. Κι εδώ
έρχεται και
πατάει ο
αυταρχισμός.

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΡΥΒΕΙ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΜΙΑ ΠΑΡΑΝΟΜΗ ΣΥΝΑΛΛΑΓΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΕΜΠΟΡΙΟΥ;

Το παραεμπόριο μπορεί να κρύβει μέσα του:

- Παιδική Εργασία
- Human Trafficking
- Εμπόριο Όπλων
- Λουκέτα σε Επιχειρήσεις
- Ανεργία
- Προβλήματα με την Υγεία του Καταναλωτή

Η Δι.Μ.Ε.Α. γνωρίζει καλά ότι μέσα σε κάθε προϊόν ή υπηρεσία του παραεμπορίου μπορεί να κρύβονται απειλές για την ασφάλεια του καταναλωτή και την εύρυθμη λειτουργία της Αγοράς. Στοχεύει στην Πρόστασία του καταναλωτή, τον Συνεχή Έλεγχο της Αγοράς και την Ενίσχυση της Υγιούς Επιχειρηματικότητας.

Η Διυπηρεσιακή Μονάδα Ελέγχου Αγοράς (Δι.Μ.Ε.Α.) είναι εδώ με μία και μοναδική αποστολή. Να εγγυάται την ανεμπόδιστη λειτουργία του φυσικού και του ηλεκτρονικού εμπορίου.

Να είναι η Ασπίδα της Αγοράς.

Μάθετε περισσότερα στο dimea.mindev.gov.gr

f i y in X

choose

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ
ΔΙΥΠΗΡΕΣΙΑΚΗ ΜΟΝΑΔΑ ΕΛΕΓΧΟΥ ΑΓΟΡΑΣ

ΔΙ.Μ.Ε.Α.

Ελλάδα 2.0
ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΚΑΜΨΗΣ
ΚΑΙ ΑΝΘΕΚΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Με τη χρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης
NextGenerationEU

Όλη μας η ζωή είναι ένα ναυάγιο

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΙΟΣ

43 χρόνια μετά την κυκλοφορία του δίσκου «Τα νησιώτικα», ο οποίος αποτελεί έναν από τους πλέον εμπορικούς δίσκους στην ιστορία της ελληνικής δισκογραφίας, ξεπερνώντας συνολικά το 1 εκατομμύριο πωλήσεις, ο Γιάννης Πάριος επέστρεψε με το νέο του άλμπουμ «Τα θαλασσινά του Πάριου», που μέσα σε λίγες μέρες έγινε ο Νο 1 δίσκος του καλοκαιριού. Ο άνθρωπος που έδωσε φωνή στη μουσική παράδοση του Αιγαίου –και όχι μόνο– μιλάει για τα καινούργια τραγούδια του, τη ζωή του και τη σχέση του με τη θάλασσα, «βουτώντας» σε μια συζήτηση μέσα στον καύσωνα.

— **Τι σας ώθησε να επιστρέψετε με ένα θεματικό άλμπουμ για τη θάλασσα;**

Θαλασσινός είμαι! Τι θα έγραφα; Το είχα στο μυαλό μου ότι κάποια στιγμή θα το έκανα. Όχι απλώς για να βγάλω έναν δίσκο, αλλά για να κάνω το μεράκι μου. Και το μεράκι μου έχει θάλασσα. Μόνο που η δική μου θάλασσα δεν πνίγει.

— **16 «θαλασσινές» ιστορίες. Ποιες εμπειρίες ή αναμνήσεις σας είχαν τη μεγαλύτερη επίδραση;**

Οι περισσότερες αναμνήσεις είναι τα βιώματά μου στην Πάρο. Τα τραγούδια από τον πατέρα μου, τη μάνα μου, από τους ψαράδες. Οι ήχοι που είχα από την εκκλησία. Είναι πάρα πολλά πράγματα που ακόμα τα ακούω. Ο ήχος της θάλασσας και των ψαράδων δεν έλειψε ποτέ στην καριέρα μου. Ακόμα και το «Γλέντι», που τραγουδώ στον δίσκο, είναι ιδιαίτερο. Είναι όλα τα τραγούδια του δίσκου βιωματικά. Η μεγαλύτερη επίδρασή μου όμως είναι ο πατέρας μου.

— **Πόσο σας βοηθάει η παριανή καταγωγή στον τρόπο που προσεγγίζετε αυτό το θέμα στη μουσική σας; Ποια είναι η προσωπική εικόνα που παίρνετε από το νησί για να τη μετατρέψετε σε μουσική;**

Η εικόνα που δεν μου έφυγε ποτέ είναι η θάλασσα! Το απέραντο γαλάζιο. Ένα τοπίο τόσο οικείο και τόσο δικό μου, που το αγαπώ και το σέβομαι. Δεν είναι κάτι που το βλέπω τουριστικά, όπως οι περισσότεροι – «πάμε σ’ ένα νησί». Είναι η γη μου, η πατρίδα μου, οι μυρωδιές μου, το ψάρι που τρώω.

— **Τι αναμνήσεις έχετε από τα καλοκαίρια της παιδικής σας ηλικίας στην Πάρο; Ποια ήταν τα πιο έντονα ακούσματα ή βιώματα εκείνων των χρόνων;**

Να βγαίνω από την πόρτα, να κάνω πέντε βήματα και με το έκτο να είμαι μέσα στη θάλασσα. Και μετά μπάλα στην άμμο. Άμμος και θάλασσα οι αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας. Τα ακούσματα; Κοιμόμουν στην κουζίνα κάθε Κυριακή, περιμένοντας να σπκωθεί η μάνα μου απ’ το κρεβάτι όπου κοιμόταν με τον πατέρα μου και να τρέξω να πάω να κουκουλιάσω στην πλάτη του να τον ακούσω να τραγουδάει. Ο ήχος της φωνής του είναι ακόμα στα αυτιά και στην καρδιά μου. Οι γονείς μου δεν φεύγουν από την καρδιά μου, όπως κανενός άλλωστε.

— **Η Πάρος έχει αλλάξει πολύ τα τελευταία χρόνια. Πώς βλέπετε τη μεταμόρφωση αυτή – τι σας λείπει και τι σας χαροποιεί;**

Βλέπω την Πάρο που θέλω. Όχι την Πάρο που είναι. Η Πάρος για μένα δεν είναι το νησί όπου πας για τουρισμό, είναι η Πάρος των παιδικών, των σχολικών μου χρόνων, του πρώτου μου έρωτα και της πρώτης αγάπης. Είναι άλλη η εικόνα που έχω εγώ για την Πάρο. Καμαρώνω μεν που έχει γίνει πλέον τουριστικός προορισμός, αλλά, προς Θεού, δεν θέλω να χαλάσει. Και να θέλουν όμως, η Πάρος δεν αλλοιώνεται. Η εικόνα της δεν έχει, ας πούμε, καμία σχέση με αυτήν της Μυκόνου. Είναι και για τους φτωχούς κι όχι μόνο για τους celebrities.

— **Πώς αλλάζει η σχέση σας με το καλοκαίρι όσο περνούν τα χρόνια; Το απολαμβάνετε διαφορετικά σήμερα;** Έχω κάποιες αναμνήσεις ανεξίτηλες. Η θάλασσα είναι πάντα εκεί. Εμείς οι άνθρωποι φεύγουμε. Νομίζω, η σχέση μου με το καλοκαίρι είναι αυτή που είχα πάντα. Η θάλασσα, το μελτεμάκι, και πού και πού καμιά ανάμνηση, κυρίως από τα παιδικά μου χρόνια, που ίσως με κάνει και δακρύζω.

Τι θα λέγατε πως είναι αυτό που κάνει το ελληνικό καλοκαίρι μοναδικό στον κόσμο και αξεπέραστο στη μνήμη; Τι συναισθήματα σας βγάζει ο ήλιος, η θάλασσα; Η Ελλάδα είναι ευλογημένη. Δεν είναι τυχαίο που οι Θεοί διαλέξανε να ζήσουν εδώ! Η Ελλάδα είναι το κομμάτι που διάλεξε ο Θεός για να κάνει εκείνος διακοπές κι όχι εμείς. Όλα αυτά μού βγάζουν τα συναισθήματα που εμπνέει το καλοκαίρι σε όλους μας. Δεν έχω τίποτα ιδιαίτερο εγώ. Ένας κοινός άνθρωπος είμαι. Και, όπως είπα και πριν, δεν έρχομαι στην Πάρο σαν τουρίστας. Έρχομαι στο σπίτι μου.

Πώς επηρεάστηκαν οι στίχοι σας από τις ιστορίες του πατέρα σας, που ήταν ψαράς;

Ο πατέρας μου δεν ήταν μόνο ψαράς, αλλά και φαροφύλακας. Τις ιστορίες που έχω γράψει τις ζούσα κάθε μέρα. Όλα αυτά τα άκουγα, τα έβλεπα, τα ζούσα, τα ρούφαγα. Ήταν η κούνια μου. Πώς να μην επηρεαστώ; Θυμάμαι τον πατέρα μου λίγο πριν πεθάνει –δεν πρόλαβε να με απολαύσει «φτασμένο», ελάχιστα με είχε ακούσει στο ραδιόφωνο–, μου είχε πει λοιπόν: «Παιδί μου, ένα πράγμα δεν θέλω να ξεχάσεις. Την καταγωγή σου». Και δεν το ξέχασα ποτέ.

Ποιο είναι το πιο σημαντικό μάθημα που σας έδωσε η θάλασσα – και δεν θα μπορούσε να σας το διδάξει κανένας άνθρωπος;

Τον σεβασμό. Ότι τη θάλασσα δεν πρέπει να τη φοβάσαι αλλά να τη σέβεσαι. Όπως και τους ανθρώπους.

Έχετε νιώσει ποτέ ναυαγός στη ζωή σας;

Μα όλη μας η ζωή είναι ένα ναυάγιο. Πάντα προσπαθούμε να βγάλουμε το κεφάλι μας έξω απ’ το νερό. Αυτό είναι η ζωή μας, μέχρι να μας καταπιεί η ίδια. Σημασία όμως έχει και η οπτική μας. Γιατί ένα ναυάγιο μπορεί να μας βγάλει σε μια ακτή που να ’ναι κομμάτι του Παραδείσου.

Πώς εξηγείτε τον ενθουσιασμό των νεότερων ανθρώπων για τα ελληνικά πανηγύρια;

Νοσταλγία και DNA. Αυτοί είμαστε οι Έλληνες. Ένα πανηγύρι, με την καλή έννοια βέβαια. Οι Έλληνες είμαστε χαρά Θεού. Με συγκινεί αφάνταστα που βλέπω τους νέους να πηγαίνουν στα πανηγύρια και να ψυχαγωγούνται. Η αγωγή της ψυχής είναι από τα δυσκολότερα πράγματα, έχει υπόψη σου, και αυτό το καταφέρει η πανήγυρις. Εμείς οι ίδιοι κάνουμε τη ζωή μας μαύρη ή λευκή. Η ζωή είναι τόσο λίγη. Ο Καζαντζάκης έλεγε κάτι πολύ σωστό: «Ερχόμαστε από μια σκοτεινή άβυσσο, καταλήγουμε σε μια σκοτεινή άβυσσο, το μεταξύ φωτεινό διάστημα το λέμε ζωή». Γιατί να μην τη ζήσουμε;

— **Η μακροχρόνια επιτυχία έχει και τίμημα. Ποιο ήταν το προσωπικό σας τίμημα για να αντέξετε στον χρόνο;** Θα ήμουν αχάριστος αν έλεγα ότι υπήρξε τίμημα ή ότι πλήρωσα με κάτι. Η ζωή υπήρξε καλή μαζί μου. Έζησα τόσα πράγματα. Ζω τόσα πράγματα. Γιατί να παραπονεθώ; Μου χάρισε τόσα ωραία πράγματα. Αν μου δώσει και μια λύπη η έναν πόνο, κι αυτά μέσα στη ζωή είναι. Εξείραση θα είμαι εγώ; Εδώ σε κάποιους ανθρώπους χαρίζει μόνο πόνο, κι όμως χαμογελάνε. Εμένα που όλο μου χαμογελάει και πού και πού μου λέει «ε, άντε, θα πονέσεις και λίγο» να κάνω παράπονα; Όχι. Αγαπώ τη ζωή, όπως πιστεύω ότι μ’ αγάπησε κι αυτή.

— **Στις στιγμές απομόνωσης ή αμφιβολίας, ποια είναι η φωνή μέσα σας που υπερισχύει, του καλλιτέχνη, του πατέρα, του άντρα, ή του παιδιού της Πάρου;** Ξέχασες να πεις ένα σημαντικό. Τον άνθρωπο, τον Πάννη. Αυτός υπερισχύει πάντα. Και ξέρεις πώς το καταφέρνω; Δεν τον καταπιέζω. Τον αφήνω να εκφραστεί ελεύθερα, να κλάψει, να θυμώσει, να βιώσει ανθρώπινα και ελεύθερα όλα τα συναισθήματα. Δεν έχω να μοιράσω τίποτα με κανέναν, παρά μόνο να μοιραστώ. Χρωστάω πολλά του κόσμου.

— **Αν μπορούσατε να μιλήσετε στον νεαρό Γιάννη που ξεκινούσε από το νησί για την Αθήνα, τι θα του λέγατε να προσέξει – και τι να μη χάσει με τίποτα;**

Θα του έλεγα να προσέξει μην καβαλήσει το καλάμι. Και τα κατάφερε! Γιατί όμως να μη χάσει; Πρέπει να ξέρει και να χάνει. Μέσα στη ζωή είναι. Τώρα, αν εννοείς το να μη χάσει κάτι από την προσωπικότητά του, σημαντικό ρόλο παίζει η παιδεία που έχεις πάρει και το περιβάλλον όπου μεγάλωσες. Εγώ γεννήθηκα και μεγάλωσα σε ένα υγιές περιβάλλον, με παιδεία, κάτι που με βοήθησε σε όλη μου τη διαδρομή. Ποτέ μου δεν πίστεψα πως είμαι κάτι ξεχωριστό ή κάτι παραπάνω από κάποιον άλλον, κι αυτό μου το έκανε δώρο ο Θεός.

— **Έχετε συνεργαστεί με τεράστια ονόματα, Λοΐζος, Σπανός... Τι σας μένει από αυτές τις συναντήσεις – και τι σας έμαθαν για τη σιωπή, όχι μόνο για τον ήχο;** Πάρα πολύ ωραία ερώτηση. Η σιωπή δεν αφορά τους ίδιους αλλά εμένα. Το ότι συνεργάστηκα με αυτά τα «τέρατα» δεν με κάνει υπερόπητη σε καμία περίπτωση. Αισθάνομαι σεβασμό και υποκλινόμαι μπροστά τους. Ήμουν πραγματικά τυχερός.

— **Είστε από τους ελάχιστους που έζησαν τη «χρυσή εποχή» της νύχτας. Τι κάηκε από τότε;** Αυτό που κάηκε είναι το «χρυσή». Η νύχτα δεν θα χαθεί ποτέ.

— **Πώς ήταν η αίσθηση να κρατάτε ένα ολόκληρο μαγαζί ξύπνιο ως το ξημέρωμα; Δύναμη, βάρος ή κάτι πιο σκοτεινό;**

Δεν το κρατούσα εγώ. Είχα πει σε κάποια κοπέλα επώνυμη – που δεν θα ονοματίσω, εκείνη το ξέρει καλά: «Άκου τι θα σου πω. Ξέρεις πότε θα καταλάβεις ότι πέτυχες; Όχι να φεύγοντας τους μέχρι το πρωί, αλλά βλέποντάς τους να φεύγουν χαμογελαστοί. Κι όταν βγεις, την ώρα που θ’ ανοίξεις το στόμα σου και πεις το πρώτο σου τραγούδι, ν’ αφήσουν τα πιρούνια κάτω και να σε κοιτάζουν, να σ’ ακούσουν. Τότε θα πεις πέτυχα, αλλιώς έχεις αποτύχει, και θες κι άλλη προσπάθεια». Όχι απλά τα κατάφερε, αλλά τους άφησε νηστικούς!

— **Ποια ήταν η πιο σκληρή στιγμή που ζήσατε μέσα σ’ ένα μαγαζί; Όχι σαν τραγουδιστής – σαν άνθρωπος.**

Ήμουν από τους πάρα πολύ τυχερούς. Από την πρώτη στιγμή αυτής της καλλιτεχνικής πορείας γνώρισα τους πιο σπουδαίους ανθρώπους. Ξεκινώντας από τον Κατσαρό, τον Μάτσα, και φτάνοντας να τραγουδάω Θεοδωράκη, Ξαρχάκο, Σπανό. Έζησα μ’ αυτούς που άλλοι ονειρεύονται. Ίσως να είμαι κι εγώ ένα όνειρο για κάποιους, για τα νέα παιδιά. Κι εγώ ονειρευόμουν να αγκαλιάσω τον Στέλιο Καζαντζίδη, αλλά δεν φανταζόμουν ότι θα μ’ αγκάλιαζε κι εκείνος. Κι έγινε. Έχει σημασία για μένα

το ότι έχω αγκαλιάσει τον Μίκη Θεοδωράκη, τον Σταύρο Ξαρχάκο, με τον οποίο κάναμε διακοπές και γελούσαμε παρέα.

— **Υπάρχει ένα «σύνδρομο Πάριου» στην ελληνική μουσική – πολλοί σας μιμούνται. Πώς νιώθετε γι’ αυτό;**

Το σύνδρομο δεν είναι καλό. Κοίτα, δεν είναι αγώνας δρόμου για το ποιος θα κόψει πρώτος την κορδέλα. Ο καθένας έχει ιδιαιτερότητες. Εγώ είμαι άλλο χρώμα. Ο καθένας έχει το δικό του. Και να σου πω και κάτι με περηφάνια: Όσο θα γυρίζουμε πίσω, τόσο θα ανακαλύπτουμε ότι δεν κάνουμε τίποτα τώρα. Η δισκογραφία είναι τεράστια ιστορία.

— **Το ελληνικό τραγούδι αλλάζει – τι σας συγκινεί σήμερα από τη νέα γενιά δημιουργών και τι σας απογοητεύει;**

Δεν αλλάζει. Εμείς αλλάζουμε, οι άνθρωποι. Το ελληνικό τραγούδι δεν μπορεί να το αγγίξει κανένας. Σε όλες τις γλώσσες και χώρες υπάρχει το καλό και το κακό τραγούδι βέβαια. Τώρα είναι πολύ ωρίς για να σου απαντήσω τι με συγκινεί ή τι με απογοητεύει από τη νέα γενιά δημιουργών. Οι ίδιοι αλλά κι εμείς θα καταλάβουμε τι θα αφήσουν πίσω τους.

— **Όταν βλέπετε νέους καλλιτέχνες να γίνονται διάσημοι σε τρεις μήνες και να χάνονται σε έξι, τι σκέφτεστε;**

Χρειάζεται και μυαλό –όπως χρειάζονται όλα–, αλλά πάνω απ’ όλα ταλέντο. Θυμάμαι τη μάνα μου, όταν ξεκίνησα, να μου παίρνει το κατοστάρικο απ’ το χέρι και δείχνοντάς μου μια μπουκάλα πετρογκάζ στην κουζίνα, να μου λέει: «Π’ αυτό είναι το κατοστάρικο. Μ’ αυτό τρώμε, παιδί μου». Σήμερα μια μεγάλη μερίδα κοιτάζει πώς θα πάρει το γυαλιστερό αντικείμενο. Τα παιδιά που θα αντέξουν στον χρόνο δεν έχουν αυτό το ελάττωμα.

— **Τι πιστεύετε ότι μαθαίνει τελικά ο άνθρωπος από τον έρωτα – όταν τον έχει ζήσει και τον έχει χάσει;**

Όταν τον έχει ζήσει, το καταλαβαίνει όταν τον χάσει. Κι όταν τον χάσει, το χειρότερο πράγμα είναι να τον ξεχάσει. Και το πιο όμορφο είναι, όταν τον θυμάται, ή τραγούδι να τον κάνει ή να τον τραγουδήσει ευπρεπώς.

— **Τι σκέφτεστε σήμερα όταν βλέπετε τον εαυτό σας στον καθρέφτη;**

Ότι μεγάλωσα. Τι άλλο; (*γέλια*) Δεν πάω στον καθρέφτη να τον ρωτήσω «καθρέφτη καθρεφτάκι μου ποιος είναι ο πιο όμορφος». Ο καθρέφτης είναι ψυχρό πράγμα και θα σου πει την ψυχρή αλήθεια. Αυτό που σου δείχνει οπτικά. Δεν με γαλώνουμε στον καθρέφτη αλλά μέσα μας.

— **Τι σημαίνει για εσάς «καλή ζωή»; Και τι σημαίνει «καλό τέλος»;**

Αυτό είναι DNA, τύχη, ευλογία από τον Θεό και τη φύση. Το πιο σημαντικό στη ζωή για μένα είναι, φεύγοντας, τα παιδιά σου να μην ντρέπονται για σένα. Οι άνθρωποι με τους οποίους συνεργάστηκες, εκείνοι που αγάπησες ή σ’ αγάπησαν να μην ντρέπονται. Κακία δεν νομίζω να έβγαλα για κανέναν και δεν νομίζω να με βλέπουν με κακία. Δεν έχω αδικήσει κανέναν εκτός από τον εαυτό μου. Και επίσης, φεύγοντας από αυτόν τον κόσμο, να μην πονάμε, κυριολεκτικά.

— **Πώς αισθάνεστε, τέλος, που ο δίσκος σας «Τα θαλασσινά του Πάριου», από τη Minos EMI, κατάφερε μέσα σε 10 μόλις μέρες να γίνει Νο 1 σε πωλήσεις;**

Η θάλασσα είναι ταξίδι, η φυγή μας από τις δυσκολίες κι απ’ ό,τι μας χαλάει, το καράβι της φαντασίας που παίρνουμε. Τι πιο όμορφο, λοιπόν, από ένα τραγούδι θαλασσινό να σε ταξιδέψει. Κάτι που χρωστάω στη Μαργαρίτα Μάτσα είναι που δέχτηκε την ιδέα μου για τον δίσκο με τόση πίστη. Τη θυμάμαι όταν πηδούσε το πρώτο τραγούδι στο στούντιο. Φεύγαμε χαμογελώντας, λέγοντάς μου «υπέροχο». Και λέω «Γιάννη, πέτυχες. Για να αρέσουν στη Μαργαρίτα, που είναι δίκαιη, σημαίνει ότι πέτυχε αυτό που κάναμε». Είναι τύχη που τη γνώρισα, μετουσώνει το είναι μου. Έκανε τα «θαλασσινά μου» πράξη. Όχι απλά τύχη, ένα όνειρο που πραγματοποιείται. Να πω όμως πως είναι ένας δίσκος που δεν έκανα μόνος, αλλά με τη βοήθεια των σπουδαίων μουσικών μου, του ανιψιού μου Πέτρου Βαρθακούρη, ο οποίος είχε την επιμέλεια της ορχήστρας. Είναι ένας δίσκος που έγινε στο στούντιο με παραδοσιακό τρόπο, όπως και «Τα νησιώτικα». Ποιος θα πιστέψει ότι μέσα σε 3 μέρες γράψαμε 16 τραγούδια ζωντανά! Γιατί; Για να είναι αληθινά. Ωστε να μην υπάρχει λάθος. Αλλά και να υπήρχε θα ήταν «άγιο» λάθος. Ηχογραφήσαμε όπως παλιά, όπου οι μουσικοί και ο τραγουδιστής έπαιζαν όλοι ταυτόχρονα στο στούντιο, και είμαι πραγματικά χαρούμενος γι’ αυτό. Μακάρι να γίνω μ’ αυτόν τον δίσκο μια ομπρέλα δροσιάς για τον κόσμο. **A**

Γαλλοβελγική καταγωγή χορογράφος **Νταμιέν Ζαλέ** (Damien Jalet), παρουσιάζει το νέο έργο του «*Thrice*», στο πλαίσιο του Διεθνούς Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας 2025. Μετά το πολυβραβευμένο «*DuEls*», η συνεργασία του Ζαλέ με τη Nagelhus Schia Productions (NSP) αποκτά νέα διάσταση μέσα από ένα σκηνικό τρίπτυχο που ονομάζει «*Gusts, Médusées, Brise-lames*», εμπνευσμένο από το ποίημα του Οκτάβιο Πας «*Άνεμος, νερό, πέτρα*» – τα τρία θεμελιώδη, αλληλένδετα και αλληλοεξαρτώμενα στοιχεία που διαπερνούν το έργο ως φυσικές, ποιητικές και φιλοσοφικές έννοιες. Με ζωντανή μουσική από καταξιωμένους μουσικούς – τον Νορβηγό σαξοφωνίστα Μπεντίκ Γκίσκε και τον Ιάπωνά πιανίστα Κόκι Νακάνο – υλικά που μεταμορφώνονται και σώματα σε διαρκή κίνηση, το «*Thrice*» εξερευνά τη ρευστότητα, την αντίσταση απέναντι σε φόβους, όρια και παγιωμένες αντιλήψεις, την επανάληψη ως χορευτική γλώσσα. Από την υπόγεια δύναμη της α-ναπνοής ως το βλέμμα που ακινητοποιεί, κι από την ένταση του κύματος μέχρι το αποτύπωμα του χρόνου στο σώμα, ο Ζαλέ παραδίδει στο κοινό μια παράσταση-τελετουργία. Μιλήσαμε με τον διεθνώς καταξιωμένο χορογράφο για να μάθουμε περισσότερα.

© RAHIRAVINAREZ

ΝΤΑΜΙΕΝ ΖΑΛΕ

«Διερευνώντας τις αντιθέσεις, ανακαλύπτεις ποιος πραγματικά είσαι»

Ο διεθνώς καταξιωμένος χορογράφος μιλάει για το νέο έργο του «*Thrice*», που θα δούμε στις 23/7 στο Διεθνές Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας 2025

Της ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

— Στο έργο σας ο χορός συχνά διαλέγεται με τις εικαστικές τέχνες (παράδειγμα η συνεργασία με τον εικαστικό καλλιτέχνη JR), τη μουσική, τον κινηματογράφο, το θέατρο. Ποιο είναι για εσάς το σημείο συνάντησης του σωματικού με το οπτικό;

Ο χορός προσλαμβάνεται κυρίως με τα μάτια, οπότε θεωρώ καθήκον μου να δίνω ιδιαίτερη προσοχή σε όλα τα οπτικά στοιχεία που τον πλαισιώνουν. Από ποια οπτική θα τον δούμε, από μπροστά ή κυκλικά ή πόσο αλλάζει η αντίληψή μας αν δούμε την κίνηση από ψηλά. Υποθέτω πως οι συνεργασίες μου με γλύπτες και σκηνοθέτες επηρέασαν πολύ αυτή μου την προσέγγιση. Στον κινηματογράφο, το κάδρο είναι ελεγχόμενο – μπορεί να είναι κοντινό ή πανοραμικό, στατικό ή σε κίνηση, επίσης υπάρχει μεγάλη χρωματική παλέτα, μπορείς να διαλέξεις ανάμεσα σε άπειρους εξωτερικούς χώρους ή να φτιάξεις σκηνικά μέσα στο στούντιο. Στο θέατρο, αντίθετα, το κάδρο είναι ευρύ και το βλέμμα του θεατή σταθερό, μετωπικό. Έχεις έναν πολύ περιορισμένο χώρο για να πλαισιώσεις κάτι άπειρο και τη δύναμη της ζωντανής ενέργειας. Όπως στον κινηματογράφο ή στη ζωγραφική, μου αρέσει να εφευρίσκω και να χτίζω έναν ολόκληρο κόσμο μέσα σ’ αυτόν τον χώρο, χρησιμοποιώντας φώτα, υφάσματα, υλικά για να ολοκληρώσω την κίνηση των χορευτών. Η προσέγγισή μου κινείται ανάμεσα στον μινιμαλισμό και τον μαξιμαλισμό για να το πετύχω αυτό. Το «Thrice», σε αντίθεση με άλλα έργα μου, είναι πιο τεχνικά λιτό κι έτσι εκθέτει περισσότερο τους ίδιους τους χορευτές.

— Έχετε συνεργαστεί με καλλιτέχνες όπως η Μαρίνα Αμπράμοβιτς, ο Τομ Γιορκ, ο Ρουίτσι Σακαμότο, ο Κοχέι Νάουα, η Madonna. Πώς διατηρείτε τη δική σας ξεχωριστή φωνή ανάμεσα σε τόσο ισχυρές και διαφορετικές καλλιτεχνικές ταυτότητες;

Πιστεύω πως ακριβώς επειδή η φωνή μου είναι διακριτή και μοναδική, οι περισσότεροι απ’ αυτούς τους καλλιτέχνες ζήτησαν να συνεργαστούμε. Η σχέση μου με καθέναν απ’ αυτούς ήταν ιδιαίτερη και η φύση της συνεργασίας μας διέφερε ανά έργο. Δουλεύω πάντα με ένστικτο και μόνο με ανθρώπους που θαυμάζω και με έλκουν. Η Madonna μου «μετέδωσε τον ιό του χορού» όταν ήμουν έντεκα. Χάρη σ’ αυτήν ανακάλυψα τον σύγχρονο χορό, οπότε το όριο ανάμεσα στην υψηλή και την πιο εμπορική τέχνη ήταν πάντα θολό για μένα. Φυσικά έλκομαι από τις συνεργασίες – άλλωστε δεν είμαστε όλοι αποτέλεσμα κάποιας; Πιστεύω ότι είμαστε φτιαγμένοι από ποικίλες επιρροές και επιθυμίες, που μπορεί να μοιάζουν αντιφατικές. Όμως διερευνώντας αυτές τις αντιθέσεις, ανακαλύπτεις ποιος είσαι. Κοιτάζοντας πίσω σε όλες μου τις συνεργασίες, ξέρω ακριβώς γιατί συνέβησαν, ποιο ήταν το κοινό μας έδαφος, τι έμαθα από αυτές και πώς τις ενσωμάτωσα στα επόμενα έργα μου. Όλες τους έχουν κάτι κοινό, ήταν ουσιαστικές ανταλλαγές που διέδιναν την καλλιτεχνική μου ματιά.

— Το «Thrice», όπως και άλλα έργα σας, γεννιέται από μια σύνθεση μουσικής, φωτός, ύλης και σώματος. Θεωρείτε ότι δεν συνθέτετε απλώς ένα έργο, αλλά ότι επιμελείστε εμπειρίες και ότι ένας σύγχρονος χορογράφος πρέπει να είναι κάτι παραπάνω από «δημιουργό κίνησης»;

Το πιστεύω, παρόλο που το «Thrice» είναι ίσως το πιο μινιμαλιστικό έργο μου, πιο κοντά σε καθαρή χορευτική φόρμα από οτιδήποτε έχω κάνει εδώ και χρόνια. Παρότι εστιάζει στη σχέση χορογραφίας και ζωντανής μουσικής, ήθελα να είναι μια εμπειρία που δανείζεται αρχές από τις εικαστικές τέχνες ή τον κινηματογράφο. Οι χορευτές ξεδιπλώνουν οι ίδιοι το σκηνικό στο οποίο θα κινηθούν, η μουσική εκτελείται ζωντανά, οι αλλαγές κοστούμιών γίνονται μπροστά στο κοινό, τα φώτα είναι ενίοτε ορατά. Παρότι τα τρία έργα είναι διαφορετικά, ήθελα η εμπειρία να είναι ολιστική – να δείχνει ταυτόχρονα μπροστά και πίσω από τη σκηνή. Ο χορός είναι το μέσο που μπορεί να διαλεχθεί καλύτερα με τις άλλες τέχνες. Στην ουσία, προσπαθώ να γίνω διαυλός και να συγχωνεύσω ταλέντα από πολλούς διαφορετικούς καλλιτέχνες, δημιουργώντας μια πολυσήμαντη εμπειρία για το κοινό.

— Το «Thrice» είναι ένα τρίπτυχο και αναφέρεται στο ποίημα του Οκτάβιο Πας «Ανεμος, νερό, πέτρα». Τι σας ελκύει στον αριθμό τρία και πώς λειτουργεί ο συμβολισμός στη χορογραφία σας;

Αρχικά ήθελα να ονομάσω το έργο Three times three, καθώς πρόκειται για τρία τρίο που στο τέλος συνθέτουν ένα έργο για εννέα χορευτές. Είναι δύσκολο να εξηγήσεις γιατί σε ελκύει ένας αριθμός, ποιους συμβολισμούς κρύβει. Το τρία είναι και γωνιώδες και κυκλικό: θυμίζει τόσο την αιχμηρότητα του τριγώνου όσο και την κυκλικότητα ενός βαλς. Είναι ο πρώτος «οικείος» αριθμός που δεν είναι ούτε δυαδικός ούτε μοναδικός. Το να μετράς ανά τρία σε φέρνει πιο κοντά σε μια κατάσταση έκστασης απ’ ό,τι το παραδοσιακό «5, 6, 7, 8».

— Σε κάθε ενότητα, οι χορευτές ξεδιπλώνουν χαλιά στο πλάι και στο βάθος της σκηνής. Ποιο είναι το νόημα αυτής της πράξης;

Για έναν χορευτή, η επιφάνεια πάνω στην οποία χορεύει είναι ζωτικής σημασίας. Σπάνια χρησιμοποιώ το παραδοσιακό λινόλεουμ στη σκηνή, προτιμώ να την καλύπτω με ένα παχύ στρώμα άμμου ή ακόμα και με γυμνό ξύλο – αν και αυτό δημιουργεί τεχνικές δυσκολίες και περιορισμούς στις περιοδίες. Η ιδέα ξεκίνησε όταν χρειάστηκε να ανεβάσω το «Brise-lames» μέσα σε ελάχιστα χρόνια. Ήταν μια δημιουργία της τελευταίας στιγμής που ζήτησε η Ορελί Ντιπόν λόγω ακύρωσης ολόκληρης της σεζόν στην Όπερα του Παρισιού εξαιτίας του COVID-19 και δεν υπήρχε δυνατότητα για σκηνογράφο. Ζήτησα από τον JR να συνεργαστούμε, μια και προέρχεται από τη street art και δουλεύει με χαρτί και κόλλα, παίζει με την προοπτική και ξεγελά το μάτι με ελάχιστα μέσα. Είχαμε την ιδέα να δημι-

ουργήσουμε μια εικόνα τυπωμένη στο πάτωμα, αρκετά αφηρημένη, με τα ρούχα των χορευτών επίσης τυπωμένα – ώστε, όταν αυτοί έρθουν κοντά και η κάμερα τραβήξει από ψηλά, να αποκαλυφθεί κάτι νοηματικά δυνατό. Για το «Thrice» ήθελα να διατηρήσω αυτή την ιδέα ενός έργου τυπωμένου στο έδαφος. Αντιδρά στο φως και στα υλικά, πλαισιώνει τη σύνθεση, δίνει στους χορευτές ένα έδαφος με νόημα. Η πράξη του ξεδιπλώματος από τους ίδιους γίνεται τελετουργία – μια μετάβαση από έναν κόσμο σε έναν άλλο.

— Στο πρώτο μέρος του τρίπτυχου, το «Gusts», η αναπνοή και η κίνηση του αέρα παίζουν κεντρικό ρόλο. Τι σημαίνει για εσάς η «αναπνοή» στον χορό;

Μου αρέσει να υπενθυμίζω στους θεατές τα πιο ουσιαστικά, όσα θεωρούμε δεδομένα. Η αναπνοή είναι ένα απ’ αυτά. Όταν κάποιος κοιμάται, μόνο η αναπνοή δείχνει ότι είναι ακόμη ζωντανός. Είναι η πιο πρωταρχική κίνηση, η πιο ουσιαστική. Δεν μπορούμε να επηρεάσουμε πολλές από τις βασικές λειτουργίες του οργανισμού μας, αλλά έχουμε έναν κάποιο έλεγχο στην αναπνοή μας και, καθώς αυτή συνδέεται άμεσα με πρωτογενή συναισθήματα, το να δουλεύεις μαζί της μπορεί να είναι συναρπαστικό. Εκφράζεις ελπίδα ή έκπληξη με την εισπνοή, ενώ η εκπνοή συχνά υποδηλώνει απόγνωση. Ειδικά στο «Brise-lames», το διερευνούμε στο τέλος. Στο «Gusts» εξερευνούμε περισσότερο την απρόβλεπτη φύση του ανέμου μέσα από εκρήξεις ενέργειας και μια αίσθηση παράδοσης μέσα στην κίνηση.

— Ο Μπεντίκ Γκίσκε ερμηνεύει ζωντανά μουσική ειδικά για το «Gusts». Πώς επηρεάζει η ζωντανή μουσική και ο αυτοσχεδιασμός τη χορογραφική διαδικασία; Διαμορφώνει τον τρόπο που σχεδιάζετε την κίνηση σε πραγματικό χρόνο;

Ήταν ενδιαφέρον να συνεργαστώ μαζί του στον τρόπο που θα έκανα τη σύνθεση. Η μουσική του Μπεντίκ είναι μινιμαλιστική και σωματική, ενώ ο ίδιος έχει μια γλυπτική παρουσία επί σκηνής ως σολίστ. Όταν παίζει, αποπνέει μια συγκλονιστική αίσθηση ελευθερίας – κάτι που οφείλεται εν μέρει στο ότι αυτοσχεδιάζει σε μελωδίες που ο ίδιος έχει συνθέσει. Το να δημιουργήσουμε λοιπόν ένα χορευτικό έργο για τρεις ερμηνευτές πάνω σ’ αυτή τη μουσική αποτελούσε πρόκληση. Από τη μία, ήθελα να διατηρήσει αυτή την αίσθηση ελευθερίας, αλλά ταυτόχρονα χρειάζομασταν και μετρήματα, ώστε να μπορούσαμε να συνδυάσουμε τα σύνθετα και ρέοντα κινητικά σχήματα των χορευτών. Παράδοξως, οι περιορισμοί του ρυθμού τούς δίνουν συχνά μεγαλύτερη ελευθερία στην κίνηση. Έτσι, σ’ αυτό το σύντομο έργο, συνδυάσαμε διαφορετικά συστήματα σύνθεσης: σε ορισμένα σημεία οι χορευτές ακολουθούν τις μουσικές διακυμάνσεις, ενώ σε άλλα ο ρυθμός πρέπει να παραμένει απόλυτα σταθερός, ώστε να διατηρούν τη μεταξύ τους σύνδεση. Αυτή η επικοινωνία γίνεται άλλοτε οπτικά, άλλοτε μέσω του ήχου.

— Στο «Médusées», ο μύθος της Μέδουσας είναι μεταφορικά το βλέμμα που απολιθώνει. Υπάρχει έντονη αντίθεση ανάμεσα στην κίνηση του χορού και στην ακινησία που υπονοείται απ’ αυτό το βλέμμα. Πώς συνδέετε αυτές τις αντιθέσεις στη σκηνή;

Το «Les Médusées» δημιουργήθηκε αρχικά στο Μουσείο του Λούβρου – ένα γυναικείο τρίο ερμηνευμένο από τα γλυπτά των νυμφών [σ.σ. τα γλυπτά που διακοσμούσαν αρχικά το βασιλικό κτήμα του Marly (Château de Marly) σήμερα εκτίθενται στη Cour Marly του Μουσείου του Λούβρου]. Φαίνονταν σαν να μαγεύουν και ταυτόχρονα να είναι μαγεμένες – όπως και η ίδια η Μέδουσα. Αυτές οι γυναικείες μορφές, ωστόσο, είχαν φιλοτεχνηθεί από άντρες. Στο έργο οι χορευτές μπορούν να κινηθούν μόνο για να καταλήξουν σε μια άλλη γλυπτική στάση, ακολουθώντας έναν αυστηρά νοητικό ρυθμό, που απαιτεί να είναι πολύ συγκεντρωμένοι. Οι στάσεις είναι κομψές, αλλά η ενέργεια σχεδόν επιθετική. Η ενέργεια που επιστρατεύει κανείς για να βρει την ελευθερία του, νομίζω, εμπνέει. Συνδύασα το τρίο αυτό με ένα ανδρικό τρίο, προκειμένου να τονίσει ακόμη περισσότερο το πλαίσιο περιορισμού που ήθελα να εκφράσω σε αυτό το έργο.

— Το «Brise-lames» δημιουργήθηκε στην πανδημία και παρουσιάζεται τώρα ζωντανά για πρώτη φορά. Πώς ήταν αυτή η μετάβαση από χορογραφία για την κάμερα σε χορογραφία για σκηνή;

Το «Brise-lames» δημιουργήθηκε για το Παλέ Γκαρνιέ (την Όπερα του Παρισιού), αλλά ακυρώθηκε λόγω lockdown τρεις μέρες πριν από την πρεμιέρα. Τελικά το μετατρέψαμε σε ταινία για τη δημόσια τηλεόραση και προβλήθηκε σε έκθεση στο Κιότο για τα δέκα χρόνια από το τσουνάμι, το 2021. Είχα αφιερώσει πολύ χρόνο τότε με τη σκηνοθέτρια Λουίζ Ναρμπονί ώστε να κάνουμε την κινηματογραφική μεταφορά του έργου. Δημιούργησα το υλικό του έργου αυτού με τον Έλληνα χορευτή Αιμίλιο Αράπογλου, που είναι ο στενότερος συνεργάτης μου εδώ και δεκατρία χρόνια. Μαζί το πλάσαμε σαν ένα γλυπτό από χιλιάδες λεπτομέρειες σε κίνηση, προσπαθώντας να αποδώσουμε τόσο την πυκνότητα, τον ρυθμό, την πρεμία όσο και τη βία του ωκεανού. Ξεκινώντας από κάτι πολύ αφηρημένο και φτάνοντας σχεδόν σε μια αφήγηση. Υπάρχει μια κινηματογραφική διάσταση στο έργο, αλλά αυτή αποτελεί μέρος της ίδιας της παράστασης – η ταινία απλώς την κατέγραψε.

— Επιστρέψετε φέτος στο Φεστιβάλ Χορού Καλαμάτας με το «Thrice». Τι θα θέλατε να αποκομίσει το ελληνικό κοινό;

Είχα συμματάσχει στο φεστιβάλ πριν από αρκετά χρόνια, χορεύοντας στο «Myth» του Σίντι Λάρμυ Τσερκάου. Έχω ακούσει πως τη δεκαετία του ’80 σημειώθηκε ένας πολύ καταστροφικός σεισμός στην περιοχή, και ότι σήμερα σωστικά σκάφη διασώζουν πρόσφυγες που φτάνουν με βάρκες. Πιστεύω, λοιπόν, ότι το «Brise-lames» θα αγγίξει ιδιαίτερα το κοινό της Καλαμάτας. Λατρεύω την ιδιαίτερη προσοχή που δίνει το ελληνικό κοινό στις παραστάσεις και ανυπομονώ να μοιραστώ μαζί τους αυτά τα τρία προσωπικά έργα στις 23 Ιουλίου. **A**

Η Madonna μου «μετέδωσε τον ιό του χορού» όταν ήμουν έντεκα. Χάρη σ’ αυτήν ανακάλυψα τον σύγχρονο χορό, οπότε το όριο ανάμεσα στην υψηλή και την πιο εμπορική τέχνη ήταν πάντα θολό για μένα.

«Les Médusées»

ΝΕΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΣΤΙΣ ΠΡΟΘΗΚΕΣ
ΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΩΝ

BOOK voice

Brotherakia To colouring book της Μικρής Ολλανδέζας δεν είναι μόνο για παιδιά

Ένα trend-αντίδοτο για αγχωμένους Millennials και GenZers

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΚΑΜΠΟΣΟΥ - Φωτό: ΤΑΣΟΣ ΑΝΕΣΤΗΣ

Σε μερικούς ίσως φανεί βαρετό ή παιδικισμός το να αφήσουν για λίγο ό,τι κάνουν και να πιάσουν τις ξυλομπογιές ώστε να χρωματίσουν τις σελίδες ενός βιβλίου. Για τη Gen Z όμως, που βιώνει στρες και overstimulation από τον online τρόπο ζωής της, το να κάθεται με ένα σετ μαρκαδόρων και να γεμίζει χρώμα ένα περίτεχνο σχέδιο είναι πράξη σχεδόν... επαναστατική.

Τους τελευταίους μήνες το hashtag #colouringbooks μετρά εκατομμύρια προβολές στα social media, με creators να μοιράζονται τις σελίδες που χρωματίζουν, tips για τα καλύτερα εργαλεία και ASMR βίντεο με τον ήχο του μαρκαδόρου πάνω στο χαρτί. Το colouring γίνεται αυτοθεραπεία κι ένα είδος σύγχρονου διαλογισμού με καλλιτεχνική απόχρωση. Μπορεί να φαίνεται παράξενο το ότι μια γενιά τόσο ψηφιακή και τεχνολογικά εξοικειωμένη επιστρέφει σε κάτι τόσο αναλογικό, όμως τα colouring books έχουν εξελιχθεί σε ένα εργαλείο προσωπικής έκφρασης, χαλάρωσης και, κυρίως, mindfulness.

Με αφορμή αυτή την ξεχασμένη συνήθεια των παιδικών μας χρόνων που έγινε viral, μιλήσαμε με τη **Δανάη Γεωργαντά**, aka **Μικρή Ολλανδέζα**, για το δικό της colouring book, εμπνευσμένο από τον κόσμο της και το στιλ της, που κυκλοφόρησε μόλις από τις εκδόσεις Μεταίχμιο, με τίτλο «Brotherakia».

Η ιδέα για το βιβλίο γεννήθηκε με τον πιο αυθόρμητο τρόπο, όπως μας λέει. «Πριν από λίγους μήνες παρατήρησα ότι γινόταν χαμός με όλο αυτό στο TikTok, μου φάνηκε ωραία δραστηριότητα και αποφάσισα να κάνω δώρο στον εαυτό μου ένα καλό σετ μαρκαδόρων κι ένα colouring book για να ασχολούμαι». Όταν, λίγο αργότερα, ανέβασε μια δική της ζωγραφιά σε αρχείο, ώστε να μπορεί να τη χρωματίσει όποιος θέλει, η ανταπόκριση ήταν εκρηκτική: «Έγινε χαμός! Είχε 10.000 downloads σε 24 ώρες και ο κόσμος το ανέβαζε σε story στο Instagram. Κάπως έτσι μου ήρθε η ιδέα. Ο τίτλος του βιβλίου, «Brotherakia», βγαίνει από τη λέξη «bro», που χρησιμοποιούσαμε με τον φίλο μου κοροϊδευτικά, ώσπου μας κόλλησε».

Στις σελίδες του βιβλίου της, η Δανάη αποτυπώνει ξεκάθαρα τη δική της αισθητική. «Δεν μου αρέσει να ζωγραφίζω την πραγματική ζωή, μ' αρέσουν τα τερατάκια, τα καρτουνοειδή, τα έντονα περιγράμματα – νομίζω ότι κράτησα το στιλ μου στο βιβλίο. Το αγαπημένο μου σχέδιο είναι αυτό με την αστροναύτισσα, γιατί είναι λίγο fantasy, και το άλλο είναι η συναυλία, που είναι και το πρώτο σχέδιο στο colouring book».

Η ίδια θέλει οι χρήστες του βιβλίου να νιώσουν ότι κρατούν κάτι κατάλληλο για όλους, ανεξαρτήτου ηλικίας ή φύλου: «Ήθελα να είναι fun και όχι super cute, για να απευθύνεται σε όλους. Να προορίζεται δηλαδή για ενήλικες, χωρίς όμως να αποκλείει εντελώς τα παιδιά. Μου στέλνουν μηνύματα μαμάδες που το ζωγραφίζουν με τα παιδιά τους, μικρά παιδιά και άτομα κάθε ηλικίας. Υπάρχει πολύ ταλέντο εκεί έξω!»

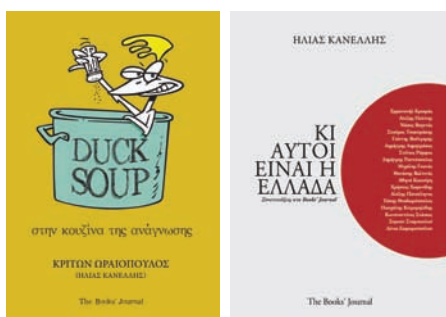
Γιατί «τρεντάρει» τόσο πολύ στα σόσιαλ το colouring; «Είναι ένα πολύ ωραίο, χαλαρωτικό χόμπι, που μπορείς να το κάνεις είτε μόνος σου είτε με παρέα, μαζί με κρασάκι και κάποιο σνακ. Δεδομένου ότι είμαστε όλοι εθισμένοι στο κινητό, είναι ένας τρόπος για να το αφήσουμε για λίγο. Προσωπικά χρωματίζω ένα σχέδιο, μπορεί και πέντε ώρες σερί, χωρίς να καταλαβαίνω πώς περνά η ώρα. Δεν χρειάζομαι κανένα επιπλέον ερέθισμα – για παράδειγμα να παίζει μουσική ταυτόχρονα. Όσο ζωγραφίζω δεν περνάει καμία σκέψη από το μυαλό μου, μπαίνω σ' έναν άλλο κόσμο». **Α**

ΗΛΙΑΣ ΚΑΝΕΛΛΗΣ

Είμαι με τους πρωτοπόρους, μ' αυτούς που ανοίγουν δρόμους στη δουλειά τους, στην επιστήμη, στις τέχνες

Του ΓΙΑΝΝΗ ΜΑΝΤΖΙΚΟΥ

Παρότι είναι ευρέως γνωστός από την αρθρογραφία του στα «ΝΕΑ», ο **Ηλίας Κανέλλης** είναι εκδότης του **Books' Journal**, μιας επιθεώρησης με κείμενα παρεμβάσεων, αναλύσεις, κριτικές και ιστορίες, η οποία έχει αισίως συμπληρώσει 15 χρόνια. Υπήρξε από τις πλέον σημαντικές φωνές του μετώπου «Μένουμε Ευρώπη» την περίοδο των μνημονίων, γεγονός για το οποίο στοχοποιήθηκε αλλά και επαινέθηκε. Παράλληλα όμως είναι λάτρης του σινεμά, ερασιτέχνης μάγειρας και πάνω απ' όλα ανήσυχο πνεύμα. Με αφορμή τα δύο βιβλία που κυκλοφόρησαν από τις εκδόσεις του Books' Journal, μας μιλάει για τη δημοσιογραφική του πορεία και όχι μόνο.

— **Μόλις κυκλοφόρησαν δύο βιβλία σας, τα πρώτα, αν δεν κάνω λάθος, από τις εκδόσεις Books' Journal, του περιοδικού που εκδίδετε. Θέλετε να μας πείτε δυο λόγια γι' αυτά;**

Είναι δύο προσωπικά βιβλία με περιεχόμενα από την πλούσια ύλη του Books' Journal, τα οποία με έπεισε να εκδώσω η Νατάσσα Πασχάλη, υπεύθυνη για το εκδοτικό εγχείρημα. Το πρώτο, «Κι αυτοί είναι η Ελλάδα», περιέχει τις συνεντεύξεις που έχω κάνει όλα αυτά τα χρόνια στο περιοδικό. Μεγάλες προφορικές συζητήσεις με τα δικά μου είδωλα. Αναφέρω μόνο τους εκδημήσαντες: τον καθηγητή Σταύρο Τσακυράκη, τον ποιητή Μιχάλη Γκανά, τον συγγραφέα Θανάση Βαλτινό, τον καθηγητή Εμμανουήλ Κριαρά, τον κριτικό λογοτεχνίας και μέγα αναθεωρητή Δημήτρη Ραυτόπουλο, τον καθηγητή Αλέξη Πολίτη, τον αρχιτέκτονα και εκδότη Κωνσταντίνο Στάικο. Πνευματικές προσωπικότητες ολοκληρωμένες, δημιουργικές, μαχητικές, με σημαντικό ίχνος στη δημόσια ζωή.

Το άλλο βιβλίο, το «Duck Soup», είναι πιο ανάλαφρο. Στηρίζεται σε μια προσωπική ρουμπρίκα, που κράτησα με ψευδώνυμο για τρία χρόνια, και έχει θέμα της μια κοινωνική προσέγγιση του ρόλου της τροφής και των εστιατορίων. Περιέχει μυθοπλασία και λογοτεχνική γραφή, συνταγές, κοινωνιολογία της διατροφής και μαρτυρίες – σε μια απολαυστική, πιστεύω, μείξη. Μέχρι και ποίηση μετέφρασα, για πρώτη φορά

στη ζωή μου. Είναι ένα μικτό είδος, μάλλον λογοτεχνία αλλά ταυτόχρονα και κριτική. Νομίζω περιέχει κάτι που συνήθως δεν το έχουν τα μικρά πολιτικά δοκίμια που γράφω στις εφημερίδες: χιούμορ και συγκίνηση.

— **Εργάζεστε ως πολιτικός αρθρογράφος στα «Νέα» και εκδίδετε το μηνιαίο περιοδικό «The Books' Journal». Δεν είναι αντιφατικοί ρόλοι; Το αντίθετο. Είναι συμπληρωματικοί. Η γνώμη για τα πολιτικά ζητήματα προϋποθέτει ενημέρωση αλλά και θεωρητική κατάρτιση, ιδέες και αναλυτικό πνεύμα, κριτική ματιά, θάρρος και ανεξαρτησία. Αυτά είναι τα υλικά και των βιβλίων. Γενικώς, πάντως, και η καθημερινή σελίδα στην εφημερίδα και το περιοδικό έχουν «ανοιχτά τα μάτια», δεν είναι προκάτ, τολμούν να είναι αντιδημοφιλή. Το περιοδικό περισσότερο, αφού είναι συλλογική δουλειά εκατοντάδων ανθρώπων, οι οποίοι είναι φυσικό να μη συμφωνούν σε όλα. Η ατυχία, πάντως, είναι ότι τα παραδοσιακά μέσα στα οποία δουλεύω συνομιλούν πια με όλο και λιγότερους αναγνώστες.**

— **Το περιοδικό πόσα χρόνια κλείνει; Πείτε μας τι δυσκολίες αντιμετωπίζετε.**

Το «Books' Journal» εκδόθηκε το 2010, το φθινόπωρο μπαίνουμε στον 16ο χρόνο μας. Οι βασικές δυσκολίες είναι οικονομικές. Δεν έχουμε

δηλαδή λεφτά. Τα έσοδά μας είναι από την κυκλοφορία και από τις διαφημίσεις – κι είναι πολύ μικρή η συγκεκριμένη αγορά. Ως αποτέλεσμα, οι συντελεστές του περιοδικού δουλεύουμε χωρίς αμοιβή και οι συνεργάτες μας είναι εθελοντές, δεν έχουν δηλαδή απολαβές. Δύσκολη συνθήκη. Ευτυχώς, έχουμε τις δουλειές μας που μας εξασφαλίζουν το ζην.

— **Πώς βρεθήκατε στον Τύπο;**

Από ψώνιο αλλά και από ανάγκη. Ως μαθητής ήμουν μανιώδης εφημεριοφάγος, περιοδικοφάγος και κινηματογραφόφιλος. Φτωχός φοιτητής στην Αθήνα, αργότερα έπρεπε να ζήσω. Αρχισα λοιπόν να εργάζομαι ως διορθωτής σε εφημερίδες ενώ, ταυτόχρονα, είχα την τύχη να είμαι φίλος του Χρήστου Βακαλόπουλου, ο οποίος με έστειλε να εργαστώ στο «Αντί». Ήμουν ο κριτικός κινηματογράφου του περιοδικού για χρόνια. Ταυτόχρονα όμως έκανα τα πάντα, ήμουν το παιδί για τα θελήματα. Από κάποια στιγμή και μετά έγινα ο αρχισυντάκτης του εντύπου. Στο «Αντί» γνώρισα όλη την Ελλάδα – τους λογοτέχνες, τους καθηγητές, όσους άξιζε να ξέρω. Εκεί με βρήκε το 1988 ο Άγγελος Ελεφάντης, ο οποίος με κάλεσε να συνεργαστώ και με τον «Πολίτη», το περιοδικό που εξέδιδε, ενώ παράλληλα στήσαμε με μερικούς φίλους ακόμα την «Εποχή», την τότε εφημερίδα της «κομμουνιστικής ανανέωσης». Έγραφα, διάβαζα και έκανα τις καλύτερες παρέες. Ήμουν ευτυχισμένος.

— **Ήσασταν πολιτικά ενεργός, δηλαδή; Σε πολιτική νεολαία;**

Για ένα διάστημα ήμουν στον Ρήγα Φεραίο. Ήμουν καλός στη θεωρία αλλά κόπνηκα στα εργαστήρια: αφισκοκόλληση, συγκεντρώσεις. Γενικά ήμουν ανήσυχος και οι πολιτικές γραμμές δεν απαντούσαν στα ερωτήματά μου. Πάντως δεν με άφησαν και ανεπηρέαστο – υπαγορεύοντάς μου συχνά τη μαχητικότητα, αλλά και πολλά λάθη εξαιτίας αυτής της μαχητικότητας. Με έχουν επικρίνει για κείμενα που έγραφα όταν ήμουν είκοσι τόσο χρονών. Μα σε ποιους κάνει εντύπωση ότι ένας εικοσιπεντάρης, ένας τριανταπεντάρης εξελίσσεται, μετανιώνει, αλλάζει;

— **Γιατί, παρά την αριστερή προϊστορία σας, πολεμήσατε τον ΣΥΡΙΖΑ που, στο κάτω κάτω, ήταν η μετεξέλιξη της παράταξής σας;**

Συμμετείχα στον Ρήγα Φεραίο επειδή στα αιτήματά του ήταν η δημοκρατία και η Ευρώπη. Το ΚΚΕ Εσωτερικού ήταν το μόνο αριστερό ευρωπαϊστικό κόμμα, όταν κυρίαρχο σύνθημα ήταν το «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο». Η μετεξέλιξη αυτών των χώρων σε ριζοσπαστικές αριστεριστικές γκρούπες με στόχο τα επεισόδια, ήταν αδιανόητη για μένα. Ύστερα, τρελάθηκα με τα επεισόδια μετά τον φόνο του Γρηγορόπουλου, που διέλυσαν το κέντρο της Αθήνας και κατέστρεψαν και φίλους μου επαγγελματίες. Η βία εκείνη δεν ήταν μαμή της ιστορίας, ήταν μαμή του μηδενισμού. Μηδενιστές, δέχτην αντεξουσιαστές στο όνομα της Αριστεράς έψαχναν πρόσβαση στην εξουσία εν μέσω καταστροφής. Τη βρήκαν από το 2010 και μετά, στο Σύνταγμα. Εκεί όπου συναντήθηκαν η πάλη και η κάτω πλατεία και χτίστηκαν πολιτικές καριέρες με πρόταγμα τη βία και με ιδεολογία τις μεταπολιτευτικές ανοπίες: τον αντιευρωπαϊσμό, τον ανορθολογισμό και το χωρισμό της κοινωνίας σε εμάς και τους άλλους. Κι ύστερα, το «εμείς» του Τσίπρα μετουσιώθηκε σε μια καταστροφική διακυβέρνηση κουκουεδογενών και αριστεριστών με τους ακροδεξιούς του Καμμένου.

— **Στοχοποιηθήκατε για τις θέσεις σας;**

Μαθημένα τα βουνά από τα χιόνια. Ουδέποτε ήμουν δημοφιλής. Αυτό

Το «Κι αυτοί είναι η Ελλάδα» περιέχει τις συνεντεύξεις που έχω κάνει όλα αυτά τα χρόνια στο περιοδικό. Μεγάλες προφορικές συζητήσεις με τα δικά μου είδωλα...

που με σόκαρε, πάντως, είναι ότι η αστυνομία είχε ζητήσει από τον διευθυντή μου στην εφημερίδα να φύγω από τα Εξάρχεια όπου ζούσα, επειδή αν γινόταν κάτι εναντίον μου δεν θα μπορούσαν να κάνουν τίποτα. Προσωπικά δεν είχα αισθανθεί ουδέποτε απειλή, παρόλα αυτά μετακόμισα. Δεν είναι ωραίο να σκέπτεσαι ότι κάποιοι με τους οποίους διαφωνείς πολιτικά σου κάνουν βουντού.

— Δέκα χρόνια μετά το δημοψήφισμα, σας ανησυχεί το ότι μεγάλο μέρος της πολιτικής σκηνής κυριαρχείται από ακραίους – τη Ζωή Κωνσταντοπούλου, τον Βελόπουλο, τη Νίκη;

Είναι η μετεξέλιξη αυτού που έχουμε ζήσει. Όπως και να το κάνεις, είναι ενοχλητικό το γεγονός ότι η πολιτική σκηνή αυτή τη στιγμή δεν έχει σοβαρή θεσμική, «συστημική», όπως θα έλεγε η Κωνσταντοπούλου, αντιπολίτευση. Ότι ο αντίλογος στον Μητσοτάκη (ακόμα και μετά το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ) είναι υποσχέσεις αποσταθεροποίησης και επιστροφής στο 2010. Ότι η μόνη διαθέσιμη εναλλακτική πολιτική πρόταση είναι οι πλατείες της Αγανάκτησης και το μοντέλο διακυβέρνησης του 2015 – το κιτς του ΣΥΡΙΖΑ ή, μάλλον, των απομεινारीών του.

— Αν λοιπόν σας ρωτούσε κάποιος πού τοποθετείτε πολιτικά τον εαυτό σας, τι θα απαντούσατε;

Είμαι με το κόμμα της λογικής και της ατομικής ελευθερίας. Με όσους προσπαθούν να εδραιώσουν τη δημοκρατία και ταυτόχρονα να δημιουργήσουν προϋποθέσεις όχι μόνο πολιτικής, αλλά και οικονομικής σταθερότητας. Είμαι με όσους εργάζονται ώστε να αλλάξει πραγματικά η χώρα, με υποδομές και ισχυρούς θεσμούς. Με όσους τιμούν το κράτος δικαίου – η διεκδίκηση του οποίου δεν είναι μόνο υποχρέωση της πολιτείας αλλά και των πολιτών. Και με όσους πολεμούν τη διαφθορά και κάθε είδους εκμαυλισμό. Είμαι με όσους εργάζονται σκληρά για το μέλλον τους και για το μέλλον των παιδιών τους, ατομικά και συλλογικά. Είμαι με την πρόοδο, όχι όμως με όσους αυτοπροσδιορίζονται αυθαίρετως ως προοδευτικοί. Είμαι με όσους τιμούν τους νόμους και τους κανόνες, με εκείνους που πληρώνουν εισιτήριο στα μέσα μεταφοράς, αλλά και με εκείνους που πρέπει να επιβάλουν την υποχρέωση να πληρώνουν όλοι εισιτήριο, επειδή έτσι θα έχουμε αξιόπιστες συγκοινωνίες. Είμαι με τους όντως πρωτοπόρους – αυτούς που ανοίγουν δρόμους στη δουλειά τους, στην επιστήμη, στις τέχνες. Και είμαι με όσους έχουν καταλάβει ότι το βασικό πρόβλημα της χώρας μας είναι η παιδεία, που παράγει λειτουργικό αναλφαβητισμό και δίνει μόρια για διορισμό σε πρόσωπα που δοξάζουν την ήσσονα προσπάθεια.

— Ετοιμάζετε κάτι άλλο;

Τον περισσότερο χρόνο μου τον αφιερώνω στο περιοδικό. Επίσης παιδεύομαι καιρό με ένα βιβλίο που νομίζω ότι αξίζει τον κόπο. Θα έχει τίτλο «Το κιτς του ΣΥΡΙΖΑ» και θα είναι μια ευσύνοπτη ιστορία της πολιτικής παρουσίας του ΣΥΡΙΖΑ, αλλιώςτικη από τις άλλες. Από τη συγκρότησή του έως τον κατακερματισμό του, το κόμμα αυτό είχε μια γελοία πλευρά, την οποία δεν την προσέξαμε, επειδή ζήσαμε κυρίως τον φόβο των επιλογών του και τον φανατισμό της πολιτικής παρουσίας του. Έχω ακόμα ένα όνειρο, θα σας το αποκαλύψω: μια ταινία μυθοπλασίας, κωμωδία σε στιλ Τσιώλη, την Κωμωδία του ΠΑΣΟΚ, που έχει τροφοδοτήσει πολλαπλά και το εγχείρημα ΣΥΡΙΖΑ. Αλλά δεν αισιοδοξώ γι' αυτό. Το σινεμά θέλει νεανική ορμή, δυνάμεις, επιθετικότητα και θράσος. Δεν ξέρω αν έχω κάτι απ' αυτά. **Α**

Όταν η πόλη σου γίνεται θεματικό πάρκο

Μιλήσαμε με τον **Γιώργο Ραγκά** για τον υπερτουρισμό, αλλά και για το πώς οι πλατφόρμες, τα φτηνά εισιτήρια και η «ζήτηση αυθεντικότητας» αλλάζουν ριζικά τις ευρωπαϊκές πόλεις

Της ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΓΚΡΟΥΣ

Πώς γίνεται μια γειτονιά να χάνει τη φυσιογνωμία της; Πότε ο τουρίστας μετατρέπεται σε απειλή για τον κάτοικο; Και τι σημαίνει για τις ευρωπαϊκές πόλεις η στροφή προς έναν «ανέμελο καπιταλισμό», όπου η οικονομία του τουρισμού και των βραχυχρόνιων μισθώσεων αλλάζει τις ισορροπίες; Ο πολιτικός επιστήμονας και συγγραφέας Γιώργος Ραγκάς καταπάνεται με ένα από τα πιο επίκαιρα αστικά φαινόμενα στο νέο του βιβλίο «Υπερτουρισμός – Ανέμελος καπιταλισμός και κοινωνική κρίση της πόλης», που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Πατάκη, στο πλαίσιο της σειράς «Κοινωνικές Σπουδές», που επιμελείται ο Παναγής Παναγιωτόπουλος.

Ένα βιβλίο-πόκετ, που διαβάζεται απνευστί και μας βοηθά να κατανοήσουμε κάτι που βιώνουμε ως κάτοικοι μεγάλων πόλεων – αλλά και ως τουρίστες, που αναζητούμε με τη σειρά μας το «αυθεντικό» βίωμα σ' έναν ξένο τόπο. Με αφετηρία τη Θεσσαλονίκη, έχοντας ζήσει και στην Αθήνα, ο Γιώργος Ραγκάς φωτίζει τη μεγάλη εικόνα πίσω από τις αλλαγές που όλοι παρατηρούμε –και αισθανόμαστε– στις πόλεις μας. Μιλήσαμε μαζί του για τον ρόλο της Airbnb, τα όρια του city break, την αλλοίωση της αστικής ταυτότητας – και την πιθανότητα το μέλλον των ευρωπαϊκών πόλεων να μοιάζει όλο και περισσότερο με θεματικό πάρκο.

— Στον τίτλο του βιβλίου έχετε τον όρο «ανέμελος καπιταλισμός». Πότε ξεκίνησε και πώς συνδέεται με το φαινόμενο του υπερτουρισμού;

Ο ανέμελος καπιταλισμός αρχίζει να καταγράφεται μετά τη δεκαετία του '60, με τη μετατόπιση του καπιταλισμού από την κουλτούρα του μόχθου, την ηθική της αποταμίευσης και ένα πιο αυστηρό πλαίσιο αξιών, προς την κατανάλωση, την απόλαυση, την ατομική αυτοδιάθεση. Ο καπιταλισμός είναι ανέμελος, γιατί επενδύει στον ελεύθερο χρόνο, την αυτοπραγμάτωση, τη διασκέδαση. Σε σχέση με την τουριστικοποίηση των πόλεων, από τις αρχές του '90 κι έπειτα ο τουρισμός έρχεται ως απάντηση στην κρίση της αποβιομηχανικής που μαστίζει τις ευρωπαϊκές πόλεις με τη μεγάλη βιομηχανική παράδοση. Μια ευκαιρία ανάκαμψης των πόλεων, ανάπλασης των υποβαθμισμένων γειτονιών, εξευγενισμού τους κ.ο.κ. Τότε είναι που οι πόλεις αρχίζουν να αλλάζουν όψη, σταδιακά αναδεικνύεται το ιδεώδες μιας πόλης που «ποτέ δεν κοιμάται» και οι κλάδοι της διασκέδασης, η εστίαση κ.ο.κ. αφίνουν το αποτύπωμά τους πιο έντονα.

— Δεν ωφεληθήκαμε κι εμείς με το ότι οι πόλεις μας έγιναν πιο ζωντανές;

Όπως συνέβη και στη Βαρκελώνη, οι περιοχές που εξευγενίστηκαν και υπέστησαν αναπλάσεις με τουριστική στόχευση ήταν όντως σε κρίση. Αρχικώς δηλαδή καταγράφεται μια ανάκαμψη στην τοπική αγορά, δημιουργούνται θέσεις εργασίας, ωφελούνται οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Αυτό που προβληματίζει από ένα σημείο και μετά, καθώς μαζικοποιείται ο τουρισμός –στην περίπτωση της

Βαρκελώνης αρκετά σύντομα–, είναι η υπέρβαση των ορίων· η υπερ-επικέντρωση της πόλης στην τουριστική δραστηριότητα, με συνέπεια να ακριβαίνουν τα ενοίκια και το κόστος ζωής για τους κατοίκους, οι οικογενειακές επιχειρήσεις να εκτοπίζονται από ντελικατέσεν, μπαρ και εστιατόρια που απευθύνονται σε επισκέπτες, οι υποδομές να επιβαρύνονται από τα πλήθη των τουριστών και οι γειτονιές να αλλάζουν ριζικά φυσιογνωμία. Οπότε, εκδηλώνεται η κρίση της τουριστικής πόλης.

— Η Βαρκελώνη ήταν η πρώτη πόλη όπου είδαμε τόσο καθαρά τις συνέπειες της υπερ-τουριστικής δραστηριότητας, σωστά;

Είναι ο πιο εμβληματικός προορισμός για τον τουρισμό των πόλεων και ταυτόχρονα η πρωτεύουσα της διαμαρτυρίας εναντίον του υπερτουρισμού. Λειτουργεί σαν πιλότος. Το αξιοσημείωτο είναι πως ενώ το ζήτημα του υπερ-τουρισμού έκρινε τις δημοτικές εκλογές στη Βαρκελώνη ήδη από το 2014, και έκτοτε όλες οι δημοτικές αρχές έχουν προσπαθήσει να δώσουν απαντήσεις με συγκεκριμένα μέτρα και εφαρμόζονται πλέον περιορισμοί, παρ' όλα αυτά το φαινόμενο επιμένει. Και μαζί του, οι κινητοποιήσεις των κατοίκων.

Πέρυσι –μόλις– είχαμε το ζήτημα της αντιπαράθεσης γύρω από το νερό. Η Καταλονία είχε πληγεί από μια μακροχρόνια ξηρασία, τα αποθέματα μειωνόταν και επιβλήθηκαν περιορισμοί στην κατανάλωση των κατοίκων. Όμως, όχι και στους επισκέπτες, ίσως γιατί σκέφθηκαν το πλήγμα που θα δεχόταν το τουριστικό προφίλ της πόλης. Το αποτέλεσμα ήταν οι διαδηλώσεις των κατοίκων με τα νεροπίστο-

Μήπως, σταδιακά, όλη αυτή η τουριστικοποίηση είναι ένδειξη του φθινοπώρου της Ευρώπης;

λα, που κατήγγειλαν την αλόγιστη σπατάλη του νερού από τον τουρισμό...

— Στο βιβλίο **διαβάζουμε για τον ρόλο που έπαιξε το διαδίκτυο, όταν ο «ανέμελος καπιταλισμός» συνάντησε τον «καπιταλισμό της πλατφόρμας».**

Οι νέες τεχνολογίες έχουν πολύ μεγάλη σημασία σε δύο επίπεδα. Πρώτον, είναι οι πλατφόρμες των βραχυχρόνιων μισθώσεων –όπως Airbnb και Booking– που προκάλεσαν μια έκρηξη στη διαθεσιμότητα της φιλοξενίας, καθώς και μια νέα προσέγγιση στον τουρισμό των πόλεων, που καλεί τους επισκέπτες να «ζήσουν σαν ντόπιοι». Και μετά, τα social media· η δημοφιλία ενός προορισμού πια αναδεικνύεται σε μεγάλο βαθμό από τους ίδιους τους επισκέπτες – είναι η τάδε γειτονιά ή το τάδε εστιατόριο που γίνεται viral για το χρώμα και την αυθεντικότητά του.

— **Και όλο αυτό συνδυάστηκε με τα φθηνά αεροπορικά εισιτήρια...**

Όντως η απελευθέρωση των αερομεταφορών και η πτώση του κόστους μετακίνησης κατέστησαν εφικτό το city break, δηλαδή τη δυνατότητα να επισκεπτεσαι μακρινές πόλεις για σ/κ. Δεν είμαι σίγουρος, ωστόσο, ότι αυτό μπορεί να διαρκέσει για πολύ. Γιατί όλη αυτή η πυκνωση των πτήσεων, με χιλιάδες αεροπλάνα κάθε στιγμή στον αέρα, έχει σημαντικό οικολογικό αποτύπωμα. Και άρα σε μια προοπτική εντεινόμενης περιβαλλοντικής κρίσης ίσως είναι μία από τις δραστηριότητες που θα πρέπει να περιοριστούν.

Ακόμα και ο διευθύνων σύμβουλος της Airbnb, Μπράιαν Τσέσκι, είχε πει ότι μεσο-μακροπρόθεσμα αυτό το μοντέλο μετακίνησης δεν είναι βιώσιμο, κι ότι ακόμα και η πλατφόρμα προσανατολίζεται σε βάθος χρόνου στη λογική του τουρισμού της εγγύτητας – να προκρίνονται δηλαδή μετακινήσεις σε κοντινότερους προορισμούς με οικολογικότερα μέσα, όπως το τρένο.

— **Όταν ταξιδεύεις, ανοίγει το μυαλό σου. Είναι μια καλλιέργεια δηλαδή τα ταξίδια, κι έγιναν προσιά στους πολλούς εδώ και μια 25ετία περίπου. Τώρα;** Εδώ πράγματι υπάρχει μια ισορροπία εξαιρετικά δύσκολη να επιτευχθεί. Από τη μία είναι ο εκδημοκρατισμός του τουρισμού, το ότι δεν απευθύνεται πια σε λίγους και εκλεκτούς, αλλά υπάρχει μια κινητικότητα που διαχέεται προς την κοινωνική βάση – κι έτσι πολύ μεγαλύτερα κομμάτια των ευρωπαϊκών κοινωνιών μπορούν πια να ταξιδέψουν στην Αθήνα, τη Βενετία ή τη Βαρκελώνη, να γνωρίσουν διαφορετικές κουλτούρες κ.ο.κ. Από την άλλη, όμως, υπάρχει και το δικαίωμα των κατοίκων στην πόλη τους και στο κατά το δυνατόν αδιατάρακτο της καθημερινότητάς τους. Το να παραγκωνίζεσαι στην ίδια σου την πόλη και να αισθάνεσαι ξένος είναι μια μορφή αποκλεισμού.

Χρειάζεται, λοιπόν, να γίνει σύζευξη των δύο και να τεθούν όρια στην ένταση και τα μεγέθη του τουρισμού. Ειδικά, ο κοινωνικός ιστός των τουριστικών πόλεων θα κατακερματιστεί και θα πάμε σε ένα μοντέλο πόλεων δίχως μεσαία και λαϊκά στρώματα. Και αυτό θα είναι μεγάλο πλήγμα για τη ζωτικότητά τους.

— **Και με το Airbnb δεν ωφεληθήκαμε; Οι ίδιοι δίνουμε τα σπίτια μας στις πλατφόρμες και δημιουργείται φαύλος κύκλος. Υπάρχει κι εδώ αδιέξοδος;** Εδώ τα πράγματα είναι πιο ξεκάθαρα, οι βραχυχρόνιες μισθώσεις πρέπει να περιοριστούν. Αρχικά, είχαμε τις πλατφόρμες ανταλλαγής φιλοξενίας – το λεγόμενο Couch Surfing – εκεί στην ουσία οι χρήστες της πλατφόρμας εναλλάσσονταν στον ρόλο του φιλοξενούμενου και του οικοδεσπότη. Σε ένα δεύτερο βήμα, υπήρχαν πλατφόρμες σαν τις τωρινές, που χρησιμοποιούσαν κυρίως οι μικροί ιδιοκτήτες των πόλεων που ήταν δημοφιλείς προορισμοί. Μετά αυτό που αρχικά ήταν «από τα κάτω» έγινε μικροϊδιοκτητικό και στο τέλος βιομηχανία. Οι σύγχρονες πλατφόρμες βραχυχρόνιων μισθώσεων παίρνουν δύο χαρακτηριστικά τους –τη δυνατότητα που προσφέρουν να «ζήσεις σαν ντόπιος» και τον διάχυτο χαρακτήρα τους– και δημιουργούν έναν επιθετικό καπιταλισμό όπου κάθε ακίνητο είναι δύναμη «επενδυτικό» και μάλιστα απευθύνεται σε μια παγκόσμια αγορά μεγάλων εταιριών.

Επομένως, πρέπει να μπου κανόνες ώστε να περιοριστούν οι βραχυχρόνιες μισθώσεις, ανά πολυκατοικία, ανά γειτονιά και ανά περιοχή. Όπως επίσης να αναπτύξουμε μια νέα ταξιδιωτική ηθική: ναι, είναι θεμιτό να ταξιδεύουμε για να γνωρίσουμε τις εμβληματικές πόλεις της Ευρώπης και του κόσμου, τις κουλτούρες και τον πολιτισμό τους, αλλά πολύ πιο ήπια σε σχέση με το city brake, που πηγαίνει κανείς σ/κ σε μια πόλη αεροπορικώς για να φάει ή να κάνει clubbing.

— **Ο πολιτισμικός τουρισμός, το να πηγαίνουμε στα μουσεία μιας πόλης, έχει υποχωρήσει;**

Δεν ξέρω αν έχει υποχωρήσει, αλλά αυτή η πιο κλασική εκδοχή τουρισμού που επικεντρωνόταν σε αυτό που λέμε «υψηλή κουλτούρα», έχει έρθει σε δεύτερη

μοίρα σε σχέση με τις εναλλακτικές μορφές τουρισμού, όπως η αναζήτηση της αυθεντικότητας ή ο γαστρονομικός τουρισμός. Τα Εξάρχεια, για παράδειγμα, είναι προορισμός για όλους τους Ευρωπαίους σαν σημείο αναφοράς μιας αντικουλτούρας. Ο εναλλακτικός τουρισμός αναζητάει σημεία αντικουλτούρας, συνέβη και στη Βαρκελώνη, το Βερολίνο και σε άλλες πόλεις.

— **Κι κάνει μια περιοχή θεματικό πάρκο.**

Ναι, ακριβώς. Οι αυθεντικές γειτονιές των πόλεων ίνσταγκραμοποιούνται και χάνουν τον χαρακτήρα τους καθώς κατακλύζονται από επισκέπτες που θέλουν να βιώσουν αυτή την αυθεντικότητα. Και εδώ έχουμε μια αντίφαση: όσο περισσότερη αυθεντικότητα, τόσο περισσότερη δημοφιλία – κι όσο περισσότερη δημοφιλία, τόσο υπονομεύεται η αυθεντικότητα.

— **Στα Εξάρχεια, συγκεκριμένα, υπάρχει άλλωστε όλη αυτή η αντίδραση με συνθήματα εναντίον των τουριστών στους τοίχους...**

Εδώ το παράδοξο είναι ότι η κινητήρια δύναμη της τουριστικοποίησης των Εξαρχείων είναι οι ίδιοι που γράφουν στους τοίχους «tourists go home». Αυτοί δημιουργούν την τουριστική αξία της περιοχής, αφού το «κεφάλαιό της» είναι αυτή η συγκρουσιακή αντικουλτούρα η οποία μεταβάλλεται σε τουριστικό αξιοθέατο.

— **Κάποια άλλη γειτονιά της Αθήνας που έχει επίσης προσελκύσει συγκεκριμένο κόσμο για συγκεκριμένα χαρακτηριστικά;**

Στο Κουκάκι, ας πούμε, έπαιξε ρόλο η ιδιαίτερη φυσιογνωμία της περιοχής, είχε δηλαδή ένα χρώμα ελκυστικό, καθώς είναι κάτω από την Ακρόπολη, αλλά γειτνιάζε με παλιές ζώνες βιομηχανικές, βιοτεχνικές, τα συνεργεία, είχε και μια λαϊκότητα, κι επίσης ήταν και οι φοιτητές από το Πάντειο κ.ο.κ. Τη δεκαετία του 2010 άρχισε να τουριστικοποιείται, ενώ το 2016 ήταν στις 5 πιο αναπτυσσόμενες γειτονιές στο Airbnb. Συνέβη τότε μια έκρηξη, με συνέπεια την ιλιγγιώδη αύξηση στις τιμές των ενοικίων σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα, αρκετοί κάτοικοι αναγκάστηκαν να φύγουν, ενώ άλλαξε και το τοπίο των επαγγελματιών της περιοχής.

— **Η «οικονομία της κλεψύδρας» πώς σχετίζεται με το φαινόμενο αυτό;**

Η «οικονομία της κλεψύδρας» μας δείχνει ότι αν μια χώρα θεωρήσει ότι ο τουρισμός είναι η βαριά της βιομηχανία, αυτό λειτουργεί αρνητικά για την ανάπτυξη άλλων, νευραλγικών κλάδων της οικονομίας. Οι κατεξοχήν τουριστικές οικονομίες είναι οικονομίες που κυριαρχούν οι χαμηλές δεξιότητες: μιλάμε δηλαδή για χαμηλούς μισθούς, και εγκλωβισμό σε δραστηριότητες χαμηλής προστιθέμενης αξίας. Στην Ελλάδα έχουμε πρόβλημα στο θέμα της μονοκαλλιέργειας του τουρισμού και το λένε πια όλοι οι σοβαροί διεθνείς οργανισμοί, ότι πρέπει η οικονομία μας να αποκτήσει βάθος και πέραν του τουρισμού.

— **Το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου έχει τίτλο «Υπερτουρισμός, το φθινόπωρο των δυτικών μητροπόλεων;» Δηλαδή;**

Μέχρι τη δεκαετία του '60 ήταν του '70 η πόλη ήταν το πεδίο όπου δημιουργούνταν η ιστορία, και η ανέμελή της διάσταση ήταν μάλλον στο περιθώριο. Σήμερα, η διάσταση του ανέμελου καπιταλισμού τείνει να γίνει κυρίαρχη – μάλιστα σε μια εποχή και μια παγκόσμια περιρρέουσα ατμόσφαιρα που μόνον ανέμελη δεν είναι. Επομένως τίθεται το ερώτημα, μήπως, σταδιακά, όλη αυτή η τουριστικοποίηση είναι σύμπτωμα, ένδειξη του φθινοπώρου της Ευρώπης. Ότι χάνει δηλαδή τις εξελίξεις, γεωπολιτικά, τεχνολογικά, οικονομικά, και ότι αυτό που της έχει απομείνει είναι να εμπορευείται τον ιστορικό της εαυτό: μια ντίσνεϊλαντ του αστικού της πολιτισμού για τα νέα μεσοστρώματα από τη Νοτιοανατολική Ασία;

— **Είναι πάρα πολλά τα θέματα που ανοίγει το βιβλίο. Κατά τη διαδικασία έρευνας και συγγραφής του μάθατε πράγματα που σας έκαναν εντύπωση και δεν τα είχατε σκεφτεί;**

Σίγουρα, δεν είχα συνειδητοποιήσει τις παροξυστικές διαστάσεις του φαινομένου. Ότι η Βαρκελώνη, ας πούμε, πρέπει να προσθέτει δεκάδες χιλιάδες κυβικά μέτρα άμμου τον χρόνο για να συντηρεί τις τεχνητές της παραλίες. Ούτε ότι, στο Παρίσι, από τη μία έχουμε μια δημοτική αρχή που στόχος της είναι να καθαριστεί ο Σηκουάνας για να μπορεί να κολυμπήσει κανείς, και γενικότερα να γίνει το κέντρο της πόλης μια οικοτοπία, δίχως αυτοκίνητο, με πάρκα κ.ο.κ., και από την άλλη επιδοτούν τα μεσαία και τα κατώτερα στρώματα για να παραμείνουν, διότι δίχως αυτόν τον οικονομικό αναπνευστήρα το Παρίσι κινδυνεύει να γίνει μια πόλη δίχως λαϊκό σώμα. Παράξενο αυτό το τελευταίο, αν σκεφτεί κανείς ότι ήταν στην ίδια πόλη που το 1789 σάλπισε η είσοδος των μαζών στην Ιστορία. **A**

Γιώργος Ρακάς
«Υπερτουρισμός - Ανέμελος καπιταλισμός και κοινωνική κρίση της πόλης»
(εκδόσεις Πατάκη)

Κυριάκος Αθανασιάδης

«Θέλω να ζω σε μια πλούσια χώρα, εν ειρήνη»

Της ΔΗΜΗΤΡΑΣ ΓΚΡΟΥΣ

Γεννήθηκε το 1963 στη Θεσσαλονίκη, όπου ζουν με την Κίκα, τα τρία τους σκυλιά και τη γάτα τους τη Φαντομά, αλλά έζησε στην Αθήνα από το 1986 έως το 2009. «Τι θα απαντούσες σ' έναν φίλο που θα σε ρωτούσε, “και τι έκανες αυτά τα χρόνια στην Αθήνα;”» τον ρώτησα για να μας πει για εκείνο το κομμάτι της ζωής του, με αυτόν τον ωραίο τρόπο που αφηγείται ιστορίες. «Τίποτε ιδιαίτερο δεν έκανα, ούτε κάνω γενικώς κάτι ιδιαίτερο. Απλώς δούλευα στα βιβλία. Όλη την εβδομάδα, χωρίς Σαββάτα και Κυριακές. Ακόμα το ίδιο πράγμα κάνω. Πάντως (και συνεχίζω να απαντώ μόνο και μόνο για να μην είναι μικρότερη η απάντηση από την ερώτηση), ναι, δεν έκανα κάτι. Δηλαδή, δεν ξέρω, μπορεί οι άνθρωποι γενικώς να κάνουν αξιοσημείωτα πράγματα, εγώ πάντως δεν έκανα κανένα αξιοσημείωτο πράγμα».

Κλασικός Κυριάκος: Έχει αυτό τον πολύ άμεσο, κάπως κοφτό και λίγο αστείο τρόπο που σε κάνει να μην κολλάς και να πηγαίνεις στα επόμενα. Κάπως έτσι κύλησε η συζήτησή μας. Τον ρώτησα για τον κόσμο του βιβλίου και τις λογοτεχνικές παρέες, για τον χρόνο που περνάει καθώς μεγαλώνουμε, αλλά και για το πότε προλαβαίνει να γράφει τόσα βιβλία. Είναι κατεξοχήν άνθρωπος του βιβλίου, έχει επιμεληθεί αρκετές εκατοντάδες βιβλία και έχει γράψει κάμποσες δεκάδες, μυθιστορήματα, οδηγούς συγγραφείς, βιβλία για γάτες και σκύλους και βιβλία για παιδιά, έχει βιβλιοφιλική εκπομπή στο ραδιόφωνο της Θεσσαλονίκης και φτιάχνει βιβλιοφιλικά βιντεάκια στο TikTok της Voice. Εδώ δίπλα, στο γραφείο μου, έχω κάποια από τα βιβλία του Κυριάκου Αθανασιάδη των τελευταίων μηνών: «Φωτόσπαθα και Σαμουράι» (εκδ. Στερέωμα), «Εσωστρέφεια - Αυτή η υπερδύναμη» (εκδ. Bell), «Ο παράξενος Αδάμ και το φεγγάρι» (εκδ. Ψυχογιός), «Άγρια χώρα» (εκδ. Παπαδόπουλος), «Μπαράδες και Μαρμπάδες» (εκδ. Διόπτρα), ένα με ψευδώνυμο που δεν ξέρω αν πρέπει να το πω, αλλά και το «Καταφύγιο των ωραίων ψυχών» (εκδ. Διόπτρα), που είναι του 2023 αλλά το αγαπώ και πάντα το 'χω κάπου κοντά.

Είναι πολύ ιδιαίτερος ο ίδιος, έχει fun club στα σόσιαλ, κάνει αστείες αναρτήσεις από τον μικρόκοσμό του αλλά ποστάρει και για τον Τραμπ και τον Πούτιν, ενημερώνεται για τα γεωπολιτικά και ξέρει ακριβώς πού βρισκόμαστε ως ανθρώπινο είδος. Και την ίδια στιγμή είναι φουλ αισιόδοξος — «εφόσον, βέβαια, ξεπεράσουμε τους επόμενους 10 μεγάλους κινδύνους που μας απειλούν» τους οποίους είχε περιγράψει σε πρόσφατο άρθρο του. Κι έτσι ήξερα κάπως ότι θα μας φτιάξει τη διάθεση όταν τον ρώτησα: «Τι λες, πάει ο κόσμος μας από το κακό στο χειρότερο; Ή όχι;».

«Εγώ ζω με τη διαρκή πεποίθηση πως τα πράγματα πάνε όλο και καλύτερα, κι αυτό δεν θα αλλάξει μέσα μου — εκτός κι αν έρθει η Αποκάλυψη. Πάντα είχαμε πολέμους, και αρρώστιες, και φτώχεια και μετακινήσεις πληθυσμών. Για την ακρίβεια, παλιά αυτά συνέβαιναν σε καθημερινή και ταυτοχρόνως κολοσσιαία βάση. Δηλαδή ερχόταν όλη η Ασία εδώ, και το εδώ πήγαινε όλο μαζί παραπέρα. Και οι άνθρωποι θεωρούνταν πλούσιοι αν είχαν ένα ταγάρι κοκκινογούλια και μια κότα. Και ήταν γέροι στα τριάντα πέντε τους, και πεθαμένοι από βαθιά γεράματα στα σαράντα. Και οι γυναίκες, που τις έδερναν και τις σκότωναν ανάλογα τα κέφια τους, άρχιζαν να γεννάνε από τα δώδεκα-δεκατρία έναν λόχο παιδιά, μπας και ζήσει κανένα για να οργώνει το

χωράφι. Κι αυτά δεν συνέβαιναν στην πρωτόγονη εποχή, συνέβαιναν μέχρι σκάρτο έναν αιώνα πίσω. Η πρόοδος είναι αδιανόητη, και αφορά όλο τον ανθρώπινο πληθυσμό, όχι μόνο τους κακούς πλούσιους. Και δεν τα λέει ένας τυχαίος κυριούλης από τη Θεσσαλονίκη αυτά, τα λένε οι ειδικοί και οι δείκτες. Βασικά, όλοι οι δείκτες. Τώρα, αν μέσα σ' έναν αιώνα υπήρξε ο Χίτλερ, ο Στάλιν, ο Πολ Ποτ, ο Μάο, ο Πούτιν και ο ισλαμοφασισμός, ε, τι να κάνουμε. Ας μην έσωναν να υπάρχουν. Αλλά έτσι προχωράει ο κόσμος: όταν πεινάει, το πόπολο αγαπά να λατρεύει ό,τι χυδαιότερο σε ηγέτη. Γίνεται, έτσι, μια σφαγή, αναπτύσσεται η τεχνολογία, και εν συνεχεία περνάμε σε περίοδο ειρήνης και ευημερίας. Και πάλι από την αρχή».

— Ας πούμε τώρα για τα δικά μας, τα μικρά: Τι λες για το ότι ο χρόνος περνάει; Είσαι καθόλου συμφιλιωμένος;

Α, εδώ μπορώ να πω πολλά. Σιχαίνομαι που περνάει ο χρόνος, σιχαίνομαι που μεγαλώνω — βασικά, που μεγαλώνω ήδη. Είναι μια κατάρρα αυτό, και φυσικά πολύ χειρότερο από τον θάνατο. Αυτό που λέμε «ανθρώπινη τραγωδία» δεν είναι βέβαια ο θάνατος —τουλάχιστον για τον πεθαμένο— είναι τα γηρατειά, και η συνειδητοποίηση, ακόμη κι αν είσαι γερός και δυνατός, πως δεν προλαβαίνεις να κάνεις αυτά που σκόπευες να κάνεις, και να μάθεις όλα αυτά που πρόκειται να γίνουν. Αυτό είναι το βασικό FOMO.

Τα άλλα δεν με απασχολούν. Οπότε, όχι, δεν είμαι καθόλου συμφιλιωμένος, είμαι σε άρνηση, καταστρέφομαι, πονάει το μέσα μου. Τίποτε καλό δεν υπάρχει σ' αυτό, ούτε η «σοφία», το γεγονός ότι τώρα ξέρεις και νιώθεις. Δεν έχει καμία σημασία. Ή μάλλον έχει: κάνει τα πράγματα ακόμη χειρότερα — δεν υπάρχει τίποτε καλό στο να ξέρεις πως όσα έκανες, έλεγες, πίστευες κ.λπ. ήταν λάθος, και τώρα ξέρεις την αλήθεια και θα επέλεγες διαφορετικά. Ε και; Τώρα είναι αργά.

— Με ελάχιστες εξαιρέσεις, τους συγγραφείς τους έχω στο μυαλό μου σαν ανθρώπους του μόχθου, μεροκαματιάρηδες. Δύσκολα ζεις από τα βιβλία, και δεν είναι καθόλου απλό να τα γράφεις... Είναι έτσι;

Νομίζω, δεν ξέρω. Δεν συναναστρέφομαι με πολλούς συγγραφείς, και κανέναν απ' όσους ξέρω κάπως καλύτερα δεν ζει από το γράψιμο. Δεν φταίει που έχουμε πολύ μικρό κοινό στην Ελλάδα αναλογικά με όλες τις άλλες χώρες, οι διαφορές είναι μικρές με τους έξω. Θέλω να πω, ένας Αμερικάνος συγγραφέας τυχαίνει να μην έχει και τόσο πιο πολλές ευκαιρίες από εμάς να ζήσει από τα βιβλία του, κι ας απευθύνεται σε μερικά δισεκατομμύρια κόσμο, γιατί απλούστατα είναι εκατομμύρια οι συγγραφείς που γράφουν στα αγγλικά, ενώ εμείς είμαστε μια χούφτα άνθρωποι.

Σε κάθε περίπτωση, ναι, πρέπει να κάνεις και μια κανονική δουλειά για να βιοπορίζεσαι, αν θες ντε και καλά να συνεχίσεις να εκδίδεις για να πουλήσεις τα βιβλία σου. (Που είναι κάτι διαφορετικό από το να γράφεις.)

Τώρα, ναι, δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα του κό-

σμου να γράφεις ένα βιβλίο (ένα κανονικό βιβλίο), γιατί προϋποθέτει το να ξέρεις πώς γίνεται (γιατί δεν γίνεται με το να κάτσεις και ν' αρχίσεις να πατάς τα πλήκτρα), να έχεις κάτι να πεις (αυτό είναι το δυσκολότερο κομμάτι, εξού και εδώ αποτυγχάνουν οι περισσότεροι), και βέβαια να στρωθείς να το κάνεις (κι αυτό είναι δύσκολο, γιατί απαιτεί πειθαρχία και πρόγραμμα). Ένα «μέσο» μυθιστόρημα θέλει αφοσίωση για ένα τρίμηνο περίπου. (Οι περισσότεροι θα σου πουν πως χρειάζονται ένα-δυο χρόνια, αλλά αυτό δεν ισχύει για έναν επαγγελματία. Αλίμονο). Ακούγεται λίγο βέβαια. Οκεί, όπως το δει κανείς. Από την άλλη, υπάρχουν διάφοροι τρόποι να τα προσεγγίσει κανείς αυτά τα πράγματα. Κάποιος μπορεί να νιώθει τρομερά καλλιτέχνης, να πιστεύει πολύ στον εαυτό του, να είναι ο νέος Τόμας Μαν ή κάτι τέτοιο. Να διαβάζει μόνο Ναμπόκοφ και Τόμας Μπέρνχαρντ. Αυτός είναι άλλη περίπτωση, και καλά κάνει. Έχουμε μπόλικους τέτοιους, δεν μας πειράζουν.

—Εργάστηκες για πολλά χρόνια ως επιμελητής εκδόσεων, και από ένα σημείο και μετά αποκλειστικά ως συγγραφέας. Τον κόσμο του βιβλίου τον ξέρεις καλά. Πώς λειτουργεί; Μοιάζει να υπάρχουν «παρέες» στη λογοτεχνία που φτιάχνονται με βάση π.χ. τις πολιτικές πεποιθήσεις, ισχύει;

Ναι, τον ξέρω πολύ καλά τον χώρο μας. Είμαι τόσο παλιός. Και, ναι, φυσικά και υπάρχουν παρέες και κλίκες και τα συναφή, πάντα έτσι γινόταν και πάντα έτσι θα γίνεται. Με τις νέες τεχνολογίες απλώς έχουν πολλαπλασιαστεί, έχουν απλωθεί οριζόντια. Θέλω να πω, παλιά, ας πούμε, υπήρχαν τα «λογοτεχνικά καφενεία», δηλαδή έπρεπε να πας εκεί, στο ανάκλιντρο, να δειχτείς, να φιλήσεις το χέρι του τάδε συγγραφέα, μουσικού κ.λπ. για να σε αποδεχτεί ίσως. Τώρα υπάρχουν άπειρες ομάδες που συνασπίζονται υπέρ ή κατά αυτών ή εκείνων των

συγγραφέων. Και σε καμία δεν βλέπεις κάποιον Κατσίμπαλη – είναι λαϊκά πράγματα αυτά. It's complicated κάπως, αλλά νιώθεται. Από την άλλη, ναι, οι ισχυρότερες είναι οι πολιτικές ομάδες, και προφανώς οι αριστερές πολιτικές ομάδες – οι δεξιοί δεν διαβάζουν, ποτέ δεν διάβαζαν. Άρα, αν δεν είσαι κοντά τους, μαζί τους, παρέα τους, και κυρίως αν δεν το λες δημόσια, δεν υπάρχει περίπτωση να σε παίξουν στα σάιτ τους, να σε βάλουν στις εφημερίδες τους, να σου ζητήσουν κείμενο για το περιοδικό τους, να σε πάρουν στις εκδηλώσεις τους, να σε πουλήσουν στο βιβλιοπωλείο τους, να σε προσθέσουν στη λίστα με τα ευπώλητα που οι ίδιοι συντάσσουν, έστω στη θέση #10. Δεν υπάρχουν αυτό το πράγμα, ξέχασέ το, κύριε συνάδελφε, αν δεν είσαι αριστερός και Free Palestine.

Και βέβαια υπάρχουν και οι παρέες του ποιοτικού «ρεπορτάζ», που μιλούν για το βιβλίο σαν να είναι όστια και όλοι εμείς διάκονοι ξέρω γω, ομολογητές, εν θεώ σαλοί. Στον καιρό μου αυτό ήταν πολύ πιο φανερό, δεν μπορούσες αίφνης να βγεις και να πεις δυο καλά λόγια για το αστυνομικό, ας πούμε, πόσο δε μάλλον το φανταστικό ή τη ροζ λογοτεχνία. Θα σε πυροβολούσαν νύχτα στη Σόλωνος. Όμως ακόμη παίζει γερά αυτό το πράγμα. Που επίσης ανεβοκατεβάζει ονόματα, τίτλους, είδη, και εκδοτικά. Και τα ανεβάζει. Σημείωση: Αυτές οι δύο ομάδες τυχαίνει να ταυτίζονται. Είναι διαφορετικές· αλλά είναι και οι ίδιες ταυτοχρόνως.

—Εσύ, ως συγγραφέας, πού ανήκεις;

Εγώ γράφω διάφορα είδη, βασικά σχεδόν όλα τα είδη, με ελληνικά ονόματα, με ξένα ονόματα, με γυναικεία ονόματα (έχω εκδώσει καμιά εικοσπενταριά μυθιστορήματα με πάνω από δέκα ψευδώνυμα συνολικά, ζωή να 'χω), οπότε είμαι άλλη περίπτωση. Μάλιστα, έχω ξεχάσει πια τι είμαι –αν είμαι κάτι– και τι μου αρέσει. Δεν το συστήνω σε κανέναν· για να κάνει κανείς καριέρα, πρέπει να γράφει αποκλειστικά και μόνο σε ένα είδος, και να επενδύει εκεί.

— Ξέρω αρκετούς που έχουμε αυτή την απορία: πώς προλαβαίνεις και γράφεις τόσο πολλά βιβλία; Μήπως η απάντηση κρύβεται στο να μας περιγράψεις μια τυπική σου μέρα;

Δεν γράφω πολλά, απλώς είναι η δουλειά μου, είμαι επαγγελματίας, όχι χομπίστας. Ούτε καλλιτέχνης με βαρύ ύφος, υψωμένο φρύδι, και το χέρι στο πιγούνι είμαι. Ποτέ δεν λέμε σε έναν φούρναρη ότι ψήνει πολλά ψωμιά, ενώ στα βιβλία το λέμε. Όχι, είναι το ίδιο πράγμα. Για να το πω αλλιώς: δεν υπάρχει έμπνευση – ο όρος αρχίζει και τελειώνει στα λεξικά, δεν υφίσταται στην πραγματική ζωή. Προσωπικά έχω μπροστά μου πάνω από εκατό πρότζεκτ αυτή τη στιγμή που μιλάμε –καλά, κακά, πολύ κακά, χλιαρά, μέτρια, δεν έχει σημασία, μπορεί κι από κανένα αριστούργημα, ποιος ξέρει– και, για να θυμηθώ την τρίτη μας ερώτηση, πολύ λίγο χρόνο για να κάνω έστω και τα μισά από δαύτα. Ούτε το ένα τρίτο. Μάλιστα, όσο κάνεις κάτι, σκέφτεσαι και άλλα δυο τρία καινούργια πράγματα. Οπότε ο όγκος της δουλειάς που είναι να γίνει μεγαλώνει όσο γράφεις. Ζόρικο, αλλά έτσι πάει.

Εν πάση περιπτώσει, ούτε η μέρα μου είναι για να τη μιμηθεί κάποιος, κι αυτό για τρεις λόγους: πρώτον, ξυπνάω στις 5 τα χαράματα· δεύτερον, κάνω δυο τρεις ώρες προπόνηση κάθε μέρα, εκτός Σαββάτου και Κυριακής· και, τρίτον, έχουμε και τα σκυλάκια μας, με τα οποία καταγίνομαι τουλάχιστον δύο ώρες κάθε μέρα. Εννοώ, και τις 365 ημέρες του έτους: με τα σκυλιά δεν έχει αργίες, γιορτές, είμαι άρρωστος, είμαι σε διακοπές. Γνωστά αυτά. Επίσης: τρεις φορές την εβδομάδα γράφω στο σάιτ μας, εδώ στη Voice, πράγμα που σημαίνει ότι τρεις ημέρες την εβδομάδα δεν κάνω απολύτως τίποτε άλλο. Χρειάζομαι όλη τη μέρα για το κείμενο, κι όταν τελειώνει, δεν είμαι σε θέση να κάνω και πολλά άλλα πράγματα, το πολύ να δω καμιά ταινία δράσης και να χαζολογήσω σαν μπουμέρ που είμαι στο Facebook. Υπάρχει λόγος γι' αυτό: επειδή εγώ δεν είμαι γνωστός, δεν είμαι όνομα, δεν μπορώ να γράφω πεντακόσιες λέξεις με την άποψή μου και να περιμένω να με διαβάσουν. Οπότε επενδύω στην ποσότητα, και σε μερικά άλλα πράγματα, για να φτουράνε τα κείμενά μου. (Χώρια που δεν αντέχω να γράφω όλο για την επικαιρότητα, μου προκαλεί θλίψη και το βρίσκω αρκετά κιτς και εύκολο, συχνά δε ταπεινωτικό).

— Τη δύσκολη δεκαετία της κρίσης έδινες μάχες, υπερασπιζόμενος όσα πίστευες σε σχέση με την πολιτική και κυρίως για τη χώρα. Είχες πει κάπου ότι ήσουν αναρχοφιλελεύθερος (είσαι ακόμα; τι σημαίνει, αλήθεια, αυτός ο όρος;) Και, αφού ηρεμήσαμε για λίγα χρόνια, νομίζεις ότι πάλι πηγαίνουμε σ' ένα σημείο έντασης στον δημόσιο λόγο και στα σόσιαλ;

Δεν έχω ιδέα τι σημαίνει αναρχοφιλελεύθερος, το παίρνω πίσω. Ήταν μια ανοησία που είπα πάνω στην ασήαδα της στιγμής. Ξέρεις, ήμουν πολλά χρόνια σε μια αναρχική ομάδα, οπότε πήρα από εκεί το πρώτο συνθετικό. Μετά ήρθαν οι φιλελεύθεροι, κόλλησα και το δεύτερο. Αλλά αλίμονο, δεν είμαι κάτι τέτοιο. Αναρχοφιλελεύθερος – πλάκα έχει βέβαια. Όχι ότι ξέρω τι είμαι, εδώ που τα λέμε. Δεν έχω καμία σιγουριά γι' αυτά τα πράγματα. Θα μπορούσα να πω πως είμαι κεντρώος και να ξεπερδεύω, αλλά κυρίως νομίζω ότι είμαι φιλοτομαριστής.

Θέλω να είμαι και να περνάω καλά. Πράγμα που σημαίνει ότι θέλω να ζω σε μια πλούσια χώρα, εν ειρήνη: ο μοναδικός συνδυασμός που πολλαπλασιάζει το αναγνωστικό κοινό. Εγώ πουλάω βιβλία, και θέλω αναγνώστες. Αλλιώς δεν θα μπορώ να πληρώσω τους λογαριασμούς. (Εντάξει, η γυναίκα μου τους πληρώνει, αλλά πιάνεις το νόημα). Οπότε,

ναι: θέλοντας το καλό το δικό μου, προκρίνω το καλό του συνόλου. Αν είναι αυτοί καλά, θα είμαι κι εγώ. Και, για να είναι αυτοί καλά, ξαναλέω, χρειάζονται λεφτά. Με τα λεφτά έρχονται και τα βιβλία και τα θέατρα και τα σούπερ κινητά και τα μουσεία και τα ταξίδια και το καλό φαί και οι premium σκυλοτροφές και τα πάντα όλα. Άρα Δημοκρατία, Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση, Δύση, μεγάλοι συνασπισμοί αλά Star Trek, ανθρώπινα δικαιώματα για όλους/όλες/όλα, δωρεάν παιδεία και υγεία υψηλού επιπέδου για όλο τον κόσμο, και πόλεμος στον δεξιό, αριστερό και εμπορικό ολοκληρωτισμό. Απλά είναι τα πράγματα, σαν το 4-4-2 στην μπάλα.

Για το άλλο που λες, ναι, δεν ξέρω, ενδεχομένως να έχουμε πάλι μια έξαρση του λαϊκισμού στην Ελλάδα. Αλλά θα είναι μικρότερης έντασης, μικρότερης διάρκειας, και θα αποτύχει. Το πρόβλημα τώρα (αν εξαιρέσουμε τον μακελάρη Πούτιν), είναι ο Τραμπ. Οι μουλάδες και οι αγιατολάδες θα κάνουν πολλά χρόνια να μας απασχολήσουν ξανά. (Εξαιρώ όμως τους τρομοκράτες τους, γιατί χτυπήματα θα έχουμε, και πολύ σύντομα μάλιστα).

— Άφησα για το τέλος την ερώτηση για τους εσωστρεφείς – γράφεις συχνά για αυτό, έχεις βγάλει και ολόκληρο βιβλίο. Οι εσωστρεφείς δεν μιλούν για την κατάστασή τους γιατί ακριβώς είναι εσωστρεφείς. Είναι σαν να τους δίνεις ορατότητα... Και επίσης, όσοι είμαστε εσωστρεφείς ταυτιζόμαστε, μάς δίνεις ένα εργαλείο να σκεφτούμε κάποια κομμάτια μας.

Ναι, αυτός ήταν ο σκοπός του βιβλίου, και αυτός είναι ο σκοπός για τα συγκεκριμένα κείμενα που γράφω. I'm on a mission from God. Αλλά δεν θα μιλήσω άλλο για το βιβλίο, γιατί δεν πρέπει, το βρίσκω αντιδεοντολογικό. Βασικά, όλη αυτή η συνέντευξη είναι αντιδεοντολογική, καθώς δουλεύω εδώ στο μαγαζί, άρα κανονικά δεν πρέπει να μιλάμε. Όμως να που το έκανα τελικά, γιατί ήξερα πως θα έκανες ωραίες ερωτήσεις, και γιατί σε αγαπώ.

Σιχαίνομαι που περνάει ο χρόνος, σιχαίνομαι που μεγαλώνω – βασικά, που μεγάλωσα ήδη. Αυτό που λέμε «ανθρώπινη τραγωδία» δεν είναι βέβαια ο θάνατος –τουλάχιστον για τον πεθαμένο– είναι τα γηρατειά, και η συνειδητοποίηση, ακόμη κι αν είσαι γερός και δυνατός, πως δεν προλαβαίνεις να κάνεις αυτά που σκόπευες να κάνεις, και να μάθεις όλα αυτά που πρόκειται να γίνουν. Αυτό είναι το βασικό FOMO.

Βιβλιονήσι έχεις πάει;

Θάλασσες από μελάνι, παραλίες από χαρτί, αμμουδιές με λέξεις και βιβλία επιλεγμένα για το φετινό αναγνωστικό καλοκαίρι, σε όποιο νησί και να σας πάει η θάλασσα.

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Katherine Center

Η σωματοφύλακας

εκδόσεις ANUBIS

Ρομαντισμός, χιούμορ, τρυφερότητα, αγωνία και ένας εκθαμβωτικός σούπερ σταρ. Ο Τζακ Στέιπλτον, ένας από τους μεγαλύτερους σταρ του Χόλιγουντ, όταν μαθαίνει ότι η μητέρα του είναι άρρωστη, επιστρέφει στο Τέξας, κουβαλώντας μαζί του τη Χάνα Μπρουκς, μια επίλεκτη πράκτορα προστασίας, με αποστολή να κρατά τον Τζακ ασφαλή και απαράτητο. Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα: η οικογένειά του δεν πρέπει να καταλάβει πως μαζί του φέρνει και μια σωματοφύλακα, οπότε η Χάνα δέχεται απρόθυμα να προσποιηθεί πως είναι... η κοπέλα του! Τι θα μπορούσε να πάει στραβά; Το να προστατεύσει τον Τζακ είναι εύκολο για τη Χάνα. Το να προστατεύσει την καρδιά της όμως, όχι και τόσο.

Chris Kraus

I Love Dick

εκδόσεις ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Η Κρις Κράους, μια αποτυχημένη ανεξάρτητη κινηματογραφίστρια λίγο πριν τα 40, ερωτεύεται παράφορα τον Ντικ, γνωστό θεωρητικό και κριτικό της τέχνης, και αποφασίζει να τον αποπλανήσει, με τη βοήθεια μάλιστα του συζύγου της. Όταν ο Ντικ ξεκόβει από το παιχνίδι αλληλογραφίας μεταξύ των τριών που ο ίδιος είχε προτείνει, ακολουθεί ένα κυνήγι με κομμένη την ανάσα, που οδηγεί την Κρις απ' άκρη σ' άκρη της Αμερικής, μακριά από τον άντρα της και πολύ πέρα από το αρχικό της εφηβικό ξεμυάλισμα. Με τη μεταμορφωτική δύναμη της πρωτοπρόσωπης αφήγησης, η Κράους θα γράψει το μανιφέστο μιας νέου τύπου φεμινίστριας, που δεν φοβάται να διεμβολήσει τον ίδιο της τον ναρκισσισμό προκειμένου να αναλάβει την ευθύνη για τον εαυτό της και για όλη την αδικία του κόσμου. Το βιβλίο, που έκανε πάταγο όταν κυκλοφόρησε το 1997, αναγνωρίζεται έως σήμερα σαν ένα από τα πιο σημαντικά επίκαιρα, σκληρά και αστεία φεμινιστικά μυθιστορήματα.

Paulo Coelho

Ο αλχημιστής

εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Ο Σαντιάγο, ένας Ανδαλουσιανός βοσκός, ταξιδεύει από την πατρίδα του, την Ισπανία, στην έρημο της Αιγύπτου αναζητώντας έναν θησαυρό θαμμένο κοντά στις Πυραμίδες. Στην πορεία του ταξιδιού του θα συναντήσει μια τσιγγάνα, έναν άντρα που λέει πως είναι βασιλιάς και έναν αλχημιστή – και οι τρεις θα δείξουν στον Σαντιάγο τον δρόμο. Οι σελίδες του «Αλχημιστή», που επανακυκλοφορεί τώρα σε καινούργια μετάφραση, μεταφέρουν ένα διαχρονικό μήνυμα: Αν έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και στην εσωτερική δύναμη και σοφία μας, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία με σθένος και αξιοπρέπεια. Ένα κλασικό και παράλληλα σύγχρονο βιβλίο, που έχει συγκινήσει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο και έχει αλλάξει τη ζωή αμέτρητων αναγνωστών.

Ξένη λογοτεχνία

Ιζαμπέλ Αλιέντε

Το όνομά μου είναι Εμίλια ντελ Βάγιε

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Σαν Φρανσίσκο, 1866. Μια Ιρλανδή δόκιμη μοναχή, έπειτα από έναν τραγικό και θυελλώδη έρωτα με έναν Χιλιανό αριστοκράτη, γεννάει μια κόρη που την ονομάζει Εμίλια ντελ Βάγιε. Η Εμίλια μεγαλώνει κάτω από τη σκέπη ενός τρυφερού πατριού και γίνεται μια ανεξάρτητη και αυτάρκης γυναίκα. Προκειμένου να ακολουθήσει το πάθος της για τη συγγραφή, αψηφά τους κοινωνικούς κανόνες. Στην ηλικία των δεκαέξι, αρχίζει να εκδίδει λαϊκά, φτηνά αναγνώσματα με ανδρικό ψευδώνυμο, και κάποια στιγμή στρέφεται στη δημοσιογραφία, πείθοντας έναν συντάκτη στην εφημερίδα *San Francisco Examiner* να την προσλάβει, αρπάζοντας την ευκαιρία να καλύψει τον εμφύλιο πόλεμο στη Χιλή. Εκεί ανακαλύπτει σιγά σιγά την αλήθεια για τον πατέρα και για τις ρίζες της. Καθώς ο πόλεμος μαίνεται, η Εμίλια θέτει σε κίνδυνο την ίδια της τη ζωή, αμφισβητώντας την ταυτότητα αλλά και το πεπρωμένο της.

Yeon Somin

Τέσσερις εποχές στο εργαστήριο κεραμικής

εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Η Τζονγκ-Μιν, συντάκτρια σε τηλεοπτικές εκπομπές, θέλει να κάνει επιτέλους μια αλλαγή. Γι' αυτό αποφασίζει ξαφνικά να παραιτηθεί. Τριγυρίζοντας στους δρόμους κοντά στη Σεούλ, περνάει μπροστά από το εργαστήριο κεραμικής Σο-Γιο. Το φως, η ζεστασιά του, η μυρωδιά του πηλού και του καφέ την καλούν να μπει. Εδώ, όλοι έχουν μια ιστορία να μοιραστούν. Καθώς οι εποχές αλλάζουν, η Τζονγκ-Μιν ξαναβρίσκει τον εαυτό της. Ανακαλύπτει ότι όσο τα χέρια της είναι απασχολημένα, το μυαλό της ηρεμεί. Μια ιστορία γεμάτη ελπίδα για τους καινούργιους φίλους και τις παλιές πρακτικές, για τη χαρά της κοινότητας και για το τι συμβαίνει όταν, σε έναν κόσμο που τα πάντα κινούνται γρήγορα, εσύ αποφασίζεις να ζήσεις με πιο αργούς ρυθμούς.

Friedrich Dürrenmatt

Η κοιλάδα της αταξίας

εκδόσεις ΡΟΕΣ

Ο ζάπλουτος ερασιτέχνης θεολόγος Μωυσής Μέλκερ θέλει να σώσει τους πλούσιους από το βάρος του άθλιου Μαμμωνά, προκειμένου να λάβουν τη χάρη του Θεού. Ένα συνδικάτο γκάνγκστερ, υπό τον «Μεγάλο Γέρο», υιοθετεί την ιδέα, αγοράζει στην ελβετική Κοιλάδα της Αταξίας ένα ξενοδοχείο ιαματικών λουτρών – πηγή εσόδων, έως τότε, για τους ντόπιους – και το μετατρέπει σε «Οίκο της Φτώχειας» για εκατομμυριούχους. Οι πλουσιότεροι άνθρωποι απ' όλη την οικουμένη έρχονται να καταλύσουν εκεί, προκειμένου να ζήσουν σαν τους φτωχότερους των φτωχών. Στο κύκνειο άσμα του ο Φρίντριχ Ντίρενματ αντλεί ιδέες και υλικό από το σύνολο των πεζογραφημάτων του, ήτοι τον στοχασμό περί θεολογικών ζητημάτων, την κριτική της ελβετικής κοινωνίας, την πολιτική, τη φιλοσοφία και το μοτίβο του εγκλήματος με γενναίες δόσεις ειρωνείας, σάτιρας, παραλόγου, μεταφυσικού στοιχείου και αντιφάσεων.

Keiran Goddard

Βλέπω τα κτίρια να πέφτουν σαν αστραπές

εκδόσεις ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Μαζί μεγάλωσαν, μαζί έκαναν κοπάνες, μαζί ονειρεύτηκαν τι θα γίνουν στη ζωή τους. Όμως, μόνο ο Ράιαν έχει καταφέρει να ξεφύγει από το συγκρότημα εργατικών κατοικιών και να μετακομίσει σε άλλη πόλη. Ο Όλι είναι ντίλερ, με κάποια αδυναμία στο ίδιο του το εμπόρευμα, ενώ ο Κόνφορ έχει ένα μωρό στα σκαριά και μια επιχειρηματική ιδέα με την οποία ελπίζει ν' αλλάξει ρότα. Ο Πάτρικ κι η Σιβ είναι ερωτευμένοι όσο ποτέ, αλλά ακόμα κι αυτοί ταρακουνιούνται όταν ένα παλιό μυστικό ανοίγει καινούργιες πηγές. Ωσπου να τελειώσει το βιβλίο, ένα απ' αυτά τα πρόσωπα θα είναι νεκρό και οι άλλοι θα αναμετρηθούν με τα αισθήματα και τις πικρίες τους. Ίσως μ' ένα νέο ξεκίνημα, αφού η τραγωδία που χτύπησε την κοινότητα τους έχει αποκόψει οριστικά από το παρελθόν τους.

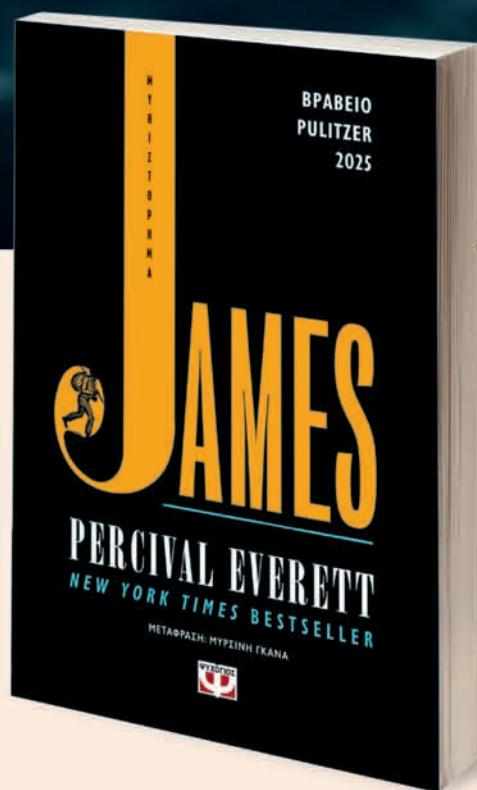

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΜΕ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ-ΒΙΒΛΙΑ.

ΜΟΛΙΣ
ΤΟ ΕΙΔΑ, ΠΗΓΑ
ΝΑ ΠΑΡΩ
ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΔΙΑΚΟΠΕΣ.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΚΑΙ
ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ
ΣΕ ΠΡΩΤΟ
ΠΛΑΝΟ

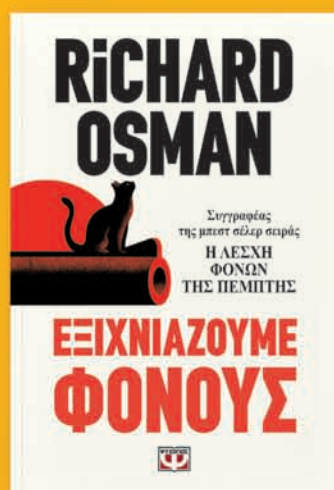
«ΕΧΩ ΧΡΟΝΟ
ΓΙΑ ΔΙΑΒΑΣΜΑ
ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ»,
ΔΕΝ ΕΙΠΕ ΠΟΤΕ
ΚΑΝΕΙΣ.

ΔΕΣ ΤΟ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ

ΕΙΔΟΣ: CRIME ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΙΔΟΣ: ΓΕΝΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΕΙΔΟΣ: ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ.

psychogios.gr

Percival Everett

James

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Μισισιπής, 1861. Όταν ο σκλάβος Τζιμ μαθαίνει ότι το αφεντικό του πρόκειται να τον πουλήσει στη Νέα Ορλεάνη, χωρίζοντάς τον για πάντα από τη γυναίκα και την κόρη του, καταφεύγει στο κοντινό Νησί του Τζάκσον μέχρι να καταστρώσει ένα σχέδιο διαφυγής. Στο μεταξύ, ο Χάκλμπερι Φιν έχει σκηνοθετήσει τον θάνατό του, προκειμένου να ξεφύγει από τον βίαιο πατέρα του. Έτσι ξεκινάει για τους δυο τους ένα επικίνδυνο ταξίδι με σχεδία στον Μισισιππή, με προορισμό την ελευθερία, καθώς μέσα από τις σκιές που κουβαλάει το ατίθασο, σκανταλιάρικο πνεύμα του Χακ Φιν αναδύεται ο Τζιμ για να διεκδικήσει την ίδια του τη φωνή. Πλημμυρισμένο από το διεγερτικό χιούμορ και τις οξυδερκείς παρατηρήσεις που ανέδειξαν τον Έβερρετ σε λογοτεχνικό είδωλο, το μυθιστόρημα αυτό είναι προορισμένο να γίνει ακρογωνιαίος λίθος της αμερικανικής λογοτεχνίας του εικοστού πρώτου αιώνα.

Michael Cunningham

Μέρα

εκδόσεις ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

5 Απριλίου 2019: Στη θαλπωρή μιας κατοικίας του Μπρούκλιν, το λούστρο της οικιακής ευτυχίας αρχίζει να σκάει. Ο Νταν και η Ίζαμπελ, ένα αντρόγυνο όχι χωρίς προβλήματα, είναι και οι δύο ελαφρώς ερωτευμένοι με τον μικρότερο αδελφό της Ίζαμπελ, τον Ρόμπι, την άστατη ψυχή της οικογένειας, που ζει ακόμα στη σοφίτα. Στο μεταξύ, ο Νέιθαν, δέκα ετών, κάνει τα πρώτα βήματά του προς την ανεξαρτησία, ενώ η Βάιολετ, πέντε, κάνει ό,τι μπορεί για να μη δει το ρήγμα που μεγαλώνει ανάμεσα στους γονείς της. 5 Απριλίου 2020: Καθώς ο κόσμος μπαίνει σε καραντίνα, το σπίτι μοιάζει περισσότερο με φυλακή. 5 Απριλίου 2021: Βγαίνοντας από το απόγειο της κρίσης, η οικογένεια αναμετρείται με μια νέα, πολύ διαφορετική πραγματικότητα – με ό,τι έμαθαν, ό,τι έχασαν και όσα μπορούν να τους κρατήσουν ακόμα.

Φερνάντο Αραμπούρου

Το παιδί

εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ

Ο συνταξιούχος Νικάσιο επισκέπτεται τον εγγονό του κάθε Πέμπτη στο νεκροταφείο της Ορτουέγια. Είναι ένα από τα πολλά παιδιά που έχασαν τη ζωή τους από έκρηξη αερίου σε σχολείο της μικρής αυτής πόλης, ένα δυστύχημα που συγκλόνισε τη Χώρα των Βάσκων και ολόκληρη την Ισπανία το 1980. Μέσα από τις περιπέτειες του παππού, που αναδεικνύεται εξελικτικά σε συγκλονιστική μορφή, μέσα από τη μαρτυρία της μητέρας πολλά χρόνια αργότερα, μέσα από το χρονικό όσων συνέβησαν στην οικογένεια, παρακολουθούμε πώς άλλαξε τους ανθρώπους η συνταρακτική τραγωδία. Μια ιστορία

απροσδόκητων συναισθημάτων, μια ψυχολογική και λογοτεχνική εξερεύνηση με κοφτερό νυστέρι, ένα μυθιστόρημα εξαιρετικής συναισθηματικής πυκνότητας, που διαβάζεται ξανά και ξανά, μέχρι την τελευταία αράδα.

Ο χρονοδρόμος

David Atkinson

εκδόσεις ΟΓΔΟΟ

Ο Σαμ Χάρις, ένας αποτυχημένος σαραντάρης, κατά τη διάρκεια μιας πειραματικής γονιδιακής θεραπείας που πάει τελειώς στραβά, επιστρέφει στα νεανικά του χρόνια και προσπαθεί να αλλάξει την πορεία της κατεστραμμένης του ζωής. Θα του εξασφαλίσουν οι αλλαγές που θα επιχειρήσει, στο παρελθόν του, ένα καλύτερο παρόν και μέλλον; Και πώς θα επηρεάσουν τη ζωή των γύρω του;

Charles Yale Harrison

Οι στρατηγοί πεθαίνουν στο κρεβάτι

εκδόσεις ΠΗΓΗ

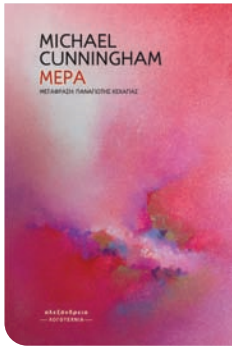
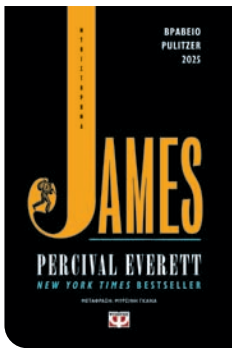
Ένα σπαρτακτικό αντιπολεμικό ιστορικό μυθιστόρημα. Μέσα από τα μάτια ενός 18χρονου Καναδού στρατιώτη στο Δυτικό Μέτωπο, ο Harrison μιλά για τη φρίκη του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, αποδομώντας τον μύθο της ηρωικής πολεμικής εμπειρίας. Με πρώτο πρόσωπο και ωμή γλωσσική δύναμη, περιγράφει χαρακώματα γεμάτα λάσπη, ψείρες, αρουραίους και σπαράγματα σωμάτων, ενώ αναδεικνύει την αντίθεση ανάμεσα στους στρατηγούς που «πεθαίνουν στο κρεβάτι» και τους νεκρούς στρατιώτες στο μέτωπο. Ο τίτλος, μια καυστική υπενθύμιση της ταξικής αδικίας, στέκεται ως κρίκος μεταξύ της αξίας της ανθρωπίνης ζωής και της αναλίστησης μάζας. Ένα βιβλίο για τον αναγνώστη που αναζητά την ωμή αλήθεια πίσω από την ένδοξη εικόνα του πολέμου.

Clare Leslie Hall

Ραγισμένη γη

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ένα καλοκαίρι, ο Γκάμπριελ έκανε την Μπεθ να σκεφτεί, να δει και να νιώσει διαφορετικά. Πίστευε ότι ήταν η αρχή μιας υπέροχης ερωτικής ιστορίας που θα κρατούσε για πάντα. Όταν όμως ο Γκάμπριελ έφυγε για να γίνει αυτό που προσδοκούσε η μητέρα του ότι θα γινόταν, η Μπεθ διαλύθηκε. Ο Φρανκ ήταν ο άντρας που μάζεψε τα κομμάτια της και υπήρξε μια εποχή, που ήταν ευτυχισμένη. Βλέποντας τον άντρα της και τον γιο της να διασχίζουν το αγρόκτημά τους με το τρακτέρ, ένιωθε πολύ σίγουρη πως, παρ' όλα όσα είχαν γίνει, αυτή ήταν η ζωή που έπρεπε να ζει. Όμως ο Γκάμπριελ επέστρεψε, και η πεποίθηση της Μπεθ στο ποια ήταν και τι ήθελε κατέρρευσε. Πώς θα μπορούσε ν' αντισταθεί στο να δώσει μια δεύτερη ευκαιρία στην πρώτη της αγάπη; Ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα για τις ανέφικτες επιλογές και τις ολέθριες συνέπειές τους.

Carissa Broadbent

Οι στάχτες και ο καταραμένος βασιλιάς

εκδόσεις ANUBIS

Ένα romantasy (ρομάντσο και επιστημονική φαντασία) με τα όλα του: Το Κεζάρι άφησε πίσω του την απόλυτη καταστροφή. Προδομένη και αιχμάλωτη στο ίδιο της το βασίλειο, η Ορέγνια θρηνεί τον χαμό της μοναδικής οικογένειας που της είχε απομείνει. Όταν όλα έχουν πια χαθεί, για ένα μόνο πράγμα μπορεί να είναι σίγουρη: πως δεν πρέπει να εμπιστευτεί κανέναν· ειδικά τον Ρέιν. Ο «Οίκος της νύχτας» περιβάλλεται από εχθρούς. Οι ακόλουθοι του Ρέιν αρνούνται να υπηρετήσουν έναν πρώην σκλάβο, μεταμορφωμένο σε βασιλιά, ενώ ο Οίκος του Αίματος έχει στα χέρια του τον έλεγχο του βασιλείου απειλώντας να διαλύσει την ισορροπία του ανά πάσα στιγμή. Για να πετύχει τους στόχους της, η Ορέγνια θα πρέπει να αναζητήσει μια αρχαία δύναμη κρυμμένη πίσω από τα πιο σκοτεινά μυστικά του πατέρα της. Στην προσπάθειά να χαράξει το μέλλον και να ανακαλύψει το παρελθόν της, θα πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στην απόλυτη δύναμη και σε μια αγάπη που μπορεί να την καταστρέψει ολοσχερώς.

Ο Μάικλ και η Τζολίν Ζαρκάδη αντιμετωπίζουν την πίεση της καθημερινότητας – παιδιά, εργασία, λογαριασμούς, δουλειές του σπιτιού– την ώρα που ο γάμος τους καταρρέει μετά από δώδεκα ολόκληρα χρόνια. Μια επικίνδυνη μετάθεση στέλνει την Τζολίν στο μέτωπο, ενώ ο Μάικλ, δικηγόρος, μένει στο σπίτι και αναγκάζεται να μεγαλώσει μόνος του τις δύο κόρες τους... απροετοίμαστος για αυτό τον νέο, δύσκολο ρόλο. Ο πόλεμος θα αλλάξει την Τζολίν με έναν τρόπο που κανένας δεν θα μπορούσε να είχε προβλέψει. Μετά από ένα τραγικό γεγονός, ο Μάικλ έρχεται αντιμέτωπος με τον χειρότερο φόβο του και αναγκάζεται να δώσει τη δική του μάχη, για να περισώσει ό,τι έχει αξία για την οικογένειά του.

Kristin Hannah

Στην πρώτη γραμμή

εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Λευκάδιος Χερν

Ιστορίες φαντασμάτων από την Ιαπωνία

Εκδόσεις ΠΗΓΗ

Μέσα από τη συλλογή των ατμοσφαιρικών διηγημάτων του Χερν αναδύονται αρχαίοι ιαπωνικοί θρύλοι, όπου η σιωπή και τα ανεξήγητα φαντάσματα συνυπάρχουν στο καθημερινό τοπίο. Ο Χερν, ένας από τους πρώτους Δυτικούς ερμηνευτές της ιαπωνικής λογογραφίας, ανασυνθέτει με μακάβριο και μυστικιστικό ύφος σκηνές από στοιχειωμένους ναούς, απομακρυσμένα χωριά και τη μυστηριακή ατμόσφαιρα του παλιού Έντο. Η συλλογή περιλαμβάνει α-νατριχιαστικούς χαρακτήρες: ανήσυχια πνεύματα, εκδικητικά φαντάσματα και μυστηριώδη όντα, ενώ συγχρόνως προσφέρει ένα πολιτιστικό ψηφιδωτό της Ιαπωνίας, όπου τα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου γίνονται θολά. Ιδανικό για τους φίλους του τρόμου και της μυστηριακής λογοτεχνίας, το βιβλίο αποτελεί μια πύλη σε έναν πολιτισμό όπου η ζωή και ο θάνατος μπλέκονται σε αζεδιάλυτο ιστό.

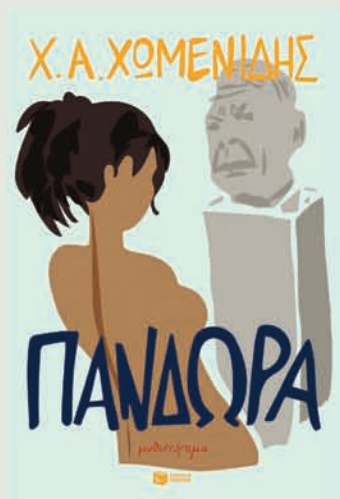
σελ. 336

Γιατί τα χρόνια τρέχουν χύμα

Διονύσης Σαββόπουλος

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Δ.Σ. στέκεται σήμερα απέναντι στις οροσειρές του χρόνου και, με αφοπλιστική ειλικρίνεια, μας «συστήνει» τον εαυτό του, σε αυτά τα 20 κεφάλαια.

σελ. 432

Πανδώρα

Χ.Α. Χωμενίδης

Λαχτάρησα να πλάσω μια ηρωίδα συνομήλικη με τον 21ο αιώνα. Να ζει απολαμβάνοντας τις αντιφάσεις της, υποφέροντας εξαιτίας τους.

σελ. 512

Το τυφλό γουρούνι στη Δεύτερη οδό

Σώτη Τριανταφύλλου

Η ιστορία της οικογένειάς μας, των Φίλιπς, και της πόλης μας, του Μέμφις του Τεννεσσί. Μια αληθινή ιστορία που είναι γεμάτη ψέματα.

σελ. 256

Της χούντας το πουλί

Αύγουστος Κορτώ

Μια μαύρη κωμωδία για τις μαύρες μέρες της επταετίας, για το θηρίο του εγωισμού και το μυστήριο του έρωτα. Της χούντας το πουλί: ποιος τολμάει να το πιάσει;

σελ. 792

Έντιμος εμπορία

Μαίρη Σιάνη-Ντεϊβίς

Η ιστορία των τριών αδελφών Σκούρα που εγκαταλείπουν το χωριό τους, με όνειρο ένα κατάστημα, κι αργότερα μια αλυσίδα καταστημάτων, νεωτερισμών στην πρωτεύουσα...

σελ. 288

Το παιδί

Φερνάντο Αραμπούρου

«Το πορτρέτο της εύθραυστης ανθρωπίνης φύσης, συγκινητικό και συνταρακτικό ταυτόχρονα». *El Cultural*

«Ωμό, γραμμένο με σεβασμό και αυθεντικό συναίσθημα, μεγαλειώδες!» *Esquire*

σελ. 528

Άγριο ζώο

Ζοέλ Ντικέρ

Ένα τέλειο ζευγάρι σε μια πολυτελή έπαυλη από γυαλί, σ' ένα από τα πλουσιότερα προάστια της Γενεύης. Όσπου εμφανίζεται εκείνος. Και θέλει να της προσφέρει ένα δώρο που θα τη συγκλονίσει....

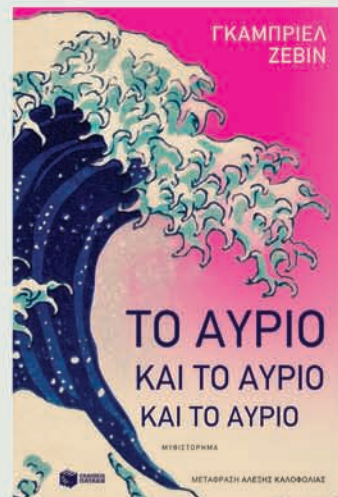
σελ. 520

Να την προσέχει

Ζαν-Μπατίστ Αντρεά

ΒΡΑΒΕΙΟ GONCOURT 2023

Δε θα έπρεπε να συναντηθούν ποτέ. Όμως, δεμένοι ακλόνητα, διασχίζουν εποχές ταραχώδεις. Ένα μεγάλο ερωτικό μυθιστόρημα στα χρόνια της ανόδου του ιταλικού φασισμού.

σελ. 544

Το αύριο και το αύριο και το αύριο

Γκάμπριελ Ζέβιν

Η ιστορία μιας φιλίας και μιας κοινής πορείας, μέσα στον κόσμο του gaming, προς την τεράστια επιτυχία, μέσα από τις συμπληγάδες της υπέρμετρης φιλοδοξίας, της ζήλιας και του ανταγωνισμού....

Ελληνική λογοτεχνία

Νίκος Δαββέτας Η δεσμοφύλακας

εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ

«Όταν η νόσος του Αλτσχάιμερ είχε καταβάλει πλήρως τη μητέρα μου, εκείνη εξακολουθούσε να θυμάται με τον δικό της τρόπο τα χρόνια που υπηρετούσε ως σωφρονιστική υπάλληλος στις γυναικείες φυλακές Αβέρωφ και Κορυδαλλού. Μπορεί να μη θυμόταν ποιος ήμουν, πού ζούσε και σε ποια εποχή, όμως ανέφερε συχνά, με τα μικρά τους ονόματα, δεκάδες κρατούμενες, ποινικές και πολιτικές, με τις οποίες είχε συγχρωτιστεί. Και όσο εκείνη ξαναζούσε «τα χρόνια του καθήκοντος», ως δεσμοφύλακας, αναγκαστικά τα ξαναζούσα κι εγώ, καθώς η παιδική μου ηλικία είχε σηματοδοτηθεί από διαδοχικές επισκέψεις «στη δουλειά της μαμάς». Τώρα, δεν ξέρω αν συνιστούν μια εξομολόγηση μεταμφιεσμένη σε μυθοπλασία ή μυθοπλασία μεταμφιεσμένη σε αυτοβιογραφική εξομολόγηση».

Σοφία Βόικου

Ο κήπος των μικρών θεών

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Οκτώβριος του 1915, Σαλονίκη. Όταν η Ραχήλ το σκάει από το σπίτι της για να φωτογραφίσει τα γαλλικά πλοία που αγκυροβολούν στο λιμάνι, δεν φαντάζεται πως η πόλη της θα μεταμορφωθεί σε ένα πολύβουο ανθρώπινο μελίσσι. Όταν ο Στεφάν αποβιβάζεται σε αυτή την εξωτική πόλη της Ανατολής, δεν υποψιάζεται την απελπισία που θα ζήσει στο Ζέιτενλικ, το στρατόπεδο όπου «θερίζουν» η ελονοσία και ο τύφος. Αυτά συμβαίνουν σε ένα οδοιπορικό στη γοητευτική Θεσσαλονίκη των αρχών του 20ού αιώνα. Το μυθιστόρημα είναι εμπνευσμένο από αληθινές ιστορίες ανθρώπων που έχασαν το πρόσωπό τους αλλά συνέχισαν να αγωνίζονται, να ονειρεύονται και να ερωτεύονται.

Κωνσταντίνος Τζαμιώτης

Θα πέσει η νύχτα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Από την Αθήνα στον μεγάλο κάμπο της Λάρισας και τα δάση της Χαλκιδικής, οι ήρωες κινούνται στο σήμερα, κουβαλώντας το παρελθόν τους. Μια οικογενειακή σάγκα, μια ιστορία ενηλικίωσης, μια σχεδόν αστυνομική ιστορία, με έρωτες και θανάτους, συμπλέκονται και δημιουργούν ένα σύμπαν άλλοτε ήτλητο και άλλοτε ζοφερό. Ένα φιλόδοξο μυθιστόρημα, καθώς, πέρα από την έκτασή του, φλερτάρει με πολλά λογοτεχνικά είδη, ένα βιβλίο που μιλά για την ασίγηστη ανάγκη να υπερασπίζεται κανείς το καλό, πριν το κακό υπερισχύσει και πέσει πάλι η νύχτα.

Κατερίνα Μανανεδάκη

Κάποιος με έχει ματιάσει!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ένα βιβλίο σέξι, αστείο και τρυφερό, ένα παιχνίδι με τον έρωτα, τις επιθυμίες, τους άντρες της ζωής μας, αλλά και τη μάχη με τον ίδιο μας τον εαυτό, για ένα κορίτσι που το λένε Βιολέτα και «κάποιος με έχει ματιάσει! Δεν εξηγείται διαφορετικά το ότι ξεκινάω να σας πω την ιστορία μου, δεσμευμένη με όνειρα για οικογένεια και παιδιά, συνεχίζω με όνειρα να γίνω η καλύτερη σχεδιάστρια μόδας και, στην πορεία, το μόνο που με ενδιαφέρει και με καίει είναι πότε θα κυλιστώ στα βελούδα με τον Ισπανό κούκλο Μιγκέλ, αλλά και πότε θα συναντήσω ξανά τον γλυκό σαν σοκολάτα Ντουμπάι Άλεξ! Σας το λέω, κάποιος με έχει ματιάσει και στ' αλήθεια τα 'χω χάσει! Γι' αυτό και πηγαίνω στο Ινστιτούτο Οπτικής Επήρειας και στη σύγχρονη ξεματιάστρα Αντουανέτα, αφού είναι προφανές πως, αν θέλω γάμους, έρωτες, λεφτά και επιτυχίες, μόνο φυλακτά και ξεματιάσματα θα με σώσουν!»,

Ελευθερία

Γιαννακοπούλου

Το άρωμα του θανάτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΡΑΦΗ

Στο Παρίσι του 1984, η νεαρή Ιζαμπέλα Μπερνάρντ ζει στη σκιά της καταπιεστικής οικογένειάς της. Όταν τη στέλνουν να σπουδάσει στην ακαδημία Νόρθρεντ, στην επαρχία της Προβηγκίας, ανακαλύπτει έναν κόσμο γεμάτο μυστικά, καθώς ανάμεσα στα αιγυμιακά αγάλματα της αυλής που ζωντανεύουν τα βράδια, το μόνο που την προστατεύει από τις δυνάμεις τους είναι ένα μενταγιόν. Η Κάρμεν Φερέ, διευθύντρια της ακαδημίας, την παρακολουθεί με αδιευκρίνιστες προθέσεις, ο Χένρι, ένα αγόρι με αγγελικό πρόσωπο προσπαθεί να την προειδοποιήσει για τους κινδύνους, αλλά η Μπέλα παρασύρεται από τον Πίτερ, γοητευτικό συμφοιτητή της, σε έναν χορό νθικών διλημάτων.

Αλέξανδρος Δεμερτζής

Γιαγιά, είμαι δυνατός πια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΔΡΑΧΤΙ

Αν ο Ocean Vuong κατοικούσε στα Πατήσια και λεγόταν Αλέξανδρος, ή και ένα βιβλίο για τη γενιά του '95, τις γιαγιάδες, το μάσκει, τους φίλους και τους καλοκαιρινούς έρωτες. Ένα βιβλίο για τη σημασία της οικογένειας στη σύγχρονη εποχή και τη διαχείριση της απώλειας. Μέσα από τα μάτια του ενήλικα, πηγαίνουμε πίσω στα παιδικά βιώματα και ζούμε από την αρχή τη σχέση με τη γιαγιά και βιώνουμε ξανά την παιδική αθωότητα. Γυρίζουμε στο τώρα κι ερχόμαστε αντιμετώπι με την απώλεια. Ένα γλυκόπικρο ταξίδι με ένα από τα πιο σημαντικά άτομα στη ζωή ενός παιδιού, τη γιαγιά του.

Γιώτα Ιωαννίδου

coffeetime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΒΑΚΧΙΚΟΝ

Μια νουβέλα με ηρωίδα μια παντρεμένη γυναίκα που πηγαίνει κάθε πρωί πριν τη δουλειά σε ένα καφέ. Στα λίγα λεπτά που βρίσκεται εκεί, βιώνει μια άλλη πραγματικότητα: μια έντονη έλξη για έναν άντρα που εργάζεται εκεί. Ζει έναν ανεκπλήρωτο έρωτα. Τα συναισθήματά της, αντιφατικά· ενοχή, δισταγμός, επιθυμία, εμμονή. Θα βρει τη δύναμη να αντισταθεί σ' ένα βλέμμα όπου καθρεφτίζεται η γυναίκα που υπήρξε κάποτε, εκείνη που χάθηκε μες στον χρόνο και στο ατέρμονο των «πρέπει»;

Κορίνα Γκούμα

Παράλληλες ζωές

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΥΛΟΣ

Έψαχνε καιρό για ένα καταφύγιο να το ξέρει μόνο εκείνη. Να περνάει εκεί τις ελεύθερες ώρες της με τη θάλασσα, τις σκέψεις και τα βιβλία της. Αυτές οι ελεύθε-

ρες ώρες με τον εαυτό της είναι πολυτέλεια, γι' αυτό και όταν Εκείνος βρίσκεται στα νερά της, Εκείνη αποφασίζει να μετρήσει καλά τις αποφάσεις της. Να μη χάσει τον πολύτιμο χρόνο... Τον χρόνο που περνάει τόσο δύσκολα και που τη γερνάει μέρα τη μέρα. Εκείνος τρέχει έναν καθημερινό μαραθώνιο, Εκείνη κάθε μέρα ανεβαίνει στο δικό της βουνό. Οι ζωές τους είναι παράλληλες. Αν θα συναντηθούν θα το αποφασίσει ο Έρωτας που βρέχει αυτήν την παραλία.

Άννα Σωτρίνη

Οινοπνεύματος διάλογοι

Εκδόσεις ΑΤΡΕΙΔΩΝ ΚΥΚΛΟΣ

Μικρές ιστορίες με πραγματικές μεθυσμένες ατάκες, γραμμένες με τόλη, χιούμορ, πίκρα, σκληρότητα. Αποτελούν ένα κομμάτι της μικροϊστορίας μας, από τα καφενεία, τα πάρτι και τα μπαρ της Αθήνας. Εικονογραφημένο από τον Γιώργο Κωνσταντίνου με φαντασία, ξυπνάει μνήμες σε όποιον έχει μεθύσει στη ζωή του, έστω και μία φορά... «Ξεκίνησε ως ένα παιχνίδι παρατήρησης, σε μπαρ, καφενεία, στέκια. Οι σημειώσεις μου έμειναν στο συρτάρι για πολύ καιρό. Ένας τυχαίος λαθρακουστής υπήρξα. Θαμώνας, ανάμεσα σε θαμώνες. Ένας "κλέφτης" ευφυών, αστείων, ευρηματικών, πραγματικών διαλόγων, μέσα στην προστατευτική ομπρέλα της αλκοόλης. Αργότερα, απενοχοποίησα τη σχέση μου με το αλκοόλ και "στήθηκα απέναντί" στη σουρεαλιστική του επήρεια. Είμαστε ό,τι πίνουμε οι σύγχρονοι homo sapiens; Πιθανόν. Ίσως. Μπορεί. Ενδέχεται. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ήμουν παρούσα σε ένα κομμάτι της μικροϊστορίας μας», γράφει η Σωτρίνη στον πρόλογο.

Φωτεινή Παπαδημητρίου

Η πρώτη έπαικος

εκδόσεις ΠΗΓΗ

Βασισμένο σε πραγματικά γεγονότα, το ιστορικό μυθιστόρημα της Παπαδημητρίου παρουσιάζει την άγνωστη πορεία της Κατερίνας Πλέσσου – γνωστής ως Ρουσώ – από τα Ιωάννινα του 1809 στο μακρινό Σίδνεϊ του 1907. Ταυτοχρόνως, σκιαγραφεί τη ζωή ανάμεσα σε σημαντικούς σταθμούς της ελληνικής επανάστασης (Μεσολόγγι, Σέρρες) και τις σχέσεις της ηρωίδας με ιστορικές προσωπικότητες όπως ο Αλή Πασάς, ο Κωλέττης, ο Μαυροκορδάτος και ο λόρδος Βύρων. Η αφήγηση ξεκινά από τα Πάννωνα και το Τεπελένι, περνά από το Μεσολόγγι και το Ιόνιο και κορυφώνεται με την εγκατάσταση της Κατερίνας στην Αυστραλία, όπου καταγράφεται ως η πρώτη Ελληνίδα έπαικος. Η συγγραφέας συστήνει μέσα από το μυθιστόρημα το ταξίδι μιας γυναίκας προς τη χειραφέτηση στον 19ο αιώνα.

Γιώτα Φώτου

Babython - Μια ασύλληπτη ιστορία

ΕΚΔΟΣΕΙΣ KEY BOOKS

Τι συμβαίνει όταν μια υπογόνιμη γυναικολόγος της Genetix, της πρώτης πολυτελούς κλινικής-resort στα νότια παράλια της Αττικής, ανακαλύπτει πως τα θετικά αποτελέσματα εγκυμοσύνης που πανηγυρίζει... δεν είναι δικά της; Όταν καταλάβει πως τα τεστ ανήκουν σε μια από τις ασθενείς της, είναι ήδη αργά για να πει την αλήθεια. Το «Babython» είναι ένα έργο για τις σχέσεις, την πίεση της τελειότητας και τη δυσκολία να πεις την αλήθεια. Όταν όλα μοιάζουν να καταρρέουν, τι κάνεις; Παρατείσαι; Ή μήπως το μόνο που χρειάζεται είναι να παραιτηθείς από το μεγάλο ψέμα;

Οφηλία Πανθέρας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL

Η Βικτώρια Κορνέλ έχασε και τους γονείς της σε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα όταν ήταν δύο μηνών. Μεγάλωσε με την αδερφή του πατέρα της, τη Νόνα. Οι κανόνες της, απλοί! Παίξε. Διασκέδασε. Ζωγράφισε. Φύγε! Επιστρέφει στην Κέρκυρα για να περάσει ένα ανέμελο καλοκαίρι, λίγο πριν ξεκινήσει την τελευταία της χρονιά στη Σχολή Καλών Τεχνών του Παρισιού. Δεν έχει ιδέα πως ο άντρας με το τατουάζ του λιονταριού στην πλάτη θα ανατρέπει τους κανόνες της. Δεν έχει ιδέα πως, για τον Έκτορ Ντράγκαν Ράτκοβιτς, οι δικόι του κανόνες... δεν ανατρέπονται. Εκείνος θα παίξει. Εκείνη θα παίξει. Και όταν βαρεθεί το παιχνίδι της, πόσο εύκολο θα είναι να ξεφύγει από τον Πανθέρα;

ΔΙΑΛΕΞΕ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΟΥ!

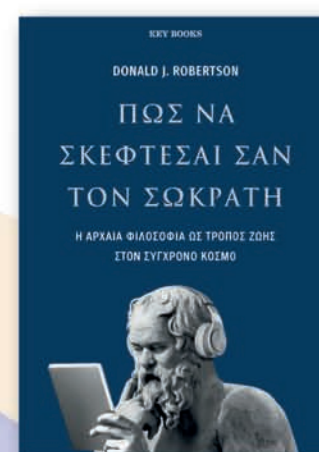
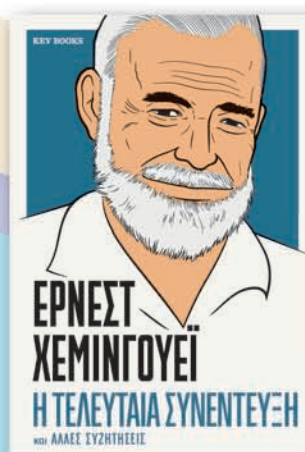
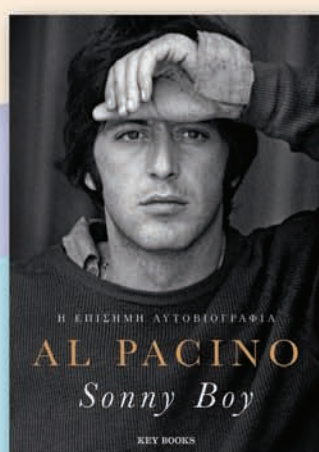
Εκκλείδωσε νέες σκέψεις

Πρόσθεσε λίγη μαγεία στη μέρα

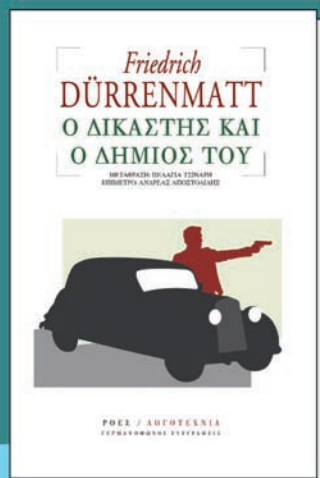
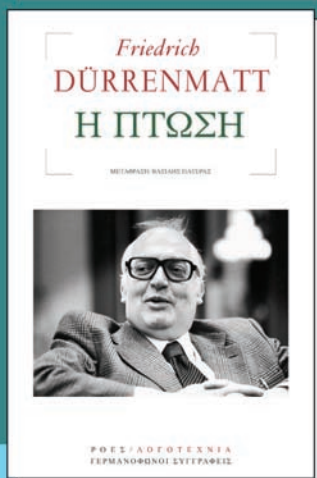
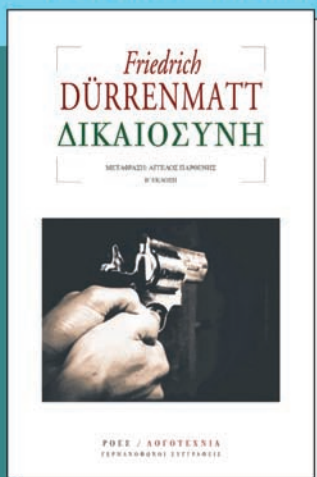
Απόλαυσε τη στιγμή με ένα βιβλίο

KEY BOOKS
keybooks.gr

40 ΕΚΔΟΣΕΙΣ PRINTA-ΡΟΕΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΕ ΛΟΓΟ, ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Λομβάρδου 27-29, 114 73, Τηλ.: 210 6429409, 210 6468156, Fax: 210 6411597
e-mail: printa@otenet.gr, www.printa-roes.gr

Ελληνική λογοτεχνία

Χρήστος Σιορικής

Ποια χώρα είμαι

εκδόσεις ΡΟΕΣ

Τα 46 ποιήματα του βιβλίου κινούνται ανάμεσα στην ύλη του σώματος και της γης και σε μια μεταφυσική που αφορμάται από το πραγματικό. Ο στοχασμός τους επεξεργάζεται την εμπειρία για να αρθρώσει έναν λόγο ύπαρξης και συνύπαρξης. Το νερό της θάλασσας και του ποταμού, τα βουνά, η θείκη παρουσία που, όσο κι αν είναι επιθυμητή, άλλο τόσο υπονομεύεται, αποτελούν κομμάτια του κόσμου που ζει και προσπαθεί να κατανοήσει ο άνθρωπος. Τα ποιήματα της συλλογής πραγματοποιούν μια διαδρομή μέσα από πολλά διαφορετικά εδάφη, διατυπώνουν ερωτήματα και αποδέχονται πως η διαδρομή που ξεκίνησαν μπορεί να συνεχιστεί, ενώ κάτι βαθύ παραμένει αναπάντητο.

Στέφανος Παπαδημητρίου
Η σφαγή των αθώων

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ένα πρωινό του 1996, σε ένα ξενοδοχείο στο Πήλιο, αποκαλύπτεται μια μακάβρια σκηνή. Μαθητές και καθηγητές κείτονται άψυχοι στο πάτωμα της αίθουσας πρωινού. Είναι σχεδόν όλοι νεκροί. Ο Ερμής είναι ένας μαθητής γυμνασίου με κρυφό πάθος για τη ζωγραφική, ιδιαίτερα εσωστρεφής και ήσυχος. Μέχρι που αποφασίζει να δολοφονήσει τους συμμαθητές του. Χρόνια μετά, ο καλύτερος του φίλος και μοναδικός επιζών της δολοφονίας προσπαθεί να ρίξει φως στο τι ακριβώς συνέβη τους μήνες πριν από το έγκλημα. Με μια πρωτότυπη οπτική στα θέματα της παιδικής κακοποίησης, του bullying και της εφηβικής παραβατικότητας, το βιβλίο εξερευνά τη φύση της βίας.

Σταύρος Χρ. Αναστασόπουλος
Αρμονίας παιάνισμα

εκδόσεις ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

Ο συγγραφέας, δρ. Κλασικής Φιλολογίας του ΕΚΠΑ και κατά το ήμισυ Κερκυραίος, προσφέρει ένα έργο επτανησιακό, πολύπλευρο θεματικά, γραμμένο σε τροχαίο μέτρο. Εδώ δεν συναντά κανείς τη συνηθισμένη μορφή μιας ποιητικής συλλογής, αλλά ένα μόνο ποίημα που απλώνεται σε 186 ομοιοκατάληκτες τετράστιχες στροφές. Σε αυτή τη χοάνη καλλιτεχνικής έμπνευσης του συγγραφέα συνυπάρχουν αρμονικά η ζωή με τον θάνατο, ο έρωτας με τη φύση, η ένδοξη ελληνική αρχαιότητα με τη γενναία Ελλάδα του 1940, η φιλολογία και το θέατρο με τη φιλοσοφία και τη θεολογία, η λόγια με την καθημερινή γλώσσα. Συγχρόνως, η γυναίκα εξιδανικεύεται ως πλάσμα ιερό που χαρίζει ζωή.

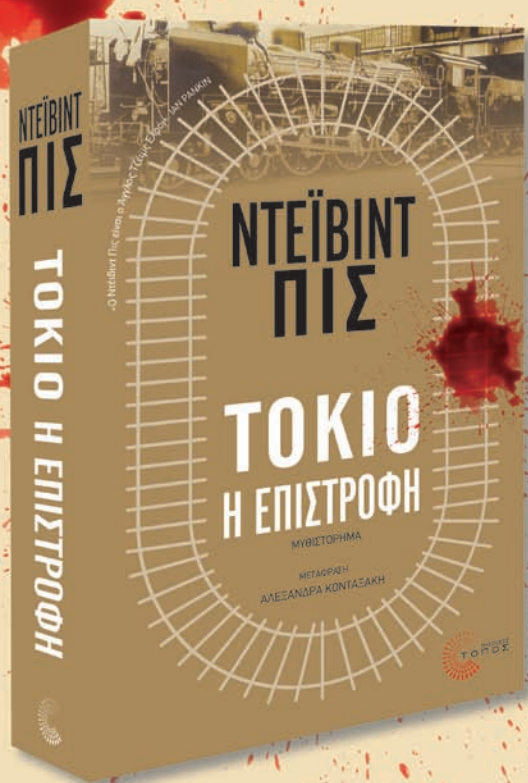

Σπύρος Βρεττός
Η γυφτίτσα και ο ποιητής στη Λευκάδα

εκδόσεις ΒΑΚΧΙΚΟΝ

Μια τυχαία συνάντηση. Ένας παρ' ολίγον πνιγμός της μικρής γυφτίτσας στα νερά του μεγάλου πελάγους. Στον Αϊ-Γιάννη. Εκεί που χτυπάει ο άρρητος παλμός της αιωνιότητας. Μια διάσωση. Ο ψηλός, αδύνατος άντρας που μάχεται με τα πελώρια κύματα. Και τη βγάζει ζωντανή στη στεριά. Η γυφτίτσα και ο ποιητής. Συνάντηση από εκείνες που δε χρειάζονται διάρκεια. Μόνο αλήθεια. Δύο απόλυτοι κόσμοι σε μια φωτεινή αντίθεση. Κοσμοπολίτικο, ανοικτό πνεύμα εκείνος, με βασανιστικά στοχαστικά σκέψη πάνω στα μεγάλα προβλήματα του κόσμου. Με ρίζες σε μια αρχέγονη αθωότητα εκείνη, ανέγχιτη στον νου και στην ψυχή. Οι διάλογοι μεταξύ τους σμιλεύουν το συναρπαστικό πορτρέτο τους.

εξαφανίζονται...
Κάποιοι τρελαίνονται...
και τα δύο...

«Ο Ντεϊβιντ Πις είναι ο Άγγλος Τζέιμς Ελρόι»
IAN PANKIN

«Ο Ντεϊβιντ Πις γράφει την πιο τολμηρή και πρωτότυπη
βρετανική μυθοπλασία της γενιάς του».
ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΛΟΪΝΤ ΠΑΡΙ, New York Times

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

Κωνσταντίνος Καφετζής

Έναν Αύγουστο, παρακαλώ, εκδόσεις ΓΡΑΦΗ

Ένας άντρας περνάει τις διακοπές του στην Αθήνα έναν Αύγουστο. Ένα παιδί, μέχρι την ενηλικίωσή του, περνάει τις διακοπές του κάθε Αύγουστο στην Κινέτα. Άντρας και παιδί ενώνονται για να αφηγηθούν μια κοινή ιστορία, με πρόσωπα και καταστάσεις από το παρελθόν στη διάρκεια ενός και περισσότερων Αυγούστων.

Ελένη Γερασιμίδου, 30 μικρά διηγήματα

εκδόσεις ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Τριάντα μικρά διηγήματα γεμάτα αναμνήσεις και νοσταλγία. Η Θεσσαλονίκη του παρελθόντος. Τα νιάτα, ο έρωτας, η φιλία, η φτώχεια, αλλά και η αλληλεγγύη, ο αγώνας για ένα καλύτερο αύριο. Όλα ειπωμένα με την απλή γλώσσα της Ελένης Γερασιμίδου. Δοσμένα σαν μια θεατρική παράσταση, που μας προτρέπει να αναλογιστούμε τις δικές μας εμπειρίες του παρελθόντος, οι οποίες καθορίζουν τις επιλογές του μέλλοντός μας.

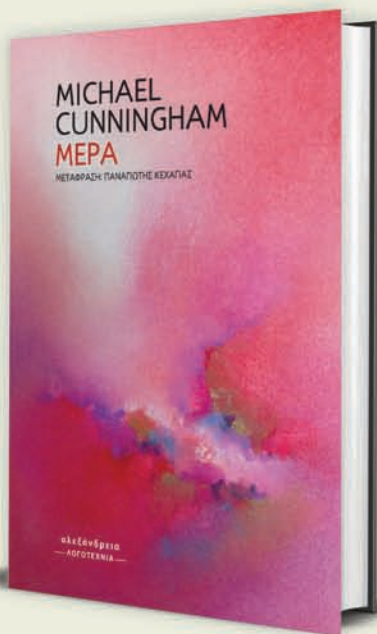

Ιωάννα Γκανέτσα, Όπου κι αν είσαι

Εκδόσεις BELL

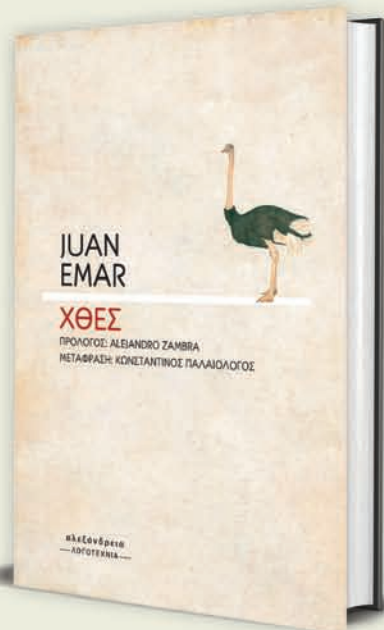
Όταν ο Νικόλας αποφάσιζε με την Ανδριάννα να εγκαταλείψουν τη θάλασσα για να ζήσουν την υπόλοιπη ζωή τους στη στεριά, δεν φανταζόταν ότι η μοίρα θα τον ανάγκαζε σύντομα να επιστρέψει. Μόλις ένα χρόνο μετά, επιβιβάζεται πάλι στο κρουαζιερόπλοιο The World για να πραγματοποιήσει την τελευταία επιθυμία της Ανδριάννας πριν φύγει από τη ζωή: να σκορπίσει τις στάχτες της σε μέρη όπου είχαν ταξιδέψει μαζί. Σε μια στάση του στο δύσκολο ταξίδι του πένθους, ο Νικόλας γνωρίζει τη Μόνικα. Μαζί θα ανακαλύψουν τις αθέατες πηγές της απώλειας, τις ψυχικές ουλές του έρωτα, τη δύναμη της φιλίας, τις ανατροπές που φέρνει το παρελθόν.

«Σαν αληθινός ποιητής, ο Κάνινγκχαμ ξαναφτιάχνει στις περιγραφές του τον κόσμο, αναζωογονημένο με φροντίδα και συμπόνια και αγγιγμένο από τις πυρετικές ακτίνες της θλίψης. Πόσο αθόρυβα συγκλονιστικό είναι αυτό το επίτευγμα!» — *Ocean Vuong*

«Μπροστά από την εποχή του, ο Χουάν Εμάρ, έγραφε χωρίς αμφιβολία για τους αναγνώστες του μέλλοντος, και είναι αλαζονικό όσο και συναρπαστικό να υποθέσουμε ότι αυτοί οι αναγνώστες είμαστε εμείς.» — *Alejandro Zambra*

«Ένα μυθιστόρημα που σε θυμώνει, σε σαγηνεύει και στο τέλος σου ραγίζει την καρδιά.» — *Aidan Cottrell-Boyce*, συγγραφέας του *The End of Nightwork*

«Αν δεν είσαι άνδρας (ή ακόμη κι αν είσαι) και αναρωτιέσαι γιατί η σημερινή κατάσταση των ετεροφυλόφιλων σχέσεων σε κάνει να νιώθεις άδεια, θυμωμένη ή κακοποιημένη, μπορείς, χρησιμοποιώντας αυτό το βιβλίο, να εξηγήσεις τον εαυτό σου στον εαυτό σου — και να γίνεις ένα σοφότερο, ή ίσως απλώς πιο περίπλοκο, πρόσωπο ...» — *Emily Gould*, συγγραφέας του *Friendship*

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ και στο WWW.ALEXANDRIA-PUBL.GR

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ βιβλία ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

Μια ιστορία κατεδάφισης ενός εκπατρισμένου Έλληνα στη σύγχρονη Γερμανία.

Η ζωή του συγγραφέα Παναίτ Ιστράτι με τα μάτια του συγγραφέα Κώστα Ακρίβου.

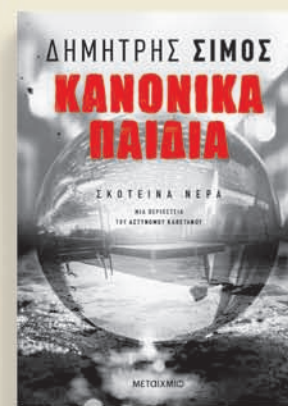
Δύο φιγούρες που με την έλευσή τους σε ένα χωριό θα αλλάξουν τις ζωές πολλών ανθρώπων.

Η ασίγητη ανάγκη να υπερασπίζεται κανείς το καλό πριν το κακό υπερισχύσει και πέσει πάλι η νύχτα.

Μια βαθιά ανασκόπηση μιας από τις πιο κρίσιμες περιόδους της μεταπολιτευτικής Ελλάδας.

Η νέα ανατριχιαστική υπόθεση του αστυνομικού Καπετάνου θα σας στοιχειώσει.

metaixmio.gr

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

Τα βιβλία της ζωής μας

Τα βιβλία του **Δρα Θεόδωρου Παπακώστα** είναι διαθέσιμα από τις εκδόσεις Key Books σε όλα τα ενημερωμένα βιβλιοπωλεία και online στο www.keybooks.gr

Ο Αρχαιολόγος που έβαλε την ιστορία στο ασανσέρ

Πώς ο **Δρ. Θεόδωρος Παπακώστας** έκανε την αρχαιότητα να μιλήσει ξανά... στη γλώσσα μας

Η αρχαιότητα δεν είναι πια βαρετή. Δεν είναι κουραστικά ονόματα, ξερή απομνημόνευση και μουσεία σιωπής. Αν νομίζετε ότι η Αρχαιολογία είναι κάτι που αφορά μόνο πανεπιστήμια και σχολικά βιβλία, μάλλον δεν έχετε διαβάσει ακόμα τον **Δρα Θεόδωρο Παπακώστα**.

Ο αρχαιολόγος που έγινε φαινόμενο, με πέντε πολυβραβευμένα βιβλία από τις εκδόσεις Key Books, κατάφερε κάτι σπάνιο: να φέρει την αρχαιότητα στο σήμερα – με χιούμορ, ευαισθησία και απίστευτη αμεσότητα. Τα βιβλία του έχουν γίνει best sellers, έχουν τιμηθεί με βραβεία κοινού και αγαπήθηκαν τόσο από ενήλικες όσο και από παιδιά. Γεννημένος στη Θεσσαλονίκη, με σπουδές αρχαιολογίας στο Ρέντινγκ και στο Νότινχαμ και διδακτορικό από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, ο Παπακώστας εργάστηκε σε εφορείες αρχαιοτήτων και μουσεία. Όμως το μεγάλο του πάθος δεν περιορίστηκε ποτέ στα πεδία των ανασκαφών. Το 2018 δημιούργησε το Archaeostoryteller, μια πλατφόρμα επικοινωνίας της αρχαιολογίας μέσα από podcasts, ντοκιμαντέρ και –πάνω απ' όλα– ιστορίες. Η αποστολή του; Να φέρει την αρχαιότητα πιο κοντά στον σύγχρονο άνθρωπο, με έναν τρόπο που να την κάνει κατανοητή, ζωντανή και απίστευτα γοητευτική.

Τα βιβλία του που έγιναν σταθμός

«Χωράει όλη η αρχαιότητα στο ασανσέρ;»

Το ντεμπούτο του. Μέσα σ' ένα ασανσέρ, ο συγγραφέας μάς ταξιδεύει στον χρόνο με κάθε «πάτημα κουμπιού». Χιούμορ, ιστορική ακρίβεια και προσγειωμένος στοχασμός – όλα σε ένα βιβλίο που έγινε instant classic. Βραβείο Βιβλίου Public 2022 – Non Fiction

«Αρχαιολογία αγάπη μου... έλα πάρε με από δω» Ένα βιβλίο-συλλογή 79 ιστοριών που φέρουν στην επιφάνεια το ανθρώπινο πρόσωπο της αρχαιότητας. Δάκρυα, πάθη, αστοχίες, όνειρα: όλα όσα μας ενώνουν με τον αρχαίο άνθρωπο. Μια συναίσθηματική αρχαιολογία, μακριά από χρονολογίες και μνημεία. Βραβείο Βιβλίου Public 2023 – Non fiction

«Παιδιά, χωράει όλη η αρχαιότητα στο ασανσέρ;» Η παιδική έκδοση του πρώτου βιβλίου. Γιατί

το παρελθόν αξίζει να φτάνει και στα χέρια των μικρών. Ιδανικό για παιδιά, γονείς και εκπαιδευτικούς που αγαπούν τη δημιουργική μάθηση. Βραβείο Βιβλίου Public 2024 – Παιδική λογοτεχνία

«Η αρχαιότητα είναι παιχνιδάκι!» Διαδραστικό, εικονογραφημένο και διασκεδαστικό. Η αρχαιότητα ως παιχνίδι – κυριολεκτικά και μεταφορικά. Βραβείο Βιβλίου Public 2025 – Ελληνικό εφημερίκο βιβλίο

Το νέο του βιβλίο: **«Ένας Αιγύπτιος, ένας Βαβυλώνιος κι ένας Βίκινγκ μπαίνουν σ' ένα μπαρ»**. Το πιο πρόσφατο έργο του και το πιο πρωτότυπο. Μια μυθολογική «σύναξη» τριών πολιτισμών μέσα σ' ένα μπαρ, με τον συγγραφέα σε ρόλο παρατηρητή και αφηγητή. Οι ήρωες μιλούν, οι θεοί αποκαλύπτονται, και η μυθολογία γίνεται... σκηνή stand-up! Τι κοινό έχει το Bluetooth με έναν βασιλιά Βίκινγκ; Πώς οργανώθηκε η πρώτη απεργία στον κόσμο; Ποιος εισήγαγε τον μονοθεϊσμό;

Όταν η επιστήμη συναντά την αφήγηση

Ο **Θεόδωρος Παπακώστας** δεν επιδιώκει να εντυπωσιάσει με επιστημονικές λεπτομέρειες. Αντίθετα, στοχεύει στην καρδιά του αναγνώστη. Η γραφή του είναι ανθρώπινη, γεμάτη ευαισθησία και συχνά... χιουμοριστικά αυτοσαρκαστικά. Και αυτή ακριβώς η αυθεντικότητα είναι που τον καθιστά μοναδικό. Δεν κάνει την αρχαιολογία «εύκολη». Την κάνει κατανοητή. Κι αυτό είναι πολύ πιο δύσκολο. Ο Δρ. Παπακώστας είναι ίσως ο σημαντικότερος εκλαϊκευτής της ελληνικής αρχαιολογίας σήμερα. Οι παρουσιάσεις του γεμίζουν θέατρα. Τα προφίλ του στα social media μετρούν δεκάδες χιλιάδες ακολούθους. Και τα βιβλία του διδασκούνται σε σχολεία, συζητούνται σε λέσχες ανάγνωσης και μπαίνουν σε λίστες «πρέπει να το διαβάσεις» κάθε ηλικίας. Σε μια εποχή όπου η πληροφορία είναι άφθονη αλλά η κατανόηση σπάνια, η φωνή του Θεόδωρου Παπακώστα είναι πολύτιμη. Δεν γράφει για να πουλήσει· γράφει για να ενώσει: το παρελθόν με το παρόν, την επιστήμη με την καρδιά, τον ερευνητή με τον αναγνώστη. Αν δεν έχετε ακόμη ταξιδέψει με τον Archaeostoryteller, ίσως ήρθε η στιγμή να πατήσετε το κουμπί του ασανσέρ. Το μόνο σίγουρο είναι ότι θα φτάσετε πολύ πιο μακριά από τον 5ο όροφο.

Ελληνική λογοτεχνία

Ηρώ Παπαχρυσάνθου
Έρωτας και εχθρός
εκδόσεις ΓΡΑΦΗ

Χρήστος Μαρκογιαννάκης
Ομέρο, ο κρυφός γιος
εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Άκης Καπέτας
Ο άνθρωπος που δεν ήταν πια εκεί
εκδόσεις ΒΑΚΧΙΚΟΝ

Κλεάρχος Σταματουλάκης
Τα χειρόγραφα της Πεντάμορφης
εκδόσεις ΑΔΡΑΧΤΙ

Γιάννης Α. Παπαδόπουλος
Βίαη ομορφιά
εκδόσεις ΑΔΡΑΧΤΙ

Ρέθυμνο, 1866, η Κρήτη φλέγεται, η Οθωμανική εξουσία τρίζει, οι καρδιές των ανθρώπων δοκιμάζονται. Η Μαρία, παιδί ενός σκοτεινού παρελθόντος, δίνει νέο νόημα στη λέξη «ελπίδα». Η απαγορευμένη αγάπη γεννιέται μέσα στη φωτιά της εξέγερσης και από τις παρυφές του Ψηλορείτη μέχρι τις φλόγες στο Αρκάδι, οι ήρωες καλούνται να διαλέξουν πλευρά: την ελευθερία ή την υποταγή, την αγάπη ή την πίστη, τη ζωή ή τη θυσία. Μια βαθιά ανθρώπινη ιστορία με φόντο τα ιστορικά γεγονότα του ολοκαυτώματος της Μονής Αρκαδίου. Εκεί που ο έρωτας γίνεται η πιο θαρραλέα πράξη αντίστασης.

«Γεννήθηκα στο Μιλάνο, στις 30 Μαρτίου 1960, στις οκτώ η ώρα το πρωί. Το όνομα που μου δόθηκε ήταν Ομέρο, Όμηρος. Αυτό δεν άλλαξε ποτέ, σε αντίθεση με το επίθετό μου...». Έτσι ξεκινά η συναρπαστική ιστορία του μυστικού καρπού ενός θρυλικού ζευγαριού: ενός ανθρώπου που πέθανε δύο φορές: μία λίγες ώρες μετά τη γέννησή του και μία δεύτερη σε ώριμη ηλικία. Τι πραγματικά συνέβη; Ή τι θα μπορούσε να είχε συμβεί αν το παιδί του Αριστοτέλη Ωνάση, που έφερε στον κόσμο η Μαρία Κάλλας τον Μάρτιο του 1960, είχε ζήσει κρυφά απ' όλους, ακόμα και από την ίδια του τη μητέρα;

Γεννημένος από μητέρα άσημη και μεγαλωμένος από μια μαία στην Ιταλία της περιόδου του Β' ΠΠ, ο Λουτσιάνο μεταφέρεται στην Αμερική για μια ζωή που δεν του ανήκε, αλλά του ταίριαζε απόλυτα. Στο Νιου Τζέρσεϊ, ανάμεσα στα λάδια και τα γράσα του συνεργείου αυτοκινητών του πατέρα του, στις ιταλικές συνοικίες, ο μικρός Λούτσι θα γίνει ο Λάκυ: το παιδί που όλοι ήθελαν δίπλα τους, αλλά κανείς δεν μπορούσε να κρατήσει. Με ταλέντο στην εξαφάνιση και μια ανεξάντλητη ικανότητα να αποφεύγει τους μπελάδες, θα γίνει το δεξί χέρι του Дон Βίτο Τζενοβέζε, στην καρδιά της μαφίας.

Ηρωίδα, βασίλισσα, ψεύτρα και ghostwriter ρομάντζων, η Πεντάμορφη μπλέκει σε μια ποπ ψυχαναλυτική περιπέτεια, με χιούμορ, κρίσεις ταυτότητας μέχρι και απόπειρες δολοφονίας. Ο ψυχολόγος Κλεάρχος Σταματουλάκης γράφει ένα χιουμοριστικό αλλά ουσιαστικό βιβλίο για όσους προσπαθούν να τα βρουν με τον εαυτό τους, χωρίς να φοβούνται μην τα τινάξουν όλα στον αέρα. Οι αναγνώστες θα έρθουν αντιμέτωποι με τα θέλω, τα πρέπει και τις επιλογές τους. Αν προσπαθείς να απαντήσεις στα ερωτήματα «ποιος είμαι;» και «κάνω κάτι επειδή θέλω ή επειδή πρέπει;» αλλά ταυτόχρονα θέλεις και να γελάσεις, ίσως αυτό το βιβλίο να είναι για σένα.

Ωμός ρεαλισμός και μαύρο χιούμορ. Βίαη ομορφιά, όμως μπορεί παρά την αντίφαση κάτι βίαιο να είναι και όμορφο; Στο πρώτο του βιβλίο, ο Γιάννης Α. Παπαδόπουλος καταθέτει 22 ιστορίες, με καθεμία από αυτές ξεχωριστή, αλλά και όλες μαζί να διαθέτουν κοινά χαρακτηριστικά: το ανατρεπτικό, αναπάντεχο τέλος και τη βία που παράγει όμορφες εικόνες, όσο και συναισθήματα. Άνθρωποι στις διπλανές πόρτες με βία ενόχλητα, που ψάχνουν την απόλαυση, τη λύτρωση, την τιμωρία ή την ανακούφιση στον πόνο, αρμολογούν μια συλλογή διηγημάτων για γερά νεύρα.

...τρεις Κυριακές, Δευτέρα μία...
Μυθιστόρημα

Τρία ζευγάρια φίλων από την Αθήνα διοργανώνουν μια μικρή απόδραση σαββατοκύριακου στο χιονισμένο όμορφο Πήλιο. Τυχαία γνωρίζονται και με ένα άλλο, ομόφυλο ζευγάρι ηλικιωμένων. Ο αποκλεισμός λόγω του χιονιού συντελεί στο να γίνουν συζητήσεις ποικίλης ύλης...

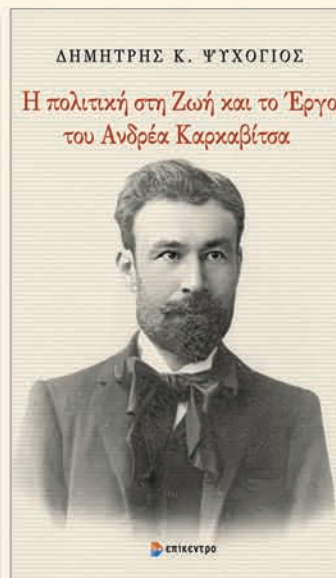
Μετέωρος. Η απρόσμενη διαδρομή ενός μετανάστη προς την εξουσία

Μια ανασπίνετη πορεία από τα περιθώρια της κοινωνίας, στην κορυφή της ελληνικής πολιτικής σκηνής. Ένας ήρωας αιωρείται ανάμεσα στον «αν», το «πώς» και το «γιατί». Μια ιστορία για τη μετανάστευση, την ταυτότητα, τη φιλοδοξία, και την αιώνια ανθρώπινη ανάγκη για νόημα.

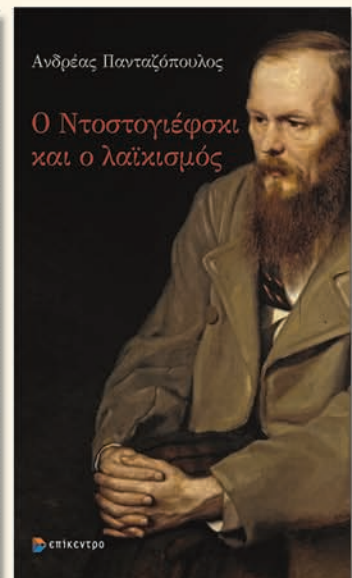
Κυνηγούμενοι από την Ιστορία

Δύο οικογένειες θαλασσοδέρνονται μέσα στα αφρισμένα κύματα της Ιστορίας, από το 1880 έως το 1923. Ανάμεσα από Συμπληγάδες, θα πορευθούν κυνηγούμενοι από την Ιστορία, που τους διδάσκει ότι καμία δικαίωση δεν υπάρχει για τους νεκρούς. Μόνο οι ζωντανοί δικαιούνται.

Η πολιτική στη Ζωή και το Έργο του Ανδρέα Καρκαβίτσα

Μια νέα ανάγνωση-βιογραφία του Ανδρέα Καρκαβίτσα στο πλαίσιο της εποχής του με τις πολιτικές συγκρούσεις, στις οποίες έλαβε μέρος γεμάτος ιδέες και ρομαντισμό. Η έρευνα του Ψυχιογιού φωτίζει την καθημερινότητα και τις δυσκολίες του συγγραφέα, που τον ταλαιπώρησαν.

Ο Ντοστογιέφσκι και ο λαϊκισμός

Το δοκίμιο αυτό παρουσιάζει κριτικά τη λαϊκιστική προβληματική του Ντοστογιέφσκι, τον «Ορθόδοξο λαϊκισμό» του, θίγοντας τα προβλήματα της ατομικής και κοινωνικής ευθύνης, της δημοκρατικής αντιπροσώπευσης και κυριαρχίας, σε μια εποχή που στο όνομα της ηθικολογίας ουδετεροποιεί την πολιτική.

 ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ Αθήνα: Ασκληπιού 21 • τηλ.: 210 3811077 | Θεσσαλονίκη: Πλατεία Ναυαρίνου 9 • τηλ.: 2310 256146 | e-mail: books@epikentro.gr **www.epikentro.gr**

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΑΥΛΟΣ

Με χιούμορ, φιλοσοφικές πινελιές και πρακτική αντιμετώπιση, ο καθηγητής Υπολογιστικής Γλωσσολογίας Στέργιος Χατζηκυριακίδης εξηγεί πώς η Τεχνητή Νοημοσύνη και τα Μεγάλα Γλωσσικά Μοντέλα μεταμορφώνουν τη ζωή μας, και αναλύει τους κοινωνικούς, οικολογικούς και υπαρξιακούς προβληματισμούς που τα συνοδεύουν.

Ο χολιγουντιανός σεναριογράφος Blake Snyder (Disney, Universal, Steven Spielberg) εξηγεί πώς πρέπει να γράφεται ένα επιτυχημένο σενάριο. Από τη βασική ιδέα μέχρι το στάδιο των τελικών διορθώσεων, το «Σώσε τη Γάτα!» θα μεταμορφώσει για πάντα τον τρόπο που προσεγγίζεται η συγγραφή.

Η σύγχρονη μελέτη πρωτογενών και πρωτοδημοσιευόμενων στο παρόν πηγών, μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι: «Το μπουζούκι δεν αποτελεί εξέλιξη του ταμπουρά αλλά μετεξέλιξη αρχαιότερου μουσικού οργάνου, ενός λαούτου κάποιας μορφής, που συνυπήρχε με άλλα ομοειδή μουσικά όργανα».

Η ερημική παραλία, Εκείνη και Εκείνος με τόσα κοινά και τόσα διαφορετικά. Ζωές εξ ορισμού παράλληλες, Εκείνος τρέχει τον καθημερινό του «μαραθώνιο», Εκείνη ανεβαίνει το δικό της «βουνό». Μπορούν άραγε να συναντηθούν;

Αστυνομικό

Δημήτρης Σίμος Κανονικά παιδιά

εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ένας δολοφόνος που αφήνει τρεις βόλους για ίχνος – ή μήπως για μήνυμα; Όταν τα νεκρά κορμιά αρχίζουν να εμφανίζονται, κάθε θύμα κουβαλά τα δικά του μυστικά. Η ομάδα του αστυνόμου Καπετάνου ξεκινά έναν αγώνα δρόμου για να προλάβει έναν αόρατο εχθρό που παίζει με το σκοτάδι, όμως οι ενδείξεις οδηγούν σε μια αλήθεια που κανείς δεν είναι έτοιμος να αντικρίσει. Μια ιστορία από το παρελθόν ξετυλίγεται, φέρνοντας στο φως το κορίτσι που λέγεται πως μπορούσε να δει όσα οι άλλοι δεν άντεχαν. Ο θρύλος της είναι γεμάτος ψιθύρους για φωτιές, φόνους και μυστικά θαμμένα στο χώμα. Είναι το πέμπτο βιβλίο της σειράς «Σκοτεινά Νερά» με ήρωα τον αστυνόμο Καπετάνο, χαράς ευαγγέλια για τους φανατικούς και τις φανατικές!

Stephen King Σάκος με κόκαλα

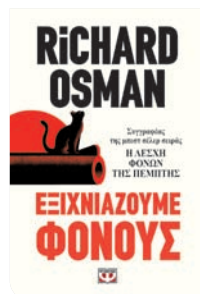
εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Όταν η σύζυγος του δημοφιλούς συγγραφέα Μάικ Νούναν πεθαίνει ξαφνικά, αυτός παθαίνει συγγραφικό μπλοκάρισμα. Για να βγει από το αδιέξοδο, πηγαίνει στο εξοχικό του, το Σάρα Λαφς, ένα πανέμορφο καταφύγιο δίπλα στη λίμνη. Εκεί διαπιστώνει πως η αγαπημένη του πόλη είναι στο έλεος του αδιστακτου εκατομμυριούχου Μαξ Ντιβόρ, που αποφασισμένος να φτάσει στα άκρα για να πάρει την κηδεμονία της κόρης του νεκρού γιου του, θα αναστατώσει τις ζωές των κατοίκων και θα σπείρει τον τρόμο στην κοινότητα. Μια τυχαία συνάντηση του συγγραφέα με τη νεαρή χήρα Μάτι Ντιβόρ και την τριχρονη κόρη της Κάιρα προκαλεί καταγιστικές εξελίξεις, εφόσον ο Μάικ που δέχεται να τις βοηθήσει γοητεύεται όλο και περισσότερο από την παρουσία τους. Όμως το Σάρα Λαφς κρύβει άλλες, σκοτεινές δυνάμεις.

Richard Osman Εξιχνιάζουμε φόνους

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Ο Στιβ Γουίλερ απολαμβάνει τη ζωή του ως συνταξιούχου αστυνομικού. Κάνει μία στο τόσο και καμιά έρευνα, αλλά προτιμά τις γνώριμες συνήθειες και το πρόγραμμά του: το κοιμίζει στην παμπ τις Τετάρτες, το αγαπημένο του παγκάκι, τον γάτο του που τον περιμένει όταν γυρίζει σπίτι. Η νύφη του Έιμι Γουίλερ πιστεύει ότι η αδρεναλίνη κάνει καλό στην ψυχή. Ως προσωπική φρουρός ασφάλειας, δε μένει ποτέ αρκετά σε ένα μέρος ώστε να αποκτήσει συνήθειες ή πρόγραμμα. Προς το παρόν βρίσκεται σε ένα απομακρυσμένο νησί, προστατεύοντας τη ζωή της παγκοσμίου φήμης συγγραφέως Ρόζι Ντ' Αντόνιο. Προβλέπεται να είναι μια εύκολη δουλειά. Όμως, ένα πτώμα, μια τσάντα με χρήματα και ένας δολοφόνος τη στοχοποιούν και την αναγκάζουν να στείλει SOS στο μοναδικό άτομο που εμπιστεύεται, τον πεθερό της.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΘΟΡΟΓΚΟΥΝΤ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΜΑΡΛΟΥ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΟ

Ρόμπερτ Θόρογκουντ Ο θάνατος έρχεται στο Μάρλου

εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ

Η ήσυχη επαρχιακή πόλη στις όχθες του Τάμεση έχει ξαναβρεί τους νωχελικούς ρυθμούς της, έναν χρόνο μετά τις τρεις δολοφονίες που τη συντάραξαν κι έγιναν η αιτία για να γνωριστούν και να συστήσουν τη Λέσχη Φόνων του Μάρλου η Τζούντιθ, η Σούζι και η Μπεκς. Το μόνο συναρπαστικό γεγονός στον ορίζοντα είναι ο επικείμενος γάμος ενός μεγαλόσχημου πολίτη του Μάρλου, του σερ Πίτερ Μπέιλυ, με τη νοσοκόμα του. Την παραμονή, ο σερ Πίτερ οργανώνει δεξίωση στο επιβλητικό αρχοντικό του πάνω στον Τάμεση, όπου παρευρίσκονται και οι τρεις φίλες. Ένας φοβερός πάταγος θα τις οδηγήσει στον εντοπισμό του οικοδεσπότη, νεκρού, καταπλακωμένου από ένα βαρύ έπιπλο μέσα στο γραφείο του. Η αστυνομία θα αποκλείσει το ενδεχόμενο της δολοφονικής ενέργειας. Η Τζούντιθ όμως διαφωνεί...

Ντέιβιντ Πις Τόκιο, η επιστροφή

εκδόσεις ΤΟΠΟΣ

Τόκιο, Ιούλιος του 1949: Ο πρόεδρος Σιμογιάμα, επικεφαλής των Εθνικών Σιδηροδρόμων Ιαπωνίας, εξαφανίζεται μόλις μία μέρα μετά την ανακοίνωση 30.000 απολύσεων. Ο Αμερικανός αστυνομικός ντετέκτιβ Χάρι Σουίνι αναλαμβάνει την έρευνα για τον αγνοούμενο. Οκτώβριος 1964: Το Τόκιο προετοιμάζεται πυρετωδώς να υποδεχτεί τους Ολυμπιακούς Αγώνες και τα παγκόσμια φώτα της δημοσιότητας. Ο ιδιωτικός ντετέκτιβ Μουρότα Χιντέκι αναλαμβάνει μια υπόθεση που τον αναγκάζει να έρθει αντιμέτωπος με ένα έγκλημα από το οποίο κρυβόταν για δεκαπέντε χρόνια. Τέλη του 1988: Ενώ ο αυτοκράτορας Χιροχίτο πεθαίνει, ο Ντόναλντ Ράιχενμπαχ, ένας ηλικιωμένος Αμερικανός, πίνει μπίρες δίπλα στη λίμνη Σινόζαμπου στο Ουένο, βέβαιος ότι η οριστική λύση του μεγαλύτερου μυστηρίου της περιόδου Σόουα εξαρτάται από εκείνον.

David Fennell Δεν είδες τίποτα

Εκδόσεις BELL

Δύο άντρες βρίσκονται νεκροί στο Μπάτερσι Παρκ. Το σώμα του ενός κείται στο έδαφος σε σχήμα σταυρού. Η επιθεωρήτρια Γκρέις Άρτσερ και ο αρχιφύλακας Χάρι Κουίν ηγούνται της έρευνας. Όταν, ωστόσο, εντοπίζονται και άλλα πτώματα, σε παρόμοια κατάσταση, οι δυο τους καλούνται ν' ανακαλύψουν το σαδιστή δολοφόνο. Το κυνήγι τούς οδηγεί στο Λέιντιγουελ Πλέιταουερ, στο νοτιοανατολικό Λονδίνο, την έδρα ενός θρησκευτικού κοινοβίου, με επικεφαλής τον αινιγματικό Άαρντ Κρόνιν. Η Άρτσερ και ο Κουίν υποπεύονται την ανάμειξη του Κρόνιν, αλλά το άλλοθι του είναι αδιάσειστο και η αλήθεια, φαινομενικά, καλά κρυμμένη. Αν η Άρτσερ θέλει να βρει τον δολοφόνο, πρέπει πρώτα να έρθει αντιμέτωπη με φανατισμένους θρησκοθήλητους, με τον υπόκοσμο του Λονδίνου και με τους δικούς της δαίμονες.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ 1941-1948

Στις σελίδες των Ημερολογίων 1941-1948 του Γ. Κοτζιούλα αντανakλάται η πορεία του εργατικού-λαϊκού και κομμουνιστικού κινήματος τη δεκαετία του 1940. Με λογοτεχνική μορφή, έμφαση δίνεται στην πρόσληψη των μεγάλων συγκρούσεων από τους απλούς ανθρώπους και τους πρωτοπόρους των εργατικών-λαϊκών δυνάμεων. Αυτό προσδίδει διπλή αξία στη μελέτη τους, ιστορική και λογοτεχνική.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΗΣ

ΠΟΥΛΙΑ ΣΤΗ ΘΥΕΛΛΑ

Μια «αρχοντική» οικογένεια στη Βόρεια Ελλάδα στη δίνη της Κατοχής, της ΕΑΜικής Αντίστασης, του Εμφυλίου και των κατοπινών διώξεων. Ένα μυθιστόρημα για τις τροπές που παίρνουν οι ανθρώπινες συνειδήσεις σε περιόδους θυελλώδεις.

ΒΑΑΤΕΡ ΧΟΛΙΤΣΕΡ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Με αμείωτη τη σημασία του, το έργο του Χόλιτσερ μελετά τις σεξουαλικές σχέσεις των δύο φύλων ως «στοιχείο της υλικής κοινωνικής πραγματικότητας». Η πραγματική απελευθέρωση της σεξουαλικότητας μπορεί να συμβεί μόνο ταυτόχρονα με την κοινωνική απελευθέρωση των εργαζόμενων.

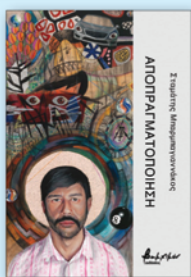

sep.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ: Αθήνα, Μαυροκορδάτου 3, τηλ.: 2103829835, e-mail: sepathens@gmail.com • Θεσσαλονίκη, Πλάτωνος 7, τηλ.: 2310 283810, e-mail: septhess@gmail.com • Πάτρα, Κανακάρη 159, τηλ.: 2610 222804, e-mail: sepia@gmail.com

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Από τις εκδόσεις Βακχικών

coffee time

Νουβέλα
Γιώτα Ιωαννίδου
Μια γυναίκα παντρεμένη πηγαίνει κάθε πρωί πριν από τη δουλειά της σε ένα καφέ. Για όσο διαρκεί μια σύμβαση έργου. Στα λίγα λεπτά που βρίσκεται εκεί βιώνει μια άλλη πραγματικότητα: μια έντονη έλξη για έναν άνδρα που εργάζεται εκεί. Ζει μια μικρή ερωτική ιστορία – έναν ανεκπλήρωτο έρωτα μιας ανάσας. Τα συναισθήματά της, αντιφατικά, ενοχικά, δισταγμός, επιθυμία, εμμονή. Θα βρει, άραγε, τη δύναμη να αντισταθεί σ' ένα βλέμμα όπου καθρεφτίζεται η γυναίκα που υπήρξε κάποτε, εκείνη που χάθηκε μες στον χρόνο και στο ατέρμονο των «πρέπει»;

Ο άνθρωπος που δεν ήταν πια εκεί

Μυθιστόρημα
Άκης Καπέτας
Γεννημένος από μητέρα άσημη και μεγαλωμένος από μια μαία στην Ιταλία της περιόδου του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ο Λουτσιάνο μεταφέρεται στην Αμερική για μια ζωή που δεν του ανήκε – αλλά του ταίριαξε απόλυτα. Στο Νιου Τζέρσεϊ, ανάμεσα στα λάδια και τα γράσα του συνεργείου αυτοκινήτων του πατέρα του, στις ιταλικές συνοικίες, ο μικρός Λούτσι θα γίνει ο Λάκυ: το παιδί που όλοι ήθελαν δίπλα τους, αλλά κανείς δεν μπορούσε να κρατήσει. Με φυσικό ταλέντο στην εξαφάνιση και μια ανεξάντλητη ικανότητα να αποφεύγει τους μπελάδες που ο ίδιος συνήθως προκαλεί, θα γίνει το δεξί χέρι του Don Βίτο Τζενοβέζε, στην καρδιά της μαφίας.

Το θαύμα της ελιάς

Παραμύθι
Ελένη Μητροπούλου | Εικονογράφηση: Βασιλική Κολιζέρα
Μια συνθησιμένη πόλη στην οποία οι κάτοικοι τρέχουν γιατί έχουν πολλές δουλειές. Ξαφνικά, μια τεράστια ελιά φέρνει τα πάνω κάτω! Τι σχέση έχουν οι δημοτικοί υπάλληλοι, οι επιστήμονες από την Αμερική, το κυβερνητικό συμβούλιο, οι δημοσιογράφοι, ελκικόπερα, μπουλντόζες και φορτηγά με την τεράστια ελιά; Τι γινώμη έχουν τα παιδιά για όλα αυτά; Η χαρά διαδέχεται την αρχική αναστάτωση κι όλοι καταλαβαίνουν τα οφέλη της ελιάς. Μια ψυχαγωγική εκπαιδευτική ιστορία που αναδεικνύει την αξία του δέντρου της ελιάς για τη ζωή μας.

Αν αλλάζαμε κουρτίνες...

Ποίηση
Μαρία Κούλη
Στο ακρωτήρι / ενός φιλιού / μπροστά εσύ, / άγνωστο πέλαος / πίσω, τελειώνει ο κόσμος. / Αν αφεθώ / στα κύματά σου... / Πνίγει η αγάπη;

Αποπραματοποίηση

Ποίηση
Σταμάτης Μπαρμπαγιαννάκος
Με αφορμή τον άξονα του πλανήτη / προσπάθησα να αποδώσω τη μορφή / των ανθρώπων που κάθονται / πάνω σε αυτόν. / Τα υλικά μου: / εγκάρσια κομμένοι προβληματισμοί δέντρων, / ζυγαριά που μετρά την αιώρηση, / καρδότσουφλα από γνώσεις παιδιών. / Το κίνητρό μου: / να τους προτείνω / μία βιωματική προσέγγιση του χρόνου / και να γιομίσω αγάπη τον εσωτερικό χώρο / του περιγράμματός τους. / Το αποτέλεσμα: / είναι καλλιτεχνικό. / Μοιάζει με ποίημα – αλλά δεν είναι.

/ Μοιάζει με πίνακα – αλλά δεν είναι. / Μοιάζει με εμένα – αλλά δεν είμαι. / Το σίγουρο είναι πως αυτή η κατασκευή / ανασαίνει και μόνη της.

Ο τόπος, ξένο, που ζητάς

Ποίηση
Άγγελος Παλληκαράκης
Πιστεύουν πάντα οι πολλοί πως είναι για την άλλη, / για την απέναντι πλευρά, του φράχτη πιο μεγάλη. / Η ευτυχία κι χαρά, οι άλλοι άπου έχουν, / πως πάντα το καλύτερο, οι άλλοι το κατέχουν. / & / Απου γυρεύει τα πολλά και στα πολλά καθόταν, / στο τέλος λίγα θα βαστά, απ' όσα θα καυχιόταν. / Και ο καιρός γυρίσματα, να ξέρει πως θα έχει, / απ' τα ψηλά στα χαμηλά, μισή στιγμή απέχει.

Αντ'

Ποίηση
Μάνος Μαυρομουστακάκης
Μου έπιασε το χέρι. / Τα μάτια μου ίσα που τον βαστούσαν. / Απέμεινα ανήμπορος να τον κοιτώ, / να τον διαβάζω ακατάληπτα, / στα γράμματα της μοναχικής μοναξιάς του, / στο νόημα μιας λέξης της / που ίδια ποτέ δεν σήμαινε. / Μοναξιά! / Το πιο προσωπικό μας δράμα, / το πιο αόρατο ιδιωτικό. / Δεν τον ένιωσα, / ωστόσο, έκλαψα με το δικό μου κλάμα, / και τότε σαν έσμιξαν τα δάκρυα / οι μοναξίες μας κίνησαν να συνομιλούν αυτές... / ανθ' ημών!

Δ-ούριος άνεμος – Του ουρανού και της θάλασσας

Ποίηση
Ανδρονίκη Δημητριάδου
Περπάτησα / πάνω σε θάλασσες αυγουσιτικές / και κατέληξα να κοιμάμαι / κάτω από φτέρες του Απρίλη. / Κανείς δεν μου 'πε πως τα όνειρα / βγαίνουν αληθινά.

ΒΑΚΧΙΚΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Πατησίων 14 (Στοά Φέξη)

2103637867

info@vakxikon.gr

ekdoseis.vakxikon.gr

Indrek Hargla Μελχιόρ, ο φαρμακοποιός - Το μυστήριο του Αγίου Όλαφ

Εκδόσεις ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

Ταλίν, Εσθονία, 1409 μ.Χ. Ένας ιππότης του Τευτονικού Τάγματος, που ταξίδευε από το Γκότλαντ προς το Μάριενμπουργκ, δολοφονήθηκε στο κάστρο Τουμπέα κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες. Ένας φαρμακοποιός, ονόματι Μελχιόρ, εμφανίστηκε στο Δημαρχείο και ανακοίνωσε ότι γνώριζε την ταυτότητα του μυστηριώδους δολοφόνου και τους λόγους για τους οποίους διαπράχθηκε το έγκλημα. Το Συμβούλιο αρνήθηκε να τον ακούσει και τον έδιωξε δίνοντας στον Μελχιόρ δέκα μάρκα. Ήταν άραγε το τίμημα για να σωπάσει; Μήπως η ιστορία του φαρμακοποιού άγγιζε πολύ ευαίσθητα θέματα και το Συμβούλιο προτίμησε να μη διαταράξει τις σχέσεις ανάμεσα στους εμπόρους της πόλης, στο Τάγμα, στον κλήρο και στους ξένους ηγεμόνες; Και τι οδήγησε τον γραμματέα του Συμβουλίου να γράψει: «Ας πορεύονται εν ειρήνη όσοι επιθυμούν το καλό της πόλης μας. Αυτοί που έζησαν πριν από εμάς ήταν πιο κοντά στον Κύριο. Ας παραμείνουν γαλήνιοι οι τάφοι τους, κι ας βασιλέψει ο Ύψιστος;»

Ντίνος Σπυρόπουλος Φαρμακωμένη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

Ο Θανάσης Δαγρές, ένας ανήσυχος νέος χωροφύλακας, αναλαμβάνει να εξιχνιάσει σε κάποιο μικρό χωριό της μετεμφυλιακής Ελλάδας τον μυστηριώδη θάνατο της Μαρίας, μιας ευκατάστατης κοπέλας που φαινομενικά κανείς δεν ήθελε το κακό της. Απρόσμενα, όλοι γίνονται μάρτυρες της περίπλοκης υπόθεσης. «Η μετεμφυλιακή επαρχία κλεισμένη μέσα σε ένα λεωφορείο. Άνθρωποι με χαραγμένο τον πόνο και τη στέρση στα πρόσωπά τους. Μάτια που είδαν την ελπίδα να περνάει και να φεύγει. Στόματα που διψούσαν, αλλά μόνο πίκρα είχαν γευτεί. Όλοι πήγαιναν στη φαρμακωμένη». Θα καταφέρει ο Δαγρές να ξετυλίξει το νήμα; Στην επαρχία του '60, μια ιστορία αγάπης και το όνειρο για καλύτερη ζωή συμπορεύονται με την επιθυμία μιας γενιάς να επουλώσει τις πληγές του παρελθόντος.

Craig Russell Διαβολική φύση

Εκδόσεις BELL

1935. Καθώς η Ευρώπη προετοιμάζεται για έναν καταστροφικό πόλεμο, έξι φονικοί παράφρονες, οι λεγόμενοι «Διαβολικοί Έξ», βρίσκονται έγκλειστοι σε ένα απομακρυσμένο άσυλο ψυχοπαθών εγκληματιών, σ' ένα κάστρο στην Τσεχοσλοβακία. Κάθε ασθενής έχει τη δική του σκοτεινή ιστορία να πει, και ο δόκτωρ Βίκτορ Κοσάρεκ, ένας νεαρός ψυχίατρος που χρησιμοποιεί επαναστατικές τεχνικές, έχει την αποστολή να ξεκλειδώσει τα δολοφονικά μυστικά τους. Την ίδια στιγμή, ένας σίριαλ κίλερ, γνωστός ως «ο Χασάπης», τρομοκρατεί την Πράγα. Ένας αδιστακτος δολοφόνος του οποίου τα διεστραμμένα εγκλήματα είναι λες και διαπράττονται από τον ίδιο τον Διάβολο. Είναι άραγε έτσι; Και τι τον συνδέει με τους ψυχοασθενείς τρόφιμους του Κάστρου των Αετών; Μόνο ο Διάβολος ξέρει. Και είναι στο χέρι του Βίκτορ να ανακαλύψει την αλήθεια.

Γρηγόρης Αζαριάδης Καμία προσευχή για τους πεθαμένους

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL

Φεβρουάριος 1950, Σκοτεινό. Μια ομάδα πτηνών του εμφυλίου, παρακινούμενη από ένα σύντροφό τους που είναι πλέον ο παπάς του χωριού τους, αποφασίζει να ληστέψει έναν δωσίλογο της περιοχής. Όμως η ληστεία πήγε στραβά. Η ομάδα όχι μόνο γύρισε στο χωριό χωρίς τα χρήματα, αλλά άφησε πίσω νεκρό τον αρχηγό της, χτυπημένο από την καραμπά του του δωσίλογου... Ιανουάριος 1986. Η Μελίνα Γρηγορίου, την περίοδο που αναγκάζεται να φύγει από τη δουλειά της κυνηγημένη, μαθαίνει από την ετοιμοθάνατη μητέρα της ότι είναι υιοθετημένη. Και ότι ο μόνος που μπορεί να τη δια φωτίσει για την αληθινή της οικογένεια είναι ο παπα-Γρηγόρης, που ζει σ' ένα χωριό που λέγεται Σκοτεινό. Η Μελίνα αποφασίζει να αναζητήσει την αλήθεια για το παρελθόν της και φεύγει για το Σκοτεινό. Μόνο που το ταξίδι αυτό θα είναι η αρχή μιας σκληρής ιστορίας εκδίκησης και θανάτου...

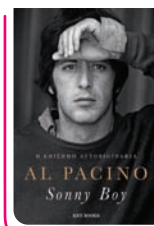
Επιστήμη, Δοκίμιο, Πολιτική, Βιογραφία, Ιστορία, Οικολογία

Θωδωρής Γεωργακόπουλος Μια ελληνική κλιματική κρίση

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Τι είναι η κλιματική αλλαγή; Πώς ξέρουμε ότι είναι ανθρωπογενής; Κάνουν καλό ή κακό οι ανεμογεννήτριες; Πώς μπορεί να γίνει η ενεργειακή μετάβαση; Πρέπει να μειώσουμε τα αεροπορικά ταξίδια; Πρέπει να γίνουμε όλοι ακτιβιστές; Και, τελικά, τι μπορούμε να κάνουμε εμείς; Αυτές είναι μερικές από τις 50 ερωτήσεις που ξεχώρισε ο δημοσιογράφος Θωδωρής Γεωργακόπουλος, όταν ζήτησε από τους αναγνώστες του να του θέσουν τις βασικές τους απορίες σχετικά με την κλιματική κρίση. Μια καταγραφή όσων ξέρουμε, όσων δεν ξέρουμε, όσων συμβαίνουν και όσων πιστεύουμε ότι θα συμβούν στη μεγαλύτερη πρόκληση που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα. Με απλά λόγια, χωρίς υστερίες και υπερβολές.

Al Pacino Sonny boy - Η επίσημη αυτοβιογραφία

Εκδόσεις KEY BOOKS

«Και τότε, ένα βράδυ, ενώ ήμουν επί σκηνής, απλώς συνέβη. Η δύναμη της έκφρασης μου αποκαλύφθηκε όπως ποτέ άλλοτε. Και δεν ήταν καν κάτι που αναζητούσα. Αυτή είναι η ομορφιά των πραγμάτων. Όταν δεν την ψάχνεις. Ανοίγω το στόμα μου και, με κάποιον τρόπο, καταλαβαίνω ότι μπορώ να μιλήσω. Οι λέξεις βγαίνουν, και δεν είναι οι λέξεις του Στρίντμπεργκ, αλλά τις προφέρω σαν να είναι δικές μου. Ο κόσμος είναι δικός μου, όπως και τα συναισθήματά μου, και ξεπερνούν τα όρια του Σάουθ Μπρονξ. Εγκατέλειψα το οικείο. Έγινε μέρος κάτι μεγαλύτερο. Ανακάλυψα ότι υπάρχουν περισσότερες ευκαιρίες για μένα, αισθανόμουν ότι ανήκω σε έναν ολόκληρο κόσμο κι όχι μόνο σε ένα μέρος. "Τι είναι αυτό;" αναρωτήθηκα. Μοιάζει σαν να απογειώνομαι. "Ναι, επιτέλους. Είναι εκεί, μπορώ να απλώσω τα χέρια μου και να το αγγίξω. Είναι εκεί και τώρα ξέρω ότι μπορώ να το φτάσω, να το ακουμπήσω" σκέφτηκα. Και ξαφνικά, εκείνη τη στιγμή, ήμουν παγκόσμιος».

www.cup.gr

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

info@cup.gr

CreteUniversityPress

@cup_gr

@CreteUniPress

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ
ΙΔΡΥΜΑ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΣ

Καλοκαίρι με **SILK**

Η θάλασσα 🌊 μπορεί να περιμένει, το πάθος ❤️🔥❤️ όχι.

ΠΑΝΘΕΡΑΣ ΟΦΗΛΙΑ

Οι κανόνες της Βικτώριας Κορνέλ είναι απλοί: Παίξε. Διασκέδασε. Φύγε! Όταν επιστρέφει στην Κέρκυρα για να περάσει ένα ανέμελο καλοκαίρι και βλέπει τον άντρα με το τατουάζ του λιονταριού στην πλάτη να βγαίνει μέσα από τα γαλαζοπράσινα νερά του Ιονίου, δεν έχει ιδέα πως εκείνος θα ανατρέψει όλους τους κανόνες της...

ΑΣΒΕΣΤΗ ΦΛΟΓΑ ΕΛΕΝΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η Έλενα Αντωνίου μας ταξιδεύει στη Ρώμη του 34 π.Χ. Εκεί που θα ανάψει η φλόγα του απαγορευμένου έρωτα ανάμεσα σ' έναν λεγεωνάριο, προστατευόμενο του Ιούλιου Καίσαρα, και μια ιέρεια της θεάς Βέστα, μια γυναίκα με αυστηρό όρκο αγνότητας... Ένας έρωτας που θα βάλει φωτιά στα θεμέλια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας!

ΕΝΟΧΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΠΩΛΙΝΑ ΝΙΚΟΛΙΔΑΚΗ

Το επαγγελματικό ταξίδι της Βαλέρια στην Κορνουάλη ξυπνά μέσα της αναμνήσεις που δε θέλει να θυμάται. Αναμνήσεις από το μακρινό εκείνο καλοκαίρι που αναγκάστηκε να απομακρυνθεί από τον έρωτα της ζωής της. Η μοίρα όμως τη φέρνει τώρα αντιμέτωπη με τον άντρα που νόμιζε ότι είχε ξεπεράσει – αυτόν που σκοπεύει ν' αγοράσει το σπίτι του πελάτη της ως γαμήλιο δώρο στη μνηστή του.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ ΝΕΚΤΑΡΙΑ ΜΑΡΚΑΚΗ

Ο συλλέκτης έργων τέχνης Ντανίλα Ισάεφ αγοράζει από κάποιον εκκεντρικό, ετοιμοθάνατο άντρα το πορτρέτο μιας άγνωστης νεαρής καλλονής, που φιλοτεχνήθηκε το 1918 από έναν ανέγνωρο ζωγράφο. Ο Ντανίλα δεν αργεί να παθιαστεί με την ομορφιά της γυναίκας του πίνακα – και το σοκ του είναι τεράστιο όταν τη βλέπει ξαφνικά ολοζώντανη να περπατά αμέριμνη στους δρόμους της Νέας Υόρκης...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΔΑΣΚΑΛΑΣ ΡΕΝΑ ΖΗΗ

Στέκει αγέρωχο στα βράχια πάνω από τη θάλασσα, για περισσότερο από μισό αιώνα... Οι άδειοι τοίχοι στο γραφικό σπίτι της δασκάλας κρύβουν μια ιστορία θλιβερή όσο και παλιά, κρύβουν αναμνήσεις και αλήθειες που κάποιους πονούν ακόμα. Και η τυχαία ανακάλυψη ενός ημερολογίου θα προκαλέσει ένα ντόμινο αποκαλύψεων, ανατροπών και φόβου.

ΣΠΑΣΕ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΜΟΥ ΜΑΡΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Στον σκοτεινό και επικίνδυνο κόσμο της νύκτας, ο Άλεξ έχει αναλάβει μια μυστική αποστολή: να καταστρέψει εκ των έσω έναν από τους πιο ισχυρούς βαρόνους της... Όταν ένα βράδυ γνωρίζει σ' ένα κλαμπ τη Βανέσα, δε φαντάζεται πως είναι η κόρη του ανθρώπου που προσπαθεί να εξουδετερώσει – και άρα εκτός ορίων...

Silk

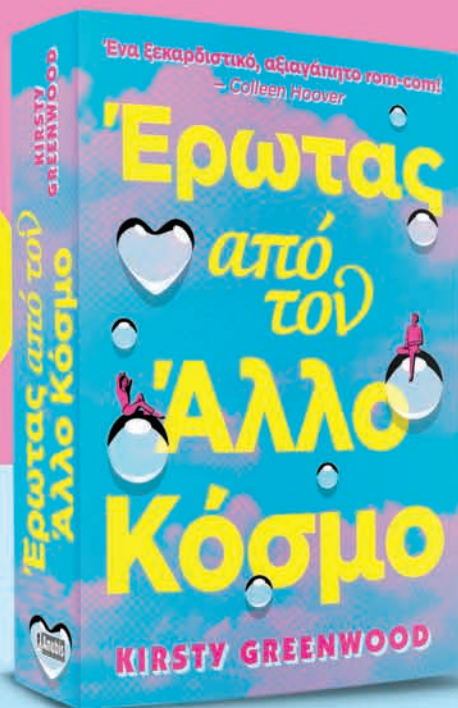
www.silkbooks.gr

[f Silk.gr](https://www.facebook.com/Silk.gr)

[@bell_books](https://www.instagram.com/bell_books)

[@bell_books](https://www.tiktok.com/@bell_books)

Ένα απολαυστικό, τρυφερό rom-com που μας θυμίζει ότι η αγάπη και η ζωή αξίζουν κάθε ρίσκο.

«Τόσο ξεκαρδιστικό όσο και συγκινητικό.»
– Carley Fortune, συγγραφέας

TOP 15
goodreads
CHOICE
AWARDS
NOMINEES

Indigo
★★★★★
4,5/5

amazon
★★★★★
4,3/5

Τι συμβαίνει όταν συναντάς τον έρωτα της ζωής σου... μετά θάνατον;

Αναζητήστε τα στα βιβλιοπωλεία και στο www.anubis.gr

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ANUBIS

Βρείτε μας στα social media

SCAN ME

Η συγκλονιστική κατάληξη της σειράς
romantasy που καθήλωσε το TikTok!

Best of
#Booktok

amazon
(98.312 ratings)
★★★★★
4,4/5

goodreads
(388.836 ratings)
★★★★★
4,09/5

ΔΥΝΑΜΗ. ΠΡΟΔΟΣΙΑ. ΕΝΑΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΦΤΑΣΕΙ ΣΤΑ ΑΚΡΑ.

Άντονι Μπουρντέν
Η τελευταία συνέντευξη και άλλες συζητήσεις
εκδόσεις KEY BOOKS

Είτε μιλά με έναν blogger, είτε απευθύνεται σε ένα τεράστιο κοινό, είτε βρίσκεται απέναντι από έναν παρουσιαστή ειδήσεων, ο Μπουρντέν παραμένει αφοπλιστικά ειλικρινής και διορατικός – ειδικά όταν αγγίζει προσωπικά του θέματα, όπως οι εξαρτήσεις του, εκφράζει την άποψή του για τους γευσιγνώστες ή αναλύει τις πολιτικές και ιστορικές διαστάσεις του φαγητού. Πίσω από κάθε λέξη ξεπροβάλλει η βαθιά ενσυναίσθηση που καλλιέργησε ταξιδεύοντας στον κόσμο μέσα από τις εκπομπές του. Ο «Χέμινγκουεϊ της γαστρονομίας», όπως τον αποκάλεσε ο Άγγλος σεφ Μάρκο Πιερ Γουάτι, ξαναζεί σε αυτές τις σελίδες.

Πασχάλης Γ. Πεκλιβάνης
Η ματαιοδοξία του καθήκοντος – Διπλωματία, γράμματα και δικτατορία στη ζωή του Χρήστου Ξανθόπουλου-Παλαμά
εκδόσεις ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Η μελέτη εξετάζει τη συναρπαστική σταδιοδρομία του Χρήστου Ξανθόπουλου-Παλαμά, ενός εκ των σπουδαιότερων προσωπικοτήτων της ελληνικής διπλωματίας κατά τον 20ό αιώνα. Φιλοδοξεί να εξερευνήσει διάφορες πτυχές του διπλωματικού εαυτού, όπως την ανάπτυξη φιλικών και ανταγωνιστικών σχέσεων μέσω της υπηρεσίας, αλλά και της ενασχόλησης με τα γράμματα ως μέσου διαφυγής από τη συχνά πεζή καθημερινότητα. Ιδιαίτερη έμφαση δίδεται στο πώς το διπλωματικό καθήκον ερμηνεύεται σε συνθήκες ενός αυταρχικού καθεστώτος, ειδικά σε σχέση με τη μοιραία απόφασή του να αναλάβει υπουργικά καθήκοντα κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας.

Γιώργος Ρακκάς
Υπερτουρισμός
εκδόσεις ΠΑΤΑΧΗ

Ένα δημοφιλές σύνθημα από τον παρισινό Μάν του '68 έλεγε: «κάτω απ' το λιθόστρωτο, η παραλία»· έξι δεκαετίες μετά συνοψίζει παραστατικά την τουριστική εμπειρία των μεγάλων ευρωπαϊκών μητροπόλεων. Ένας ανέμελος καπιταλισμός-πανδέκτης «αυθεντικών» εμπειριών, με όχημα τις βραχυχρόνιες μισθώσεις και την εναλλακτική διασκέδαση, μεταμορφώνει τις άλλοτε υποβαθμισμένες γειτονίες. Ωστόσο το τίμημα των «πόλεων που ποτέ δεν κοιμούνται» είναι υψηλό: τα λαϊκά και μεσαία στρώματα τις εγκαταλείπουν, το κόστος στέγης και διαβίωσης κορυφώνεται, οι υποδομές λυγίζουν. Τελικά, η τουριστική πόλη είναι όντως «ζωντανή πόλη»;

Carl L. Becker

Ηουράνια πολιτεία των φιλοσόφων του 18ου αιώνα

Εκδόσεις ΑΜΟΛΓΟΣ

Το βιβλίο του Becker αποτελεί ένα διαχρονικό ορόσημο στην ιστοριογραφία του Διαφωτισμού. Για τρεις γενιές, η ρητορική του δεινότητα και η κομψότητα της σύλληψής του έχουν αποτελέσει πηγή έμπνευσης της λόγιας και δημιουργικής κριτικής. Ο συγγραφέας δηλώνει με βεβαιότητα ότι ο 18ος αιώνας στάθηκε πρωτίστως η εποχή του ορθού λόγου, ότι οι philosophes ήταν σκεπτικιστές, άθεοι κατ' ουσία, αν και όχι κατ' επάγγελμα, εθισμένοι στην επιστήμη και την επιστημονική μέθοδο, πάντοτε έτοιμοι να συτρίψουν τους αχρείους, γενναίοι υπερασπιστές της ελευθερίας, της ισότητας, της αδελφοσύνης, της ελευθερίας του λόγου και τα συναφή. Όλα αληθεύουν. Αν εξετάσουμε όμως τις βασικές αρχές της πίστης τους, θα διαπιστώσουμε ότι σε κάθε βήμα οι philosophes προδίδουν το οφειλόμενο χρέος τους στη μεσαιωνική σκέψη, χωρίς καν να το συνειδητοποιούν.

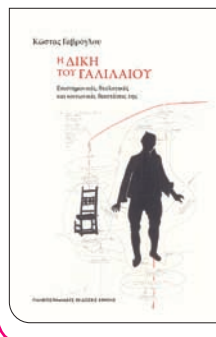

Ελένη Ζαφειρίου

Όπως το κέλυφος ενός απέραντου ναυτίλου

εκδόσεις ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Η παρούσα έκδοση περιλαμβάνει τα υλικά της Ημερίδας της ΚΕ του ΚΚΕ «Για το Σοσιαλιστικό κράτος», που πραγματοποιήθηκε στις 8 Νοέμβρη 2024, στη Θεσσαλονίκη, με αφορμή τα 100 χρόνια από τον θάνατο του Λένιν. Η έκδοση αναδεικνύει τον ρόλο και τον χαρακτήρα του σοσιαλιστικού κράτους, της εργατικής εξουσίας, μέσα από διαχρονικά συμπεράσματα που εξαγονται από τη θετική και αρνητική πείρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, αλλά και τις δυνατότητες και τα προβλήματα που διαμορφώνει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων στον 21ο αιώνα. Στην έκδοση περιλαμβάνεται η ομιλία του ΓΓ της ΚΕ του ΚΚΕ, Δημήτρη Κουτσούμπα, στην πανηγυρική εκδήλωση για τα 100 χρόνια από τον θάνατο του Λένιν, ενώ εμπεριέχονται θεματικές παρεμβάσεις, για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού, για την εξέλιξη της στρατηγικής και της διαπάλης στο ΚΚΣΕ σχετικά με τη θέση για το παλλαϊκό κράτος, καθώς και για τη σημασία των αλλαγών στη λειτουργία των Σοβιέτ, στο Σοβιετικό Σύνταγμα του 1936.

Σοφία Ηλιάδου-Τάχου

Εκσυγχρονισμός και φιλελεύθερος εθνικισμός – Το παράδειγμα της «Ανωτάτης Διευθύνσεως Δημόσιων Εκπαιδεύσεως» της προσωρινής κυβέρνησης του Ε. Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη (1916-1917)

εκδόσεις ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Σκοπός του βιβλίου είναι να καταδειχτεί ότι η εκπαίδευση της «Προσωρινής Κυβέρνησης» της Θεσσαλονίκης (1916-1917), δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί από την έρευνα ως «ο ασαφής προθάλαμος των επερχόμενων εκπαιδευτικών μεταρρυθμίσεων των κυβερνήσεων των Φιλελευθέρων», αλλά ως η αφετηρία ώσμωνσης των διεργασιών που οδήγησαν στον αστικό εκσυγχρονισμό και στη δημιουργία του αστικού σχολείου. Επιχειρείται να ανιχνευθεί, μέσα από τα Διατάγματα, τα Φύλλα Εφημερίδος της Προσωρινής Κυβερνήσεως και τα κείμενα του Γ. Αβέρωφ ή του Δημητρίου Γληνού, Προέδρου του Εκπαιδευτικού Συμβουλίου της «προσωρινής κυβερνήσεως», το περιεχόμενο της εκπαίδευσης που είχε ως στόχο, κατά τον Σύμβουλο παιδείας, την επίτευξη της «Εθνικής Αναγεννήσεως» της «Νέας Ελλάδος».

Κώστας Γαβρόγλου

Η Δίκη του Γαλιλαίου – Επιστημονικές, θεολογικές και κοινωνικές διαστάσεις της

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Η Δίκη του Γαλιλαίου αποτελεί ορόσημο στην ιστορία της επιστήμης αλλά και στη διανοητική ιστορία των νεότερων χρόνων. Στο βιβλίο σκιαγραφούνται οι σημαντικότερες εξελίξεις στη διάρκεια των 350 ετών από το τέλος της Δίκης, όταν υπερασπιστούν τον Γαλιλαίο, ενώ άλλοι θέλησαν να επιχειρηματολογήσουν υπέρ της Εκκλησίας. Στη Δίκη προβάλλεται η θέση ότι το πρόβλημα για την Καθολική Εκκλησία δεν ήταν τόσο η θεολογική αιρετική άποψη περί κίνησης της Γης όσο το ότι μια νέα κοσμολογία θα οδηγούσε σε έναν νέο τρόπο θέασης της φύσης· και τότε ο αριστοτελισμός, που είχε ήδη δεχτεί πολλά πυρά, θα κατέρρεε, μαζί με το σύστημα ιδεών που στήριζε την τεράστια κοινωνική εξουσία φιλοσόφων και θεολόγων. Ο ανυπάκουος Γαλιλαίος θα μπορούσε να εξελιχθεί σε ένα σύμβολο ατίθασου πνεύματος που θα υπονόμει τη διανοητική ηγεμονία της Εκκλησίας.

Don Kulick

Θάνατος στο βροχερό δάσος – Το τέλος μιας γλώσσας και ενός τρόπου ζωής στην Παπούα Νέα Γουινέα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Στα μέσα της δεκαετίας του 1980 ο νεαρός ανθρωπολόγος-γλωσσολόγος Don Kulick φτάνει στο Γκάπουν, ένα δυσπρόσιτο μικρό χωριό στη βορειοανατολική Παπούα Νέα Γουινέα, στη μέση του τροπικού δάσους, έχοντας ακούσει ότι η γλώσσα που μιλούν οι κάτοικοί του, τα τάνια, σβήνει. Αυτή η πρώτη επαφή με τον απομονωμένο μικρόκοσμο του Γκάπουν κράτησε εντέλει τρεις δεκαετίες, και ο αυτό το βιβλίο ο Kulick αποτυπώνει το χρονικό της έρευνάς του και της έντονα βιωματικής του εμπλοκής στη ζωή του χωριού και της βαθιά συναισθηματικής σύνδεσής του με τους ανθρώπους του. Το βιβλίο περιγράφει αυτό τον μικρόκοσμο και το γλωσσικό του αποτύπωμα, μέσω μιας μαρτυρίας από πρώτο χέρι για το πώς μια κοινωνία βλέπει τον πολιτισμό της να φθίνει και την προγονική της γλώσσα να πεθαίνει, φωτίζοντας συνάμα το πώς η δυτική κουλτούρα έχει αγγίξει, ανεπιστρεπτί, ακόμα και τα πιο απόμακρα σημεία του πλανήτη.

Richard Stites

Οι τέσσερις καβαλάρηδες – Καλπάζοντας προς την ελευθερία στη μεταναπολεόντεια Ευρώπη

εκδόσεις ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

Σε μια σειρά εξεγέρσεων με αφετηρία το 1820, τέσσερις αξιωματικοί του στρατού ξεκίνησαν έφιπποι από άσημες ευρωπαϊκές πόλεις για να φέρουν πολιτική ελευθερία και συντάγματα στην Ισπανία, τη Νάπολη και τη Ρωσία, και εθνική ανεξαρτησία στους Έλληνες. Οι άνθρωποι που πυροδότησαν αυτούς τους αγώνες από την Ανδαλουσία μέχρι τις χιονισμένες πεδιάδες της

Ουκρανίας –ο συνταγματάρχης Ραφαέλ ντελ Ριέγο, ο στρατηγός Γκουλιέλμο Πέπε, ο στρατηγός Αλέξανδρος Υψηλάντης και ο συνταγματάρχης Σεργκέι Μουράβιουφ-Αποστόλ– έλπιζαν να ανατρέψουν την παλαιά τάξη πραγμάτων. Μέσα στα επόμενα έξι χρόνια οι επαναστάσεις τους κατέληξαν σε αποτυχία και οι ίδιοι έγιναν οι τραγικοί τους μάρτυρες. Στο κύκνειο άσμα του, ο ιστορικός Ρίτσαρντ Στάιτς θέτει δίπλα-δίπλα αυτές τις ιστορίες, συγκρίνοντας γεγονότα και κινήματα και φωτίζοντας θέματα όπως ο πόλεμος, οι μυστικές εταιρείες, η μετακίνηση ιδεών και ανθρώπων πέρα από σύνορα, ο σχηματισμός μιας διεθνούς κοινότητας επαναστατών και η οικειοποίηση χριστιανικών συμβόλων και λεξιλογίων για εγκόσμιους σκοπούς.

Eustace Palmer

Αφρική – Μια εισαγωγή

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

Στη δυτική κοινή γνώμη το αφήγημα που κυριαρχεί σχετικά με την Αφρική είναι μονοδιάστατο: πρόκειται για μια ήπειρο που αντιμετωπίζεται συλλήβδην ως συνώνυμο της ακραίας φτώχειας, της οικονομικής υστέρησης, της εστίας ασθενειών που απειλούν όλο τον πλανήτη, της πολιτικής βίας, των εμφυλιοπολεμικών συγκρούσεων. Ο καθηγητής αφρικανικών σπουδών Eustace Palmer, με καταγωγή από τη Σιέρρα Λεόνε, επιχειρεί να αναίρεσει αυτό το μονοδιάστατο αφήγημα συνθέτοντας ένα μεγάλο «εγκυκλοπαιδικό» πανόραμα της άγνωστης, ουσιαστικά, ηπείρου. Επισκοπεί τη φυσική γεωγραφία της Αφρικής, την περίπλοκη ιστορία της ως τον 21ο αιώνα, δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στην περίοδο της ιμπεριαλιστικής επέκτασης των Ευρωπαίων, της αποικιοκρατίας και της ανεξαρτησίας. Η προσιτή και εύληπτη πραγματευσή του, χωρίς εξιδανικεύσεις και ωραιοποιήσεις, βοηθά τον αναγνώστη να εξοικειωθεί με το παρελθόν και το παρόν της αφρικανικής ηπείρου.

ΣΤΑΥΡΟΣ Χρ. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΜΟΝΙΑΣ ΠΑΙΑΝΙΣΜΑ

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ
ΑΘΗΝΑ 2025

Η ποιητική σύνθεση *Αρμονίας Παιάνισμα* του Σταύρου Χρ. Αναστασόπουλου, μόλις κυκλοφόρησε από τις «Εκδόσεις των Φίλων» και υπόσχεται αυτό το καλοκαίρι, να προσφέρει σε όλους και όλες μια ειδυλλιακή επτανησιακή εμπειρία.

Βιβλιοπωλείο ΚΟΡΑΛΛΙ
Πατησίων & Πολυτεχνείου 1 • 104 33 Αθήνα
Τηλ.: 210.52.000.77, 210.85.47.723
www.korali.com.gr

Ο Paulo Coelho στις Εκδόσεις Κλειδάριθμος

Ο Paulo Coelho, ένας από τους πλέον πολυδιαβασμένους και αγαπημένους συγγραφείς παγκοσμίως, ανήκει πλέον στο εκδοτικό δυναμικό των Εκδόσεων Κλειδάριθμος. Τι είναι, όμως, αυτό που κάνει τον συγγραφέα αυτό τόσο αγαπητό και το έργο του τόσο διαχρονικά επίκαιρο; Οι ιδέες, η φιλοσοφία και τα θέματα με τα οποία ασχολείται στα έργα του ο Coelho ευθυγραμμίζονται με τις επιθυμίες αναρίθμητων αναγνωστών που αναζητούν ο καθένας τον δικό του δρόμο, καθώς και νέους τρόπους να κατανοήσουν τον κόσμο.

Από τις Εκδόσεις Κλειδάριθμος αναμένεται να κυκλοφορήσει το σύνολο του έργου του συγγραφέα, ξεκινώντας από την επανακυκλοφορία του εμβληματικού μυθιστορήματος *Ο Αλχημιστής*, το οποίο είναι ήδη διαθέσιμο σε όλα τα ενημερωμένα βιβλιοπωλεία σε νέα μετάφραση από τα πορτογαλικά. Οι σελίδες του *Αλχημιστή*, μεταφέρουν ένα αναλλοίωτο στον χρόνο μήνυμα: Αν έχουμε εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και στην εσωτερική δύναμη και σοφία μας, μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία με σθένος και αξιοπρέπεια.

Αποκαλυπτική, αφυπνιστική και βαθιά ανθρώπινη, η ιστορία του Ανδαλουσιανού βοσκού που αναζητά τον δικό του θησαυρό αποδεικνύει τη δύναμη των ονείρων μας και πόσο σημαντικό είναι να ακούμε την καρδιά μας.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

Ανακαλύψτε
περισσότερα

@adrahtibooks

Εκδόσεις Αδράχτι

«Tableau Vivant»

Της Άννας Σωτρίνη,
από τις εκδόσεις Κέδρος

Μια ποιητική συλλογή που θέλει
να δώσει φωνή σε αυτό που έμεινε άφωνο

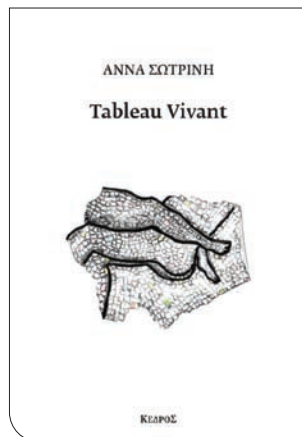
Tableau vivant στα γαλλικά σημαίνει «ζωντανός πίνακας». Κάπως έτσι, η συλλογή της Άννας Σωτρίνης μας εισάγει σε έναν κόσμο όπου η ποίηση δεν αναγιγνώσκεται απλώς· στέκεται απέναντί σου σαν πρόσωπο, σαν σιωπή, σαν σώμα που αναπνέει στο φως. Εδώ, οι λέξεις δεν είναι απλοί φορείς νοήματος. Είναι φυσικές παρουσίες, μορφές, χειρονομίες, πνοές που στερεοποιούνται για να αφηγηθούν ό,τι δεν λέγεται.

Η Άννα Σωτρίνη στήνει σκηνές ποιητικής έντασης που αιχμαλωτίζουν τον χρόνο, όπως τα tableaux vivants του 19ου αιώνα – εκείνα τα ζωντανά στιγμιότυπα με ακίνητους ερμηνευτές που έμοιαζαν να αιωρούνται ανάμεσα στο πραγματικό και στο φανταστικό. Έτσι κι εδώ, η ποίηση είναι ένα σταματημένο κάδρο της ψυχής, μια εσωτερική φωτογραφία που αναδύεται μέσα από την κυτταρική μνήμη. «Οι λέξεις έχουν σώμα», σημειώνει

η δημιουργός. «Δεν είναι αφηρημένες σκιές. Στέκονται πάνω στο χαρτί σαν υπάρξεις που σε κοιτούν. Και όσο τις κοιτάς, τόσο σου αφηγούνται».

Το «**Tableau Vivant**» είναι καρπός ενός τριετούς στοχαστικού ταξιδιού. Στιγμές που πάγωσαν, συναισθήματα που δεν βρήκαν διέξοδο, μνήμες που κουνιάζουν στο περιθώριο της καθημερινής σιωπής. Ποιήματα-ενσταντανέ· θραύσματα φωτός και σκιάς, με τη διαύγεια του βλέμματος που δεν φοβάται να δει. «Η ποίηση είναι απαιτητική και δεν συγχωρεί. Το «Tableau Vivant» είναι η προσπάθεια να δώσεις φωνή σε αυτό

που έμεινε άφωνο. Να κατοικήσεις τη στιγμή που δεν έσβησε ποτέ – απλώς περιμένει». Η καλλιτεχνική επιμέλεια της συλλογής είναι του Άγγελου Μπάκα και είναι εικονογραφημένη με ιδιαίτερη εικαστική ευαισθησία από την Αγλαΐα Χριστιανού.

Άννα Σωτρίνη
Tableau vivant
Εκδόσεις ΚΕΔΡΟΣ

Jacobin Greece
Σύγχρονη υβριδική Ακροδεξιά
εκδόσεις ΤΟΠΟΣ

Μια συλλογική έκδοση που επιδιώκει να αναμετρηθεί με τα πολλαπλά πρόσωπα και προσωπεία της σύγχρονης ακροδεξιάς σε διεθνή κλίμακα. Τις συστημικές της λειτουργίες και τον ρόλο που επιτελεί σε μια συγκυρία πολλαπλών κρίσεων, ενίσχυσης της πολεμικής οικονομίας και ανάδυσης ολοένα και πιο επιθετικών αντιμεταναστευτικών και νεοαποικιοκρατικών πολιτικών. Συνεργάτες με σειρά εμφανίσεων κειμένων: Κλεονίκη Αλεξοπούλου, Στέλιος Φωτεινόπουλος, Γιώργος Βελεγράκης, Δήμητρα Αλιφιεράκη, Kevin Ovenden, Κωνσταντίνος Πουλής, Γιώτα Τεμπρίδου, Ρόζα Βασιλάκη, Χρήστος Σκυλλάκος, Συντακτική επιτροπή SmashingCulture, Αντώνης Φάρας, Μάκης Μαλαφέκας, Ζαμίλε Καμπά, Στάθης Κουβελάκης, Houria Bouteldja, Ανδρομάχη Κουτσουλέντη, Χάρης Καλαμπόκης.

Γιώργης Έξαρχος
Το μπουζούκι & ο ταμπουράς - Μελέτη με πρωτογενείς, πρωτοδομημοσιευόμενες πηγές
Εκδόσεις ΔΙΑΥΛΟΣ

Η συγκεκριμένη μελέτη αναζητεί την ιστορική προέλευση του μπουζουκιού και των λοιπών λαϊκών μουσικών οργάνων και μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι: «Το μπουζούκι δεν αποτελεί εξέλιξη του ταμπουρά αλλά μετεξέλιξη αρχαιότερου μουσικού οργάνου, ενός λαούτου κάποιας μορφής, που συνυπήρχε με άλλα μομοειδή μουσικά όργανα», τα οποία εξελίχθηκαν στα σήμερα εν χρήσει όργανα, όπως τα τζουράς, μπαγλαμάς, μαντολίνο κ.λπ. Η μελέτη ασχολείται και με την ονοματολογία των οργάνων, αναφέροντας ως πιθανή προέλευση του ονόματος του μπουζουκιού τη βενετσιάνικη λέξη Busichio, που σημαίνει άρκευθος, είδος κέδρου, από το ξύλο του οποίου κατασκευάζονται μουσικά όργανα. Ο ταμπουράς είναι εξέλιξη του ανατολίτικου μουσικού οργάνου tunbural, ή το πιθανότερο του οθωμανικού tanbura, και όχι της ασυριτικής πανδούρας ή πανδουρίδος.

Έλενα Χουζούρη
Ψυχή ντυμένη αέρα - Ανθούλα Σταθοπούλου-Βαφοπούλου - Η μούσα της μεσοπολεμικής Θεσσαλονίκης
εκδόσεις ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Η Ανθούλα Σταθοπούλου - Βαφοπούλου σφράγισε με την παρουσία και το έργο της τη μεσοπολεμική Θεσσαλονίκη. Ποιήτρια, πεζογράφος, θεατρική συγγραφέας, κατάφερε να επιβληθεί και να καταξιωθεί μέσα στο ανδροκρατούμενο και εν πολλοίς συντηρητικό περιβάλλον της πόλης. Η θυελλώδης ερωτική σχέση της με τον κορυφαίο Θεσσαλονικί

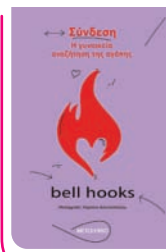
ποιητή Γιώργο Βαφόπουλο φέρει τα χαρακτηριστικά ρομαντικού μυθιστορήματος. Η Ανθούλα Σταθοπούλου-Βαφοπούλου είναι παρούσα σε όλες αυτές τις μεσοπολεμικές πολιτιστικές και λογοτεχνικές διαδρομές της Θεσσαλονίκης. Όταν, το 1935, πεθαίνει από φυματίωση, μόλις στα 27 της χρόνια, αφήνει πίσω της ποιήματα, διηγήματα και δύο θεατρικά έργα. Το βιβλίο αυτό θέλει να αναδείξει το πολυσχιδές έργο της, ενταγμένο στην πολιτιστική μεσοπολεμική Θεσσαλονίκη.

Δρ. Θεόδωρος Παπακώστας
Ένας Αιγύπτιος, ένας Βαβυλώνιος κι ένας Βίκινγκ μπαίνουν σ' ένα Bar
εκδόσεις KEY BOOKS

Ποιος φαραώ ακύρωσε τους αρχαίους θεούς και όλο το ιερατείο, φτιάχνοντας έναν δικό του θεό; Γιατί οι Αιγύπτιοι εργάτες έκαναν μαζικές απεργίες εναντίον του Φαραώ; Πώς ο Όσιρις έγινε αρχαίος θεός της ανάστασης; Πώς η θεά Ίσιδα κέρδισε μια δίκη ενώ της είχε απαγορευτεί η είσοδος στο δικαστήριο; Ποια Βαβυλώνια πριγκίπισσα είναι η πρώτη επώνυμη λογοτέχνης στον κόσμο; Γιατί το Έπος του Γκιλγκαμές είναι το πρώτο βιβλίο αυτογνωσίας στην ιστορία; Πώς γίνεται να υπήρχε Bluetooth στη Σκανδιναβία των Βίκινγκς; Πώς έφτασαν οι Βίκινγκς στην Αμερική και τι απέγιναν όσοι έφτασαν; Γιατί ντύθηκε νύφη ο Θορ και πώς έχασε το μάτι του Ο'Ντιν; Οι πολιτισμοί και οι μυθολογίες του κόσμου ξεδιπλώνουν τις πιο συγκλονιστικές ιστορίες τους.

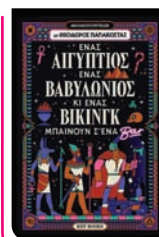
Ιωάννης Δ. Στεφανίδης
Υπό το νανούρισμα των εκρήξεων - Το Πολεμικό Ημερολόγιο του λοχαγού Στέφανου Δούκα, 1940-41
εκδόσεις ΕΠΙΚΕΝΤΡΟ

Ανάμεσα στα δεκάδες ημερολόγια από τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940-41, εκείνο του Στέφανου Δούκα ξεχωρίζει. Είναι ίσως το μοναδικό δημοσιευμένο ημερολόγιο μόνιμου αξιωματικού, διοικητή μονάδας. Ξεχωρίζει, επίσης, για τη μεγάλη έκταση και την πλούσια θεματολογία του. Πέρα από τη συστηματική καταγραφή της δράσης της μονάδας του και την περιγραφή προσωπικών πολεμικών εμπειριών, χωρίς εξωραϊσμούς, ο Δούκας ανατρέχει με νοσταλγία στην προηγούμενη ζωή του και στα αγαπημένα του πρόσωπα. Σε αρκετές περιπτώσεις, δεν διστάζει να εμπιστευτεί στο ημερολόγιό του σκέψεις και συναισθήματα με αφορμή ερεθίσματα των ημερών του στο μέτωπο. Πάνω απ' όλα, μεταφέρει στον αναγνώστη την αθέατη πλευρά του μετώπου.

Bell Hooks
Σύνδεση - Η γυναίκα αναζητήση της αγάπης

εκδόσεις METAIXMIO
Η Bell Hooks προσκαλεί κάθε γυναίκα να αμφισβητήσει τα αφηγήματα της πατριαρχίας και να αναζητήσει με θάρρος την αγάπη. Με τη χαρακτηριστική γλώσσα της εξετάζει τις ιδέες για την αγάπη και τον έρωτα που κυριαρχούν στη σύγχρονη κουλτούρα, αλλά και πώς αυτές άλλαξαν χάρη στο φεμινιστικό κίνημα. Περιγράφοντας τις διάφορες μορφές αγάπης, φανεώνει πώς οι γυναίκες ανεξαρτήτως ηλικίας μπορούν να αναζητήσουν και να διεκδικήσουν σε κάθε πτυχή της ζωής τους αυτή τη σύνδεση που θα οδηγήσει σε μια πιο δίκαιη κοινωνία. Η Bell Hooks (Μπελ Χουκς, ψευδώνυμο της Gloria Watkins) ήταν μια πολύ επιδραστική κριτικός και θεωρητικός του πολιτισμού, φεμινίστρια και συγγραφέας. Γνωστή ως μία από τις κορυφαίες μορφές της αμερικάνικης διανοήσης, υπήρξε χαρισματική ομιλήτρια και καθηγήτρια, και έδινε διαλέξεις σε όλο τον κόσμο.

LIVING WITH RADIATION

Maria Rentetzi, εκδόσεις Cleio Press

Μια ανθρώπινη προσέγγιση για τους αόρατους κινδύνους της έκθεσης στη ραδιενέργεια

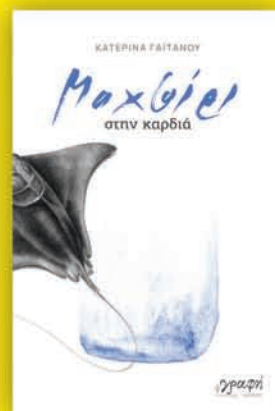
Ένα βιβλίο που συνδυάζει εικόνα και αφήγηση για να φωτίσει την ιστορία της προστασίας από τις ιοντίζουσες ακτινοβολίες. Μέσα από σπάνιο αρχειακό υλικό, το βιβλίο καταγράφει πώς επιστήμονες, ασθενείς, εργαζόμενοι σε διάφορους κλάδους -από την πυρηνική βιομηχανία και την εξόρυξη ουρανίου έως την πυρηνική ιατρική- αλλά και διεθνείς φορείς, διαχειρίστηκαν τους κινδύνους της έκθεσης στην ραδιενέργεια. Δεν πρόκειται για τεχνική μελέτη, αλλά για μια ανθρώπινη προσέγγιση που αναδεικνύει τις ηθικές και πολιτικές διαστάσεις της ακτινοπροστασίας. Ένα επίκαιρο έργο για τους αόρατους κινδύνους που διαπερνούν το σώμα και την κοινωνία. Το βιβλίο δίνει έμφαση στην εικόνα, όχι ως απλό τεκμήριο, αλλά ως ενεργό μέσο κατανόησης και επικοινωνίας της επιστήμης. Εκδίδεται από τον ανεξάρτητο εκδοτικό οίκο Cleio Press, που ειδικεύεται στην ιστορία της επιστήμης και της τεχνολογίας.

Διατίθεται σε επιλεγμένα βιβλιοπωλεία και στο www.cleio.press.de

ΒΡΗΚΕΣ ΠΑΡΑΛΙΑ;
άραξε...

έχουμε τα βιβλία!

ΘΑ ΤΑ ΒΡΕΙΣ ΟΛΑ ΕΔΩ!

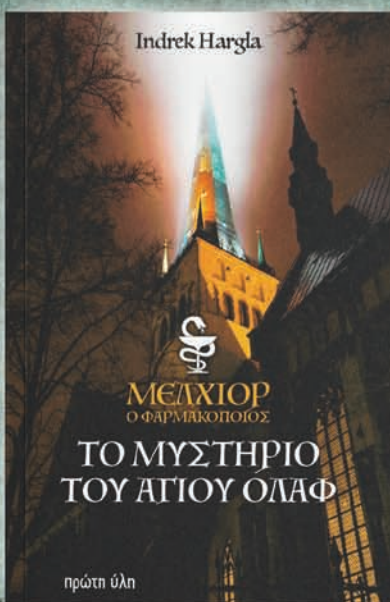

Γραφή
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
www.graphi.gr

© f Εκδόσεις γραφή ✉ info@graphi.gr

Αστυνομική λογοτεχνία

γιατί καλοκαίρι
χωρίς μυθτήριο...
δεν λέει

πρώτη ύλη
pibooks.gr

Θάνος Βερέμης Η Ευρώπη ως πολυε- θνικό κράτος - Σημει- ώσεις ενός ιστορικού

Εκδόσεις ΠΡΩΤΗ ΥΛΗ

Ξεκινώντας από τη Συνθήκη της Βεστροφαλίας το 1648, το βιβλίο διατρέχει τους μεγάλους πολέμους, τον Ψυχρό Πόλεμο, την πορεία της Κίνας από τον Μάο Τσε-Τουγκ μέχρι σήμερα, αλλά και τη σταδιακή δημιουργία του δυτικού κόσμου – της Δύσης, μέσα από κοινούς αμυντικούς, διπλωματικούς και οικονομικούς θεσμούς. Η Ευρωπαϊκή Ένωση, από την ιδρυτική της πράξη ως ΕΟΚ έως σήμερα, είναι ένα μοναδικό πείραμα στην ανθρώπινη ιστορία που έχει ως στόχο την ειρήνη, την ευημερία και την ενότητα. Γράφει στην εισαγωγή η Άννα Διαμαντοπούλου: «Ο συγγραφέας ανατρέχει με διεισδυτικό πνεύμα όλη την πορεία της δημιουργίας και της συνεχούς εξέλιξης των ευρωπαϊκών θεσμών, δεν υποτιμά καθόλου τη δύναμη και την ισχύ του “χρυσού τριγώνου” της πλούσιας και ισχυρής Κεντρικής Ευρώπης, περιγράφει με στοιχεία τη μετάβαση των χωρών της Νότιας Ευρώπης στη δημοκρατία και σε άλλο παραγωγικό μοντέλο, και τον μαχητικό εθνικισμό της πρώτης φάσης της Ανατολικής διεύρυνσης».

Gustave Lanson Βολταίρος - Δοκίμιο για τη ζωή και το έργο του

Εκδόσεις ΑΜΟΛΓΟΣ

Ο συγγραφέας αποπειράται να μιλήσει για τον Βολταίρο με ακρίβεια, εντός του ιστορικού του ορίζοντα, χωρίς διάθεση αποθέωσης ή παρωδίας, συσχετίζοντας πάντα τις ιδέες και τις θέσεις του Βολταίρου με τα δεδομένα της εποχής του. Η επιρροή που άσκησε ο Βολταίρος στον αιώνα του και στον 19ο αιώνα είναι μεν αναμφισβήτητη, αλλά αδύνατον να προσδιοριστεί με ακρίβεια. Είναι δύσκολο να διακρίνει κανείς τη δράση του από το συλλογικό ρεύμα των καιρών και από άλλες ατομικές προσπάθειες που κινούνται προς την ίδια κατεύθυνση. Ίσως στην εποχή του χρυσίμωσε κυρίως για να καθορίσει την ατζέντα της κοινής γνώμης. Έβαζε σε τάξη και συντόνιζε τις προσδοκίες που μοιραζόταν με τους συγχαιρινούς του – και

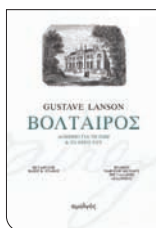
δεν είναι διόλου εύκολο να αποφασίσει κανείς αν ήταν ο στρατηγός του στρατού της προόδου ή ο τυμπανιστής του.

Στέφανος Π. Γεωργακόπουλος

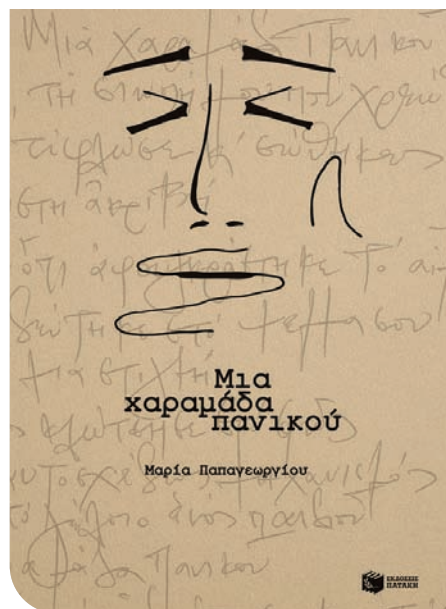
Τα κάπως δύσκολα που έπρεπε να μάθω

Εκδόσεις ΔΙΑΥΛΟΣ

Ίσως ένα βράδυ φλογερό του Ιουλίου να σηκώσεις το βλέμμα στον αστρικό Βορρά όπου μαίνεται ο συνωστισμός της μεγαλοσύνης που αναμένει. Νότες υπερκόσμια μεταβατικές θα οδηγήσουν όλα γύρω σου στη φυγή, απλώνοντας το κενό να εκτείνεται και να βυθίζεται στους μακρινούς πρωτόγονους ήχους μιας απεραντοσύνης που επεκτείνεται και σου δωρίζεται και την εξερευνήσεις. Μόνος, τότε, θα αισθανθείς το προνόμιο να σε κυριεύει, την ευωδιά της γαλήνης και της σιωπής, μόνος να εισπνέεις την ευδαιμονία τη ναρκωτική. Και τίθεται το ερώτημα: Μπορεί ένας μηχανολόγος/ηλεκτρολόγος μηχανικός να ασχοληθεί και να κατανοήσει θεωρητικά θέματα όπως η Αστροφυσική και η Κοσμολογία; Ο συγγραφέας πιστεύει πως μπορεί με κάποιες προϋποθέσεις. Οπλισμένος με φιλοσοφική διάθεση, προετοιμασμένος για βαθιά μελέτη, πολύ διάβασμα και λίγα μαθηματικά, μπορεί όχι μόνο να κατανοήσει αλλά και να εμβαθύνει στην απέραντη μεγαλοσύνη του σύμπαντος που μας περιβάλλει.

Προσωπική ανάπτυξη

Μαρία Παπαγεωργίου

Μια χαραμάδα πανικού

εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ

«Δεν ξέρω πόσο εύκολο είναι να εξηγήσω τη στιγμή που κάποιος άλλος άνθρωπος, κάποια άλλη Μαρία, μπαίνει μέσα στο κεφάλι μου και το διατάζει. Το διατάζει να με φοβίσει, να κάνει το σώμα μου να ιδρώσει, την καρδιά μου να τρεμοπαίζει, τα μάτια μου να θολώνουν, την ανάσα μου να κόβεται. Τα πιο απλά καθημερινά πράγματα γίνονται δύσκολα... Το τηλεφώνω χτυπάει, σ' αγαπώ άλλα αυτή τη στιγμή δεν έχω ανάσες για να απαντήσω στην κλήση σου και να σ' το πω». Έχοντας ζήσει για περισσότερο από δέκα χρόνια με αγχώδη διαταραχή, η Μ.Π. προσπάθησε να συνοψίσει τις εμπειρίες της, τις ενδόμυχες σκέψεις της και τα συμπεράσματά της από αυτή τη «συνύπαρξη» και να τα μοιραστεί μαζί μας σε ένα προσωπικό ταξίδι με απορίες, προσπάθεια, εσωτερική σύγκρουση και αναζήτηση ενός ανθρώπου που διεκδικεί το δικαίωμα στην ατέλεια και την αδυναμία.

Blake Snyder

Σώσε τη γάτα! - Το τελευταίο βιβλίο για το σενάριο που θα σου χρειαστεί

Εκδόσεις ΔΙΑΥΛΟΣ

Πώς πρέπει να γράφεται ένα σενάριο για να μαγνητίζει, να συγκινεί και να μένει αξεχαστό; Από την αναζήτηση της βασικής ιδέας μέχρι το στάδιο των τελικών διορθώσεων, το βιβλίο φιλοδοξεί να αλλάξει τον τρόπο που προσεγγίζεις τη συγγραφή. Δημιούργημα του χολιγουντιανού σεναριογράφου Blake Snyder, βετεράνου με πωλήσεις στη Disney, στην Universal και στον Steven Spielberg, είναι το δημοφιλέστερο εγχειρίδιο σεναρίου παγκοσμίως, ενώ η δομή των 15 παλμών που εισηγείται έχει διαμορφώσει το σύγχρονο εμπορικό σινεμά. Αποτελεί σημείο αναφοράς για σεναριογράφους, υποχρεωτικό ανάγνωσμα σε πάμπολλες σχολές κινηματογράφου και αναντικατάστατο εργαλείο για όσους ασχολούνται με την αξιολόγηση σεναρίων: παραγωγούς, στελέχη της τηλεόρασης, πθοποιούς. Αν ξεκινάς τώρα ή αν εργάζεσαι ήδη στον χώρο της μυθοπλασίας, οι πρακτικές συμβουλές του βιβλίου θα σε καθοδηγήσουν στα επόμενα σου βήματα.

Ελισάβετ Κρίπα

Όσα έμαθα από τα παιδιά

εκδόσεις KEY BOOKS

Δεν υπάρχουν τέλει οι γονείς, δάσκαλοι ή άνθρωποι. Υπάρχουν, όμως, επιλογές, λάθη και, το σημαντικότερο, ευκαιρίες να μάθουμε, να εξελιχθούμε και να γίνουμε καλύτεροι. Στο βιβλίο Όσα έμαθα από τα παιδιά, η εκπαιδευτικός, μητέρα και εθελόντρια Ελισάβετ Κρίπα μοιράζεται με ενσυναίσθηση τις εμπειρίες της και μας δείχνει πώς να επικοινωνούμε ουσιαστικά με τα παιδιά μας, να ξεπερνάμε ανοχές και να γινόμαστε συνοδοιπόροι τους χωρίς να χάνουμε τον εαυτό μας. Το βιβλίο που φωτίζει τα μονοπάτια που οδηγούν σε βαθύτερη σύνδεση με τα παιδιά μας και τον εαυτό μας, εμπνέει, κινητοποιεί και δίνει δύναμη ν' αλλάξεις όσα χρειάζονται, με αγάπη, ενσυναίσθηση και φροντίδα, γιατί η ζωή, όπως κατά κανόνα ισχύει, δεν έχει έτοιμες λύσεις. Είναι το ταξίδι που επιλέγεις να κάνεις, δεν έχει χάρτη, εσύ χαράζεις την πορεία.

Charles Duhigg

Υπερεπικοινωνιακό

εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Είναι οι άνθρωποι που μπορούν να οδηγήσουν μια συζήτηση σε επιτυχημένη κατάληξη. Μπορούν να μιλήσουν για δύσκολα θέματα χωρίς να προσβάλουν. Ξέρουν πώς να κάνουν τους άλλους να νιώσουν άνετα και να μοιραστούν τις σκέψεις τους. Διευκολύνουν τις συζητήσεις και καθοδηγούν επιλογές και αποφάσεις. Πώς το καταφέρνουν; Ο Charles Duhigg επιλέγει διαφορετικά είδη καθημερινών συζητήσεων και εξηγεί γιατί μερικές εξελίσσονται ομαλά, ενώ άλλες καταρρέουν πολύ γρήγορα. Αποκαλύπτει τις ερωτήσεις και τις τεχνικές που φέρνουν κοντά τους ανθρώπους. Και δείχνει ότι ακόμη και οι πιο δύσκολες συζητήσεις μπορούν να έχουν θετική κατάληξη. Γεμάτο από συναρπαστικές περιπτώσεις ολογικές μελέτες και βασισμένο στις τελευταίες επιστημονικές έρευνες, το βιβλίο θα αλλάξει τον τρόπο που σκέφτεστε αυτά που λέτε και πώς τα λέτε.

Χρήστος Σαλαμανίκας Σφηνάκια σοφίας

εκδόσεις ΓΡΑΦΗ
Πώς θα σας φαινόταν αν είχατε τη δυνατότητα να καθίσετε στο ίδιο τραπέζι με τον Σωκράτη, τον Κομφούκιο, τον Λεονάρντο ντα Βίντσι, τον Σαίξπηρ, τη Φρίντα Κάλο και πολλές άλλες σπουδαίες προσωπικότητες της ιστορίας; Παρόλο που το βιβλίο δεν είναι απλώς μια συλλογή ρητών, περισσότερο το λες μια πυκνή καταγραφή της ανθρώπινης εμπειρίας, μέσα από τη ματιά στοχαστών, ποιητών, φιλοσόφων και ηγετών. Μια περιπλάνηση στις ιδέες που συνέχισαν να ψιθυρίζουν αλήθειες σε κάθε εποχή. Ένα βιβλίο που δεν διαβάζεται μονορούφι, αφού επιστρέφεις σ' αυτό ξανά και ξανά, καθημερινός συνοδοιπόρος για τις ώρες της αναζήτησης, της ανάγκης για καθαρή σκέψη.

Ματ Χέιγκ Λόγοι για να μείνεις ζωντανός

εκδόσεις ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ
Όταν ήταν είκοσι τεσσάρων χρόνων, ο κόσμος του Ματ Χέιγκ κατέρρευσε. Το βιβλίο είναι η πραγματική ιστορία για το πώς κατάφερε να ξεπεράσει την προσωπική του κρίση, αλλά και πώς έμαθε να ζει ξανά. Δεν είναι απλώς μια αυτοβιογραφία· είναι μια συγκινητική, αισιόδοξη εξερεύνηση για το πώς μπορούμε να ζήσουμε καλύτερα, να αγαπήσουμε καλύτερα και να νιώσουμε πιο ζωντανόι. Είναι ένα βιβλίο για το πώς να εκμεταλλευτούμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τον χρόνο μας στη Γη.

Graphic Novel, Παιδικά

Αρκάς Ο Θεός αγαπάει τα χρυσόψαρα

εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ

Όταν ο κόσμος σου είναι ένα ενυδρείο, ο Θεός μπορεί να είναι απλώς αυτός που ρίχνει την τροφή. Μια φιλοσοφική αλληγορία για την πίστη, την αμφισβήτηση και τη βία που γεννιέται από τις απόλυτες βεβαιότητες. Ένα αφήγημα για τον θάνατο και για την ανθρώπινη ανάγκη νοήματος. Και για τον Θεό που ίσως υπάρχει, ίσως όχι, ίσως απλώς αγαπάει τα χρυσόψαρα.

Πηνελόπη Σ. Δέλτα Κωνσταντίνος Σκλαβενίτης, Μάγκας

εκδόσεις ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

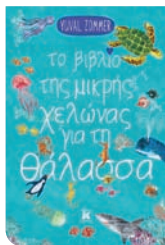
Με λένε Μάγκα. Είμαι φοξεριέ και, παρόλο που όλοι λένε ότι έχω αγγλική καταγωγή, εγώ ξέρω ότι είμαι Ρωμιός. Η ζωή μου άλλαξε όταν πήγα με τα αφεντικά μου στην Αλεξάνδρεια, όπου γνώρισα τον Αφράτο, τον Μπόμπη, τον κύριο Βασίλη, τη Γιαγιά... Το κλασικό μυθιστόρημα της Π. Δέλτα ζωντανεύει ως graphic novel με τις εικόνες του Κωνσταντίνου Σκλαβενίτη.

Tony Valente Radiant - Τόμος 1

εκδόσεις ANUBIS

Οι Νεμέσεις πέφτουν από τον ουρανό και σπέρνουν την καταστροφή. Οι μόνοι που μπορούν να τις σταματήσουν είναι οι Μάγοι, οι οποίοι επιβίωσαν. Ο Σεθ, ένας από τους επιζώντες, ορκίζεται πως όχι μόνο θα τις πολεμήσει αλλά θα βρει και τη φωλιά τους, το Ράντιαντ, για να την καταστρέψει. Είναι αισιόδοξος για την έκβαση της μάχης, πρέπει όμως πρώτα να κερδίσει την εμπιστοσύνη όλων αυτών που θέλει να προστατέψει.

Yuval Zommer

Το βιβλίο της μικρής χελώνας για τη θάλασσα

εκδόσεις ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Οι μικροί αναγνώστες θα γνωρίσουν τη μαγεία του βυθού με αυτό το νέο καρτονέ βιβλίο, όπου η μικρή χελώνα κολυμπά στον ωκεανό. Στις νέες περιπέτειες τη συντροφεύουν θαλάσσια θηλαστικά και περίεργα ψάρια από τον κόσμο του βυθού.

Στρατής Δουνιάς Εικονογράφηση Κωνσταντίνος Ρουγγέρης Ο ακροβάτης σκίουρος

εκδόσεις ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΟΧΗ

Θέλετε να τρυπώσουμε στο δάσος; Φτάνοντας στη γειτονιά των σκίουρων, επικρατεί αναβρασμός. Τα σκιουράκια ετοιμάζονται για τον χειμώνα. Ένας μικρούλης σκίουρος όμως δεν είναι και συγκεντρωμένος. Ονειρεύεται να γίνει ακροβάτης. Οι αναγνώστες θα γνωριστούν με ζώα, πουλιά και δέντρα και θα μάθουν για τη σημασία της προσπάθειας, μέσα από την ιστορία του πρώτου σκίουρου ακροβάτη.

ΓΚΟΛ! Όλα όσα πρέπει να ξέρεις για το ποδόσφαιρο

εκδόσεις ΟΓΑΟ

Το διεθνές εικονογραφημένο best seller της DK κυκλοφόρησε και στα ελληνικά. Απευθύνεται στους μικρούς φαν του ποδοσφαίρου, που θέλουν να μάθουν τα πάντα γι' αυτό, και στους μεγαλύτερους που θα βρουν πολλές συναρπαστικές άγνωστες πληροφορίες για το αγαπημένο άθλημα του πλανήτη.

Brian Michael Bendis και Sara Pichelli

Spider-Men II

εκδόσεις ANUBIS

Ποιος είναι πραγματικά ο Μάιλς Μοράλες; Την πρώτη φορά που συνάντησε τον Πίτερ Πάρκερ, αυτό το ερώτημα έμεινε αναπάντητο. Τώρα, που ο Μάιλς έχει μεταφερθεί στο σύμπαν του Πίτερ Πάρκερ, θα μάθουμε και την απάντηση. Και αυτό δεν είναι παρά μόνο η αρχή, αφού οι δύο ήρωες θα βρεθούν στο στόχαστρο του Τάσκιμαστερ. **A**

ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ ΜΕ ΑΙΤΙΑ

Και τα 7 ήταν υπέροχα Τι θα πάρουμε μαζί μας στη βαλίτσα των διακοπών;

Του ΑΡΗ ΣΦΑΚΙΑΝΑΚΗ

Χέρμαν Έσσε Πέτερ Κάμεντσιντ (εκδ. Διόπτρα)

Ένας νεαρός εγκαταλείπει το χωριό του στην ορεινή Ελβετία για να σπουδάσει και να αναζητήσει την τύχη του. Ωστόσο, εκεί έξω τον περιμένει η ζωή αυτοπροσώπως και τα πράγματα δυσκολεύουν. Για καλή του τύχη, τον περιμένει κι ένας σπουδαίος συγγραφέας ώστε να αποτυπώσει τις περιπέτειές του. Αυτό είναι το πρώτο μυθιστόρημα του νομπελίστα Χέρμαν Έσσε, που όλοι διαβάσαμε κάποτε, στη χρυσή μας νιότη, τώρα σε νέα έκδοση.

Σαμάνθα Χάρβεϊ Τροχιές (εκδ. Gutenberg)

Έξι αστροναύτες από διαφορετικές χώρες ταξιδεύουν στο διάστημα. Γρήγορα αντιλαμβάνονται ότι η ομορφιά εκεί δεν είναι αρκετή ώστε να τους αποσπάσει από τη νοσταλγία και τις σκέψεις, που επιστρέφουν διαρκώς στους οικείους τους. Πάντως, αν έτσι περνάει κανείς στο διάστημα, εγώ, που μικρός ήθελα να γίνω αστροναύτης, μια χαρά διάγω τον βίο μου στην Αθήνα.

Όλγα Τόκαρτσουκ Εμπούσιον (εκδ. Καστανιώτη)

Το «Μαγικό βουνό» του Τόμας Μαν σε πολωνική εκδοχή. Εξίσου συγκλονιστικό – κι ας ακούγεται ως βλασφημία στα αυτιά των ακάματων αναγνώστών. Η ιστορία ξετυλίγεται σε ένα σανατόριο στην Κάτω Σιλεσία, λίγο πριν ξεκινήσει ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος. Μπορεί εδώ να μην υπάρχει ο Χανς Κάστορπ, αλλά υπάρχει ένας συνομήλικός του, ο Βόινιτς, φοιτητής που φτάνει στο θεραπευτήριο με την ελπίδα να γιατρέψει τη νόσο του. Θα τα καταφέρει;

Σιλβέν Τεσσόν Λευκό (εκδ. Αγρα)

Ιδανικό για τις μέρες του καύσωνα. Ο συγγραφέας με έναν φίλο του αποφασίζουν να διασχίσουν τις Άλπεις κάνοντας σκι. Μαζί τους ο αναγνώστης περιπλανιέται στις χιονισμένες βουνοκορφές και νιώθει να τυλίγεται στην κάθαρση του λευκού τοπίου. Ιδανικό για να διαβαστεί όχι σε κάποια ακριβή ξαπλώστρα της Πάρου, αλλά στις ήσυχες παραλίες της Λήμνου ή της Καρπάθου.

Ζαν Μπατίστ Αντρεά Να την προσέχει

(εκδ. Πατάκη)

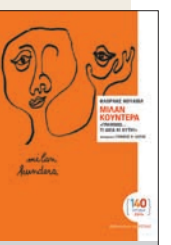
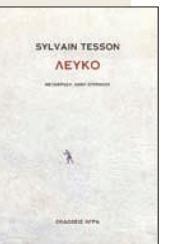
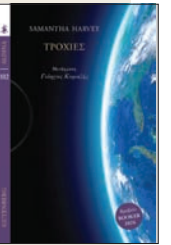
Το μείγμα είναι εκρηκτικό, ο ήρωας, ένας νάνος που θέλει να μάθει τη γλυπτική τέχνη πλάι σε έναν ατάλαντο μάστορα, ερωτεύεται μια κόρη αριστοκρατικής οικογένειας και αποφασίζει να μην την εγκαταλείψει ποτέ. Η νεαρή αριστοκράτισσα, από καπρίτσιο πες, τρέφει παρόμοια αισθήματα. Τα χρόνια του ιταλικού φασισμού είναι το φόντο αυτού του συναρπαστικού μυθιστορήματος, που δεν αφορά μόνο γλύπτες, νάνους ή ερωτευμένους...

Φλοράνς Νουαβίλ Μίλαν Κούντερα: «Γράψιμο... Τι ιδέα κι αυτή!» (εκδ. Βιβλιοπωλείο της Εστίας)

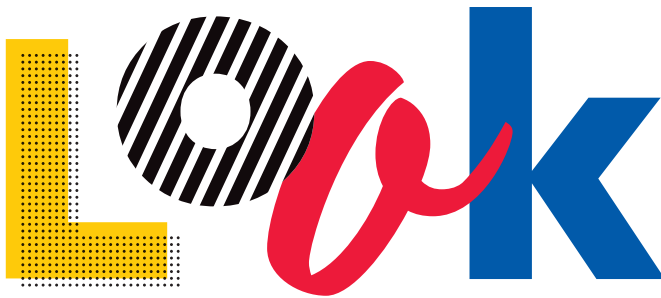
Η δημοσιογράφος και συγγραφέας του παρόντος βιβλίου και ο σύζυγός της συνδέονταν με μακρά φιλία με το ζεύγος Κούντερα. Εξού και οι απολαυστικές στιγμές της ζωής ενός συγγραφέα που αγαπήσαμε όλοι – άλλοι για το «Αστείο» του, άλλοι για την «Αβάσταχτη ελαφρότητα του είναι» κι άλλοι για το «Η ζωή είναι αλλού». Ενός άλλου τύπου βιογραφία του λατρεμένου Κούντερα, που δεν την αφήνεις από τα χέρια σου κάτω από το κλιματιστικό.

Σατόσι Γιαγκισάβα Περισσότερες μέρες στο Βιβλιοπωλείο Μορισάκι (εκδ. Ελληνικά Γράμματα)

Επιτέλους, Ιαπωνία. Η συνέχεια του δημοφιλούς πρώτου μυθιστορήματος του Σατόσι Γιαγκισάβα «Οι μέρες στο βιβλιοπωλείο Μορισάκι», μας μεταφέρει για μια ακόμη φορά στη συνοικία των παλαιοβιβλιοπωλείων του Τόκιο. Η ηρωίδα, πιο ώριμη τώρα, αν και πάντα νέα, βυθίζεται ξανά στη μελαγχολία της παλιάς της γειτονιάς και ζει καινούργιες περιπέτειες. Βαθιά συγκινητικό μυθιστόρημα, μακριά από την τύρβη της σύγχρονης μεγαλούπολης, ωστόσο στην καρδιά της.

Επιμέλεια:
ΜΑΡΙΑ-ΙΩΑΝΝΑ
ΣΙΓΑΛΟΥ

LA REDOUTE

Ολόσωμο εμπριμέ
μαγιό με τρίγωνες
θήκες exotic print
€51,09

KATERINA PSOMA

Κολιέ Ellora Summer

FARM RIO

Μίντι φόρεμα με print €278

Διακοπές
αποφασίσαμε να
πάμε τον Ιούλιο.
Τώρα συζητάμε
και το έτος.

CALZEDONIA

Στράπλες Σουτιέν μαγιό και Σλιπ μαγιό
με κορδόνια Metallic Glow €17,50 και €14

VICHY

Ενυδατική κρέμα προσώπου Mineral 89
48h moisture matte sorbet

SIMPLE CHARACTERS

Φουλάρι INOUI Splash €97

NOTOS

Γυαλιά Ηλίου Jimmy Fairley, La Abyss Icons, €149

THE DOMO SHOP

Αντικείμενα με ψυχή
ιστορίες με στυλ

Στην πιο κομψή γωνιά του Κολωνακίου, το The Domo Shop στέκεται ως ένα εκλεπτυσμένο Design Concept Stor – μια boutique πολιτισμένου design και επιμελημένης αισθητικής. Με απόλυτη αρμονία μεταξύ φόρμας, συναισθήματος και φινέτσας, συγκεντρώνει μια προσεκτικά επιλεγμένη συλλογή από παγκοσμίως αναγνωρισμένα brands design και διακόσμησης. Εδώ θα βρει κανείς μοναδικά διακοσμητικά αντικείμενα και έπιπλα υπογεγραμμένα από καταξιωμένους σχεδιαστές, αξεσουάρ υψηλής αισθητικής για το σπίτι, στοχευμένα δώρα για εσάς και τους αγαπημένους σας. Ένας προορισμός όπου κάθε αντικείμενο αφηγείται μια ιστορία και κάθε ιστορία μιλάει για στυλ. Αυτό είναι το The Domo Shop.

Λεβέντη 4, Κολωνάκι, 2107251283
domoathens.com

CARROTEN

Αντηλιακή κρέμα προσώπου
Sensitive Spf50+ 50ml

PEDRO GARCIA

Σανδάλια Paris €410

ASPESI

Κροσέ top €280

PENNYBLACK

Παντελόνι Wide cady €165

Θέατρο, σινεμά και μουσική στο ΚΠΙΣΝ

Στο ΚΠΙΣΝ, θέατρο, μουσική και σινεμά σπίνουν σκηνικό κάτω απ' τ' αστέρια. Από Σαίξπηρ στον Θόλο, μέχρι... πανηγύρι μετά στον Πευκώνα, Φώνισσες, Κιντέρια και DJ set, όλα είναι εξαιρετικοί λόγοι για να βγεις τα καλοκαιρινά βράδια από το σπίτι. Έχουμε και λέμε: τα βράδια έχει θέατρο στον Θόλο για λίγες ακόμη βραδιές. «*Το ημέρωμα της στρίγγλας*» του Σαίξπηρ ζωντανεύει στο Πάρκο, σε σκηνοθεσία της Εύας Βλασσοπούλου (έως 20 Ιουλίου). Αν, πάλι, ψάχνεις μουσική, τότε μια πρωτότυπη μουσική γιορτή –που αυτοχαρακτηρίζεται πανηγύρι μετά– διοργανώνεται στον Πευκώνα για μια μοναδική βραδιά από το SNFCC Youth Council. Τη βραδιά ανοίγει το γυναικείο πολυφωνικό συγκρότημα Φώνισσες από τη Θεσσαλονίκη, ακολουθούν τα Κιντέρια, ενώ η γιορτή κλείνει με τις μουσικές επιλογές του DJ Kvadosh (17 Ιουλίου, 20:00 - 23:00). Τέλος, συνεχίζονται οι προγραμματισμένες προβολές ταινιών για ενήλικες και παιδιά στο Ξέφωτο τόσο τον Ιούλιο όσο και τον Αύγουστο. –Νίκη-Μαρία Κοσκινά

ΦΩΝΙΣΣΕΣ

Θέατρο, μουσική, εκθέσεις, προβολές. Πολιτιστικές προτάσεις που μας ιντριγκάρουν αυτό το επταήμερο

© ΤΑΣΟΣ ΒΡΕΤΤΟΣ

1 Οι γυναίκες διεκδικούν να ακουστούν μέσα από τον χορό

Το «*Hystory*» της Πατρίσιας Απέρρη αντλεί έμπνευση από την αρχαία αντίληψη της «πλανώμενης μήτρας» και εξερευνά πώς αυτή η ιδέα επηρέασε τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε τη γυναικεία φύση, το σώμα και την ψυχική υγεία. Με εργαλείο τον χορό, το έργο εστιάζει σε γυναίκες που περιπλανώνται όχι ως παθητικές μορφές, αλλά ως δυναμικές παρουσίες που διεκδικούν χώρο, φωνή και δικαιώματα. Αποτελεί συνέχεια του «*Planites*», με τον άξονα τώρα να μετατοπίζεται στη γυναικεία εμπειρία.

Πειραιώς 260, 21 έως 24 Ιουλίου

© ΡΟΥΛΑ ΡΕΒΗ

4 Η Ανδρομάχη ξεκινά την καλοκαιρινή της περιοδεία

Στην πρώτη της σκηνοθεσία στην Επίδαυρο και στην παρθενική της συνεργασία με το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, η Μαρία Πρωτόπαππα επιλέγει την «Ανδρομάχη» του Ευριπίδη, ένα έργο που φωτίζει τη βία της εξουσίας και την αλαζονεία των νικητών. Η Ανδρομάχη, χήρα του Έκτορα, ζει ως σκλάβα του Νεοπτόλεμου, γιου του Αχιλλέα, και έρχεται αντιμέτωπη με την Ερμιόνη, τη νόμιμη σύζυγό του. Τους δύο κεντρικούς γυναικείους ρόλους ερμηνεύουν ο Αργύρης Ξάφης και ο Τάσος Λέκκας. **Πρεμιέρα: Αρχαίο Θέατρο Δελφών, 19 Ιουλίου**

© ΚΑΡΟΛ ΓΙΑΡΕΚ

2 Η λαϊκή αγορά μετατρέπεται σε θεατρικό σκηνικό

Στην παράσταση «*Κλημεντίνες χωρίς κουκούτσι*», η Νοεμή Βασιλειάδου –που υπογράφει το σενάριο και τη σκηνοθεσία– μετατρέπει τη λαϊκή αγορά σε χώρο ζωντανής ανταλλαγής, ατελούς ομορφιάς και αυθεντικής ανθρώπινης επαφής. Με αφετηρία την εμπειρία της αγοράς, το έργο σχολιάζει τη σχέση μας με την κατανάλωση, την τέχνη, την αισθητική και την αυθεντικότητα. Πόσο χώρο δίνουμε στο ανομοιόμορφο, στο ασχημάτιστο, στο ανθρώπινο; Μια παράσταση-αναστοχασμός, ανάμεσα σε καφάρια, παζάρια και μικρές ποιητικές στιγμές. **Πειραιώς 260, 21 έως 24 Ιουλίου**

© ΓΚΕΛΥ ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ

3 Η Λυδία Κονιόρδου αποκαθιστά τη φήμη της Ελένης

Η παράσταση «*Ελένη – Η δίκη μιας πόρνης*» του Μιγκέλ ντελ Άρκο σε σκηνοθεσία Χρήστου Σούγαρη ξεκίνησε την καλοκαιρινή της περιοδεία. Η Λυδία Κονιόρδου σε έναν ανατρεπτικό μονόλογο, που δίνει νέα φωνή στην Ελένη της μυθολογίας, αποδομώντας το στερεότυπο της γυναίκας που για αιώνες θεωρήθηκε υπεύθυνη για τον Τρωικό Πόλεμο. Αντλώντας από την τραγωδία, αλλά και με έντονα κωμικά στοιχεία, ο μονόλογος φέρνει στο προσκήνιο μια Ελένη ελεύθερη, σαρκαστική και ανθρώπινη. Τη σκηνική δράση συνοδεύει ζωντανά ο Μπάμπης Παπαδόπουλος, θρυλικός κιθαρίστας από τις Τρύπες. **Κηποθέατρο Αλκαζάρ, Λάρισα, 21 Ιουλίου**

5 Η Μπεθ Γκίμπονς στην Ελλάδα

Η ξεχωριστή φωνή των Portishead παρουσιάζει στην Ελλάδα το πρώτο της προσωπικό άλμπουμ «*Lives outgrown*», ένα έργο βαθιά εσωστρεφές και ατμοσφαιρικό, που ολοκλήρωνε για πάνω από μία δεκαετία και κυκλοφόρησε το 2024. Με τη χαρακτηριστική της ευαισθησία και ένταση, μεταφέρει επί σκηνής τον βαθιά προσωπικό και σκοτεινό ήχο του νέου της έργου, στο πλαίσιο της διεθνούς περιοδείας της και με την υποστήριξη του Release Athens. Μαζί της ο πολυτάλαντος Μπιλ Ράιντερ-Τζόουνς, ιδρυτικό μέλος των The Coral, ως special guest. **Δημοτικό Θέατρο Λυκαβηττού, 20 Ιουλίου**

Για να καταχωριστείτε στους οδηγούς της Α.Υ., στείλτε δελτία Τύπου 2 εβδομάδες πριν από την προγραμματισμένη ημερομηνία. Ταχυδρομικά στη διεύθυνση Χαρ. Τρικούπη 22, 10679 Αθήνα ή στο fax 210 3617310 ή στο avguide@athensvoice.gr

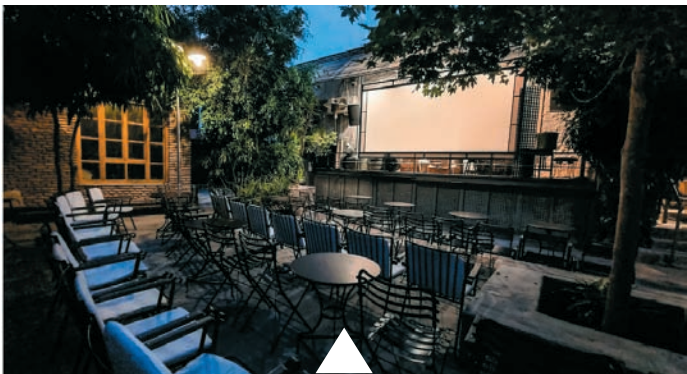

© ERIK MELVIN

6 Release Athens: Κάιλι Μινόγκ στην Αθήνα

Η Πριγκίπισσα της Ποπ, στη μεγαλύτερη περιοδεία της των τελευταίων 15 ετών, έρχεται στην Ελλάδα στο πλαίσιο του Release Athens, σε ένα φαντασμαγορικό show γεμάτο μουσική, χορό και ενέργεια. Με περισσότερα από 80 εκατομμύρια αντίτυπα και δεκάδες διαχρονικές επιτυχίες, συνεχίζει να εντυπωσιάζει το παγκόσμιο κοινό. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει αγαπημένα τραγούδια απ' όλη την πορεία της, όπως τα «Can't get you out of my head» και «Padam padam». Την ηλαιοιώνει η Σουηδή Loreen, η μοναδική γυναίκα που έχει κερδίσει δύο φορές στη Eurovision.

Πλατεία Νερού, 18 Ιουλίου

7 Θερινό σινεμά στο θέατρο

Η αυλή του θεάτρου Επί Κολωνών μετατρέπεται αυτό το καλοκαίρι σε υπαίθριο κινηματογράφο που απευθύνεται σε σινεφίλ θεατές με προγραμματισμένες προβολές ταινιών, επιλεγμένες από τους ανθρώπους του θεάτρου. Ένα πιλοτικό πρόγραμμα με δωρεάν είσοδο (απαραίτητη η προκράτηση θέσης), με έργα που συνομιλούν με τις παραστάσεις και τη φιλοσοφία της ομάδας NAMA. Αυτό το Σάββατο προβάλλεται το έργο «Οι τρεις πινακίδες έξω από το Έμπινγκ, στο Μιζούρι», σε σενάριο και σκηνοθεσία Μάρτιν ΜακΝτόνα. Επί Κολωνών, 19 Ιουλίου

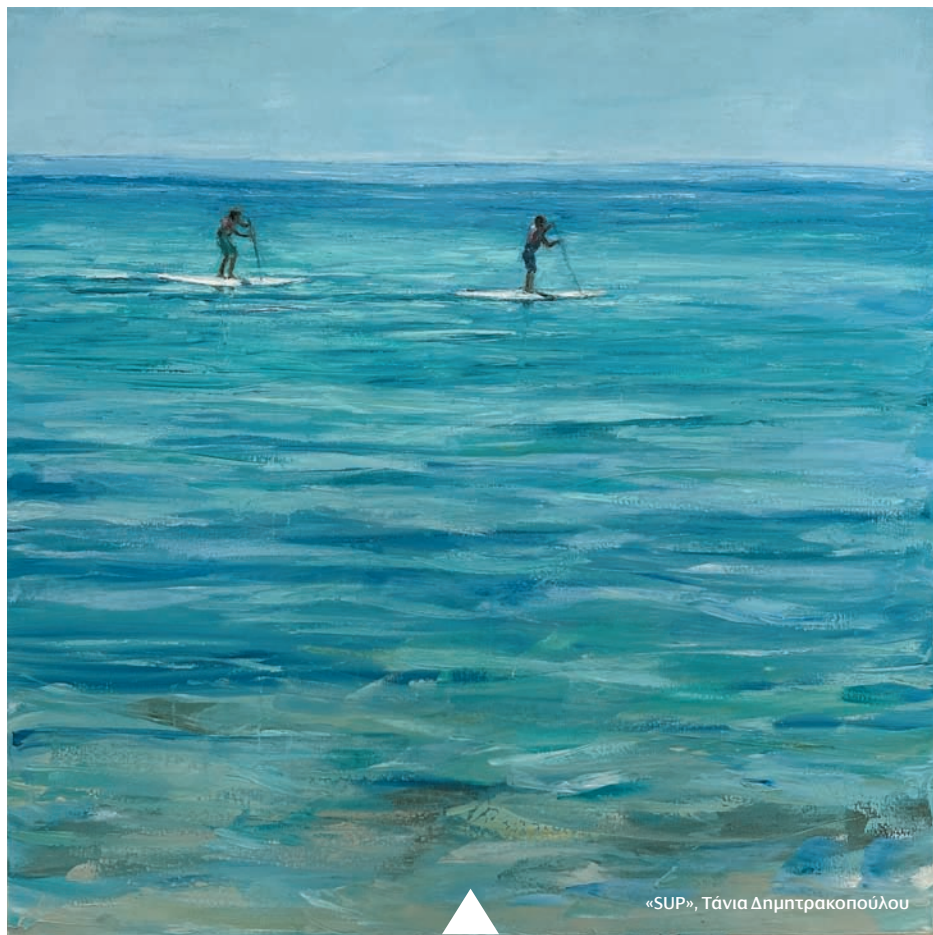

© ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΣΤΥΡΟΥ

ΜΗΝ
ΤΟ
ΧΑΣΕΙΣ

8 Κινηματογράφος στη Μικρή Επίδαυρο

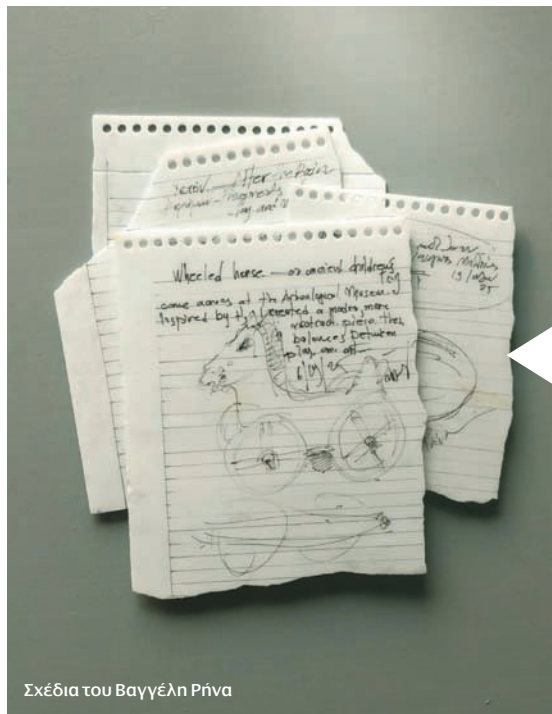
Το Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου κλείνει τα 70 του χρόνια και το γιορτάζει με διάφορες καινοτομίες. Μία από αυτές είναι η συνεργασία με την Ελληνική Ακαδημία Κινηματογράφου για την προβολή της ταινίας «Ηλέκτρα 7», εμπνευσμένη από τη σοφοκλεία τραγωδία, σε σενάριο Παναγιώτη Χριστόπουλου. Το έργο χωρίζεται σε 7 κεφάλαια, 7 διαφορετικές προσεγγίσεις από τους εξής σκηνοθέτες: Αλέξανδρος Βούλγαρης, Σοφία Εξάρχου, Νερίτάν Ζιντζιρία, Χριστίνα Ιωακειμίδη, Μπάμπης Μακρίδης, Αργύρης Παπαδημητρόπουλος και Ελίνα Ψύκου. Μικρή Επίδαυρος 18 Ιουλίου

«SUP», Τάνια Δημητρακοπούλου

9 24 καλλιτέχνες εμπνέονται από το μπλε του καλοκαιριού

Η Γκαλερί Artshot - Sophia Gaitani παρουσιάζει την έκθεση «Midblue» εκτός των τειχών της, με κεντρικό θέμα το μπλε χρώμα, που συμβολίζει τη θάλασσα και τον ουρανό, άμεσα συνδεδεμένα με το καλοκαίρι. 24 καλλιτέχνες εμπνέονται από το χρώμα και τη θεματική, συνθέτοντας έργα που μας ταξιδεύουν στα ελληνικά νησιά, σε ένα καλοκαιρινό τοπίο, μακριά από την πόλη, εκεί που το μπλε της θάλασσας ενώνεται με το γαλάζιο του ουρανού. Την έκθεση επιμελείται η Ίρις Κρητικού. The Upper House Athens, Πολυκατάστημα Attica, έως 18 Οκτωβρίου

Σχέδια του Βαγγέλη Πρίνα

10 Μια εικαστική συνάντηση στο Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο

Τέσσερις καλλιτέχνες συνομιλούν με την αισθητική της αρχαιότητας και τη διαχρονική έννοια του κάλλους, προτείνοντας ένα ποικιλικό, σύγχρονο βλέμμα στη φόρμα, την υλικότητα και την ανθρώπινη φιγούρα, μέσα από μια εικαστική εγκατάσταση που λειτουργεί ως μουσείο μέσα στο μουσείο. Η ομαδική έκθεση «Θραύσματα», σε επιμέλεια Ίριδας Κρητικού και οργάνωση της Αιμιλίας Κουγιά, παρουσιάζει σχέδια και γλυπτά των Παναγιώτη Μπελντέκου, Ανδρέα Νικολάου, Χρίστου Παπαδάκη και Βαγγέλη Πρίνα. Καφέ Αρχαιολογικού Μουσείου, έως 5 Αυγούστου

11 Η ποίηση σε συνάντηση με την τέχνη και τη μουσική

Ένα ποικιλικό-μουσικό δρώμενο συνομιλεί με τα χαρτογλυπτά του Απόστολου Φ. Βέττα από την τρέχουσα περιοδική έκθεση «Αθύρματα από χαρτί». Στην εκδήλωση «Για μια ανάσα τέχνης», η Αλεξάνδρα Παπαστεφάνου στο πιάνο και η Ιουλία Ηλιοπούλου στην απαγγελία ενώνουν αποσπάσματα του Οδυσσέα Ελύτη με σύγχρονες μουσικές συνθέσεις. Το χαρτί των έργων του καλλιτέχνη ζωντανεύει μέσα από ήχους, εικόνες και λόγο, για ένα διαδραστικό ταξίδι στον χώρο της έκθεσης. Μουσείο Οδυσσέα Ελύτη, 23 Ιουλίου

Via Maris Η Μέση Ανατολή ήρθε μέσα από τους δρόμους της θάλασσας στη γειτονιά του Ψυρρή

Της ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΒΝΑΤΣΙΟΥ

Είναι ένα μικρό, κομψό εστιατόριο. Μωσαϊκό και λινά τραπεζομάντιλα. Στην αυλή στο βάθος κρέμονται γιρλάντες με φωτάκια, δίπλα στα τραπέζια στέκουν παγωνιέρες, ακίνητοι φρουροί ενός γεύματος που δεν έχει αρχίσει ακόμα. Το εστιατόριο το λένε Via Maris. Στα λατινικά σημαίνει «ο δρόμος της θάλασσας». Πρόκειται για μια αρχαία παράκτια διαδρομή που ένωνε την Αίγυπτο και το Μαρόκο με τη Μέση Ανατολή, το σημερινό Ισραήλ, την Παλαιστίνη, τον Λίβανο και τη Συρία. Ένας δρόμος για να μετακινούνται τα μπαχαρικά, οι άνθρωποι και οι ιδέες. Στην είσοδο με υποδέχεται ο Jonatan Geisler. Είναι ο ιδιοκτήτης. Κουνάει τη βελόνα σε ένα μικρό πικάπ, ακούγεται η φωνή της Αρλέτας: «Ακόμα κι αν φύγεις για τον γύρο του κόσμου, θα 'σαι πάντα δικός μου, θα 'μαστε πάντα μαζί...». «Είναι το αγαπημένο μου ελληνικό τραγούδι», λέει ο Jonatan στα αγγλικά. «Καταλαβαίνεις τι λέει;» τον ρωτάω. Καταλαβαίνει.

Ο Jonatan σπούδασε γραφιστική. Και όσο σπούδαζε, δούλεψε στην εστίαση για να πληρώσει τα έξοδά του. Στη πορεία όμως κατάλαβε ότι αυτό του άρεσε πάρα πολύ – τόσο ώστε να γίνει η κύρια δουλειά του. Ανοιξε, λοιπόν, αυτό εδώ το εστιατόριο στον Ψυρρή, «ένα όμορφο στέκι όπου οι άνθρωποι μπορούν να μαζευτούν, να μιλήσουν, να μοιραστούν καλό φαγητό και να απολαύσουν την παρέα ο ένας του άλλου. Απευθύνομαι στους Έλληνες, όχι τόσο στους τουρίστες, γιατί αυτοί την επόμενη μέρα θα φύγουν. Οι Έλληνες θα είναι πάντα εδώ. Επέλεξα αυτό το σημείο γιατί μου άρεσε ο χώρος κι αυτό το μικρό δρομάκι – η συνοικία του Ψυρρή είναι μια ζούγκλα, αλλά εδώ είναι κάτι άλλο», λέει ο ίδιος.

Το Via Maris σερβίρει κουζίνα της Μέσης Ανατολής κι αυτό μεταφράζεται σε μπαχαρικά. Πολλά μπαχαρικά. Μυρωδάτα, πολύχρωμα, γήινα, εξωτικά μπαχαρικά. Για αρχή, στο τραπέζι σου θα έρθει ένα λιλιπούτειο βάζο με ένα μπουκέτο μυρωδικών: κλαράκια από φρέσκο μαϊντανό, βασιλικό, μέντα, κόλιανδρο και ρόκα. Μαζί, η σερβιτόρα σου παραδίδει και το... manual. Διαβάζω: «Χρησιμοποιήστε τα μυρωδικά όπως τα μπαχαρικά – κόψτε, προσθέστε, γαρνίρετε ή αρωματίστε. Βάλτε τα στο φαγητό, στο ποτό σας ή απλώς παίξτε και δοκιμάστε». Κι αν δεν είστε σίγουροι για τις ικανότητές σας στον συνδυασμό γεύσεων, θα βρείτε επίσης έναν οδηγό με το τι μυρωδικό ταιριάζει σε κάθε πιάτο του μενού. Τι όμορφη (και δημιουργική!) ιδέα για να φέρεις ένα πιάτο ακριβώς στα μέτρα σου! Το πρώτο πράγμα που δοκιμάζω είναι μια εκπληκτική προζυμμένα φροκάσια με μαυροκούκι (τη φτιάχνουν εδώ), συνοδευόμενη

από ένα ντιπάκι με δυαqa (μείγμα μπαχαρικών), ελαιόλαδο και πάστα λεμονιού που δεν χορταίνω! Σειρά έχει το σασίμι ψαριού (εγώ πέτυχα τσιπούρα), καπνιστό σπαράγγι, φρέσκο τζίντζερ και urfa aguachile, μια καυτερή σαλτσούλα που του ταιριάζει γάντι. Ένα πιάτο που θα δεις στο μενού και πιθανότατα άδικα θα προσπεράσεις είναι το καρότο με γιαούρτι και δυαqa. Όμως, τα μπαχαρικά σ' αυτό το πιάτο το απογειώνουν σε τέτοιο βαθμό, που «δεν καταλαβαίνεις ότι τρως καρότο, νομίζεις ότι τρως λουκάνικο!» όπως σημειώνει η (απαιτητική) παρέα μου. Τα χτένια με κρέμα κουνουπιδιού και ζυμωμένο μύρτιλο είναι ένα πολύ νόστιμο πιάτο, αλλά η κορύφωση για μένα έρχεται με τα τόσο πολλά μπαχαρία της Μέσης Ανατολής. Πώς καταλήγει στα δικά του μείγματα μπαχαρικών; «Τρώγοντας πολύ!» μου απαντά και συνεχίζει: «αλλά μου αρέσει και πολύ η γαστρονομική κουλτούρα αυτών των χωρών».

Αρχηγός στην κουζίνα του Via Maris είναι ο σεφ Σάββας Καρίπογλου. Ο Σάββας, αφού δούλεψε για χρόνια δίπλα στον καταξιωμένο Κερκυραίο σεφ Αριστοτέλη Μέγγουλα, έφυγε για το εξωτερικό (Σόφια, Πορτογαλία) κι ύστερα γύρισε στην Ελλάδα για να δουλέψει σε μεγάλα ξενοδοχεία. Τον ρωτάω αν είναι δύσκολο για έναν Έλληνα να μαγειρεύει με τα τόσο πολλά μπαχαρία της Μέσης Ανατολής. Πώς καταλήγει στα δικά του μείγματα μπαχαρικών; «Τρώγοντας πολύ!» μου απαντά και συνεχίζει: «αλλά μου αρέσει και πολύ η γαστρονομική κουλτούρα αυτών των χωρών».

Για να συνοδέψεις το γεύμα σου, θα βρεις πολλά κρασιά, ακόμη περισσότερα βερμούτ μια που το Via Maris είναι και βερμουτερία, και κάποια πολύ ενδιαφέροντα cocktails που θα σου φτιάξει ο ταλαντούχος bartender Βασίλης Κλειτσάκης. Η spicy margarita μου με harissa (σ.σ.: στον κατάλογο θα τη βρείτε ως «One Hot Minute») ήταν υπέροχη.

Δίνω τα ειλικρινή μου συγχαρητήρια στον Jonatan και ετοιμάζομαι να φύγω, όταν εκείνος μου λέει: «Πρέπει να ξανάρθεις! Κάποιο Σάββατο ή Κυριακή –είναι οι μέρες που φτιάχνουμε το χούμους– και είναι το καλύτερο χούμους της πόλης. Γίνεται με ταχίνι από το Ισραήλ και το τρως χρησιμοποιώντας μια φρέα ξερού κρεμμυδιού ως κουτάλι, όπως κάνουν εκεί. Αλήθεια πρέπει να το δοκιμάσεις». Θέλω πολύ! Επίσης ο Jonatan μου αποκαλύπτει και κάτι ακόμα: κάθε πρώτη Τετάρτη του μήνα πραγματοποιούνται τα Pinchos Nights, events με μικρά, νόστιμα πιατάκια, πάντα στη λογική του Via Maris, όπου κάθε φορά ένας διαφορετικός καλλιτέχνης τυπώνει live τα έργα του και τα χαρίζει στους παρευρισκόμενους. Μα τι νόστιμα πράγματα συμβαίνουν εδώ...

Μίκωνος 10, Ψυρρή, 2110080529

Ώρες λειτουργίας: Τρίτη έως Κυριακή 18:00-23:30

Δευτέρα κλειστά, Fb Via Maris Athens, Insta @viamarisathens

-20% προσφορά*

Τους καλοκαιρινούς μήνες η προσφορά αίματος μειώνεται κατά 20%.

ΔΩΣΕ ΑΙΜΑ ΠΡΙΝ
ΦΥΓΕΙΣ ΓΙΑ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Bloodlife
10 YEARS

critic's CHOICE

Sorry, Baby ****

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Εύα Βίκτορ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Εύα Βίκτορ, Ναόμι Άκι, Λούκας Χέτζες, Τζον Κάρολ Λιντς, Λούις Κανσελμί, Κέλι ΜακΚόρμακ

Η νεαρή καθηγήτρια πανεπιστημίου, Άγκνες, φιλοξενεί για λίγες μέρες την κολλητή της φίλη Λίντι, την οποία έχει αρκετό καιρό να δει. Οι δύο γυναίκες μοιράζονται όμορφες στιγμές και θυμούνται τα παλιά, ειδικά από την εποχή που έκαναν μαζί το μεταπτυχιακό τους. Όμως μια σκιά μοιάζει να βαραίνει την ατμόσφαιρα, ειδικά όταν η κουβέντα πηγαίνει στον παλιό τους καθηγητή, που είχε την ευθύνη της επιμέλειας των διπλωματικών εργασιών τους.

Χωρισμένο σε κεφάλαια που περιέχουν φαινομενικά ασήμαντα στιγμιότυπα μιας τυπικής καθημερινότητας, το σκηνοθετικό ντεμπούτο της 30χρονης Βίκτορ, χαρακτηρίζεται από τη στόφα μιας φαγμένης δημιουργού —θα βρείτε ομοιότητες με το σινεμά της Γκρέτα Γκέργουικ—, η οποία λογικά θα μας απασχολήσει και στο μέλλον. Το «*Sorry, baby*», που ξεχώρισε στο φεστιβάλ του Σάντανς είναι μια πνευματώδης κομεντί που υπακούει στις βασικές αξίες του σύγχρονου ανεξάρτητου αμερικανικού σινεμά. Μια ταινία για ισχυρές γυναίκες φίλιες, που καταφέρνει να αρθρώσει έναν προσωπικό, ιδιосυγκρασιακό λόγο χωρίς να χάνει στιγμή την επαφή με την πραγματικότητα. Η ταινία κατά διαστήματα γίνεται αρκετά σοφιστική και, κυρίως, χιουμοριστική. Όμως στον πυρήνα της παραμένει ανθρώπινη και τρυφερή: δεν χρειάζεται πολύς χρόνος για να διαπιστώσει ο θεατής ότι κάτι δεν πάει καλά με την Άγκνες. Πίσω από τις κοινοτοπίες των διαλόγων με τρίτα πρόσωπα (το άβολο δείπνο με τους παλιούς συμφοιτητές) ή τις σκηνές επανένωσης των δύο γυναικών, αναδύεται μια ειλικρίνεια που σε κερδίζει με την πρώτη. Η σκηνοθέτρια και πρωταγωνίστρια του έργου αφήνει ελάχιστες χαραμάδες για να φανεί το μέγεθος του τραύματος ή του «κακού» που έχει συμβεί στη ζωή της νεαρής ηρωίδας, πετυχαίνοντας να προσδώσει στα ρεαλιστικά κάδρα της ένα συναισθηματικό βάθος που σπάνια συναντάμε στο σύγχρονο σινεμά. Καθώς είναι έκδηλη η αγωνία της τραυματισμένης Άγκνες να ψάξει να βρει τον τρόπο να ξαναφτιάξει τη ζωή της, το άγχος μεταφέρεται στον θεατή. Ειδικά από τη στιγμή που η έγκυος φίλη της είναι δυστυχώς σε άλλη φάση: καθώς πλησιάζει η μέρα της αναχώρησής της, η Άγκνες ξαναβουτάει στις οδυνηρές αναμνήσεις και η αγωνία χτυπάει κόκκινο. Όλα όμως είναι φτιαγμένα με οικειότητα, στιβαρότητα και συνέπεια, που δεν επιτρέπουν σε καμία περίπτωση στο φιλμ να ξεφύγει από τη σπαραχτική αλήθεια της αφοπλιστικής ηρωίδας του.

ΑΚΟΜΗ

►►► Επανεκδοση πολλών αστέρων αποτελεί το «*Επανάσταση χωρίς αιτία*» (****) του Νικόλας Ρέι, που έδωσε το 1955 την ευκαιρία στους Τζέιμς Ντιν και Νάταλι Γουντ να συνθέσουν ένα από τα ομορφότερα δίδυμα της μεγάλης οθόνης.
►►► Το «*Commitments*» (***), του Άλαν Πάρκερ είναι ένα ιδιότυπο μιούζικαλ των 90s, που φέρνει στην ίδια σκηνή εργάτες του Δουβλίνου με μουσικούς της σόουλ.

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
** ΜΕΤΡΙΑ
*** ΚΑΛΗ
**** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

Επανεκδόσεις και ξερό ψωμί

Όταν έρθει το φθινόπωρο (QUAND VIENT L'AUTOMNE / WHEN FALL IS COMING) **

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Φρανσουά Οζόν ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Ελέν Βενσάν, Ζοζιάν Μπαλασκό, Λουντιβίν Σανιέ

Η Μισέλ, που ζει σ' ένα χωριό της Βουργουνδίας, περιμένει την κόρη και τον εγγονό της για να περάσουν μαζί τις τελευταίες μέρες των καλοκαιρινών διακοπών. Όμως ένα ατυχές γεγονός θα οδηγήσει τις δύο γυναίκες σε ρήξη.

Ο Φρανσουά Οζόν υπογράφει ένα χαμηλότονο αφηγηματικά ψυχολογικό δράμα, στο οποίο ενσωματώνεται κάπως άτσαλα μια αστυνομική ίντριγκα. Ο Γάλλος σκηνοθέτης αρέσκεται στο ανακάτεμα των ειδών και το ίδιο κάνει εδώ, με ένα σενάριο που έχει μεν αρετές, αλλά συχνά καταφεύγει σε αφελείς ανατροπές προκειμένου να γίνει πιο πιασάρικο. Θα αρκούσε η ούτως ή άλλως προσεγμένη ανάλυση των κεντρικών χαρακτήρων και η ενίοτε καυστική ματιά στις ζωές των πρώων, ώστε να γίνει η πλοκή πιο ενδιαφέρουσα αλλά και αρκετά επίκαιρη, όπως φαίνεται στο τρυφερό φινάλε, όπου κρύβεται όλο το νόημα της ταινίας.

Την έλεγαν Μαρία ***

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τζεσικά Παλούντ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Αναμαρία Βαρτολομέι, Σελέστ Μπρουνκέλ, Τζουζέπε Μάτζιο, Ιβάν Ατάλ, Μαρί Ζιγιάν, Ζονατάν Κουζινιέ, Ματ Ντίλον

Η νεαρή ηθοποιός Μαρία Σνάντερ επιλέγεται από τον Μπερνάρντο Μπερτολούτσι για να παίξει στη νέα του ταινία δίπλα στον μυθικό Μάρλον Μπράντο.

Είναι γνωστή η ιστορία με την κλασική σκηνή του βουτύρου στο «*Τελευταίο танγκό στο Παρίσι*» και της κακοποίησης που υπέστη η πρωταγωνίστρια στα γυρίσματα. Για πολλά χρόνια η εν λόγω σκηνή ήταν κάτι σαν αστικός μύθος, μέχρι που η αλήθεια βγήκε στην επιφάνεια, και αυτό ακριβώς περιγράφει στην ταινία της η Παλούντ, συνεργάτιδα του Μπερτολούτσι στους «*Ονειροπόλους*». Η σκηνοθέτρια προφανώς στοχεύει στην απομυθοποίηση των δύο ιερών τεράτων αλλά και μιας εμβληματικής ταινίας των 70s. Αν και η ταινία σε αρκετά σημεία δείχνει επιφανειακή, στην επίμαχη σκηνή καταφέρνει να κόψει την ανάσα του θεατή με τον σοκαριστικό ρεαλισμό της.

Ξέρω τι κάνατε πέρσι το καλοκαίρι (I KNOW WHAT YOU DID LAST SUMMER) *1/2

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Τζένιφερ Κέτιν Ρόμπινσον ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ: Μάντελιν Κλάιν, Τσέις Σούι Γουόντερς, Φρέντι Πριντ Τζούνιορ, Τζένιφερ Λαβ Χιούιτ

Μια παρέα πέντε φίλων προκαλούν θανατηφόρο τροχαίο, αλλά εγκαταλείπουν τον τόπο του ατυχήματος για να μην υποστούν τις συνέπειες. Έναν χρόνο αργότερα, το παρελθόν τους καταδιώκει.

Σίκουελ της ομότιπλης ταινίας των 90s, που γνώρισε άλλες δύο συνέχειες, χωρίς την ίδια επιτυχία με το πρωτότυπο φιλμ. Εδώ τηρείται πιστά η συνταγή της αρχικής ταινίας, με την πιασάρικη αιματοβαμμένη ιδέα να αξιοποιείται αποτελεσματικά σε κάποιες καλοφτιαγμένες σκηνές όπου τα τελετουργικά θανάτου του δολοφόνου βάφουν κόκκινη την οθόνη. Όμως η ικνογράφηση της ταυτότητας του κακού δεν παρουσιάζει κάποια φρέσκια ιδέα, δείχνοντας ότι το βασικό μέλημα των δημιουργών ήταν να καθηλώσουν τους θεατές και να δώσουν την ευκαιρία στους πρωταγωνιστές του αρχικού έργου να κάνουν δυναμική επανεμφάνιση.

«ΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΗ ΕΜΠΕΙΡΙΑ» (ΤΗΝ ΕΛΕΓΑΝ ΜΑΡΙΑ)

Σε είδα...

ΚΑΠΟΙΟΣ ΣΕ ΨΑΧΝΕΙ. ΨΑΞΕ ΤΟΝ ΚΙ ΕΣΥ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥ ΣΤΟ www.athensvoice.gr/stiles/se-eida.

ΜΕΞΙΚΑΝΙΚΟ, ΑΘΗΝΑ ΚΕΝΤΡΟ

Ήσουν χθες το βράδυ με μια φίλη σου σε ένα μεξικάνικο σε ένα δρομάκι στη Σταδίου. Δεν ήταν απ' ό,τι κατάλαβες η φράση για να μιλήσου- με... Δεν μπορώ να σε βγάλω από το μυαλό. Κοιταζόμε- στan έντονα. Οι τελευταίες μαργαρίτες ήταν από εμένα. Θέλω να σε γνωρίσω, στείλει!

ΣΥΝΑΥΛΙΑ BUZZ

Τεχνόπολις. Ήσουν από πίσω μου, ήσουν με τη φίλη σου, φορούσα μαύρη μπλούζα και τσαντάκι χιαστί, περιμέ- ναμε στη σειρά για την καντί- να, με ρώτησες αν έχει κάρτα να πληρώσεις, σκάλωσα με σένα, μελαχρινή, υπέροχα μάτια, σε έψαχνα μετά. Στείλε μου, θέλω πολύ να σε γνωρίσω.

ΣΤΟ ΗΡΩΔΕΙΟ ΣΤΟΝ NICOLA ΡΙΟΝΑΝΙ

Καλημέρα! Καθόμασταν δί- πλα δίπλα στη συναυλία του Nicola Ριονανί στο Ηρώδειο. Εγώ ήμουν μόνος μου, εσύ ή- σουν μαζί με ένα ζευγάρι. Φορούσες ένα πολύ ωραίο φόρεμα. Μιλήσαμε λιγάκι στο διάλειμμα, με ρώτησες αν ή- ξερα πόση ώρα κρατάει και αν είχα ξαναπάει. Μιλήσαμε ελάχιστα, και δεν πρόλαβα να σου πω ότι ήσουν η πιο ό- μορφη κοπέλα που έχω δει... Ήθελα να σου πω κι άλλα, αλ- λά δεν βρήκα την ευκαιρία. Μακάρι να το δεις.

ΔΙΑΙΤΑ ΜΕ ΚΡΙΤΣΙΝΙΑ

Χαϊδάρι. Πέρασαμε πολύ δια- σκεδαστικά την Παρασκευή το απόγευμα κατά τις 20:00... Μου είπες μια ιστορία για τη διαίτα και γελάσαμε. Αν το δεις, ξέρεις...

ΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΚΥΘΝΟΣ - ΑΘΗΝΑ

Ήμασταν στο πλοίο από Κύ- θνο για Αθήνα, το απόγευμα της Δευτέρας 30 Ιουνίου. Κα- θόμουν με μια φίλη και όταν μίλησα στο τηλέφωνο γύρι- σες διακριτικά να με κοιτά- ξεις. Διάβαζες ένα βιβλίο. Ό- ταν βγήκα στο κατάστρωμα, βγήκες και εσύ να καπνίσεις. Κοιταχτήκαμε. Έκανα βλα- κεία που δεν σου μίλησα, να σου ζητήσω αναπτήρα. Μετά σε έχασα καθώς κατεβαίνα- με. Αν θέλεις μπορούμε να το πάμε από την αρχή.

ΟΜΟΡΦΗ ΡΟΔΙΤΙΣΣΑ

Αθήνα. Σύνταγμα. Ήρθες με τη μητέρα σου σε γνωστό ξε- νοδοχείο και ζήτησες τα πε- ρίφημα κέικ με λεμόνι από το shop. Ελπίζω να σε ξαναδώ είτε εδώ είτε στη Ρόδο.

Μίλα μου Βρόμικα - RELOADED

Της ΤΖΕΝΗΣ ΜΕΛΙΤΑ

Σε παρακολουθώ φανατικά και ήθελα να μοιραστώ αυτό που μου συνέβη, γιατί πιστεύω θα με καταλάβεις. Το λοιπόν, γνώρισα ένα παιδί, στην αρχή η συζή- τηση αφορούσε μόνο το sex, όμως στην πορεία αρχίσαμε σιγά σιγά και οι 2 να νιώθουμε συναισθήματα ο ένας για τον άλλο. Αρχίσαμε να βγαίνουμε πιο συ- χνά, να συζητάμε για διάφορα θέματα, μέχρι που η συζήτηση έπεσε πάνω στη μαγειρική. Ξεκίνησε του στυλ πως όλο έξω πάμε και τρώμε και θα ήθελα να φάω κάτι από τα χεράκια σου. Του απαντώ πως σιχαίνομαι το μαγείρεμα και δεν έχω καθόλου καλή σχέση με την κου- ζίνα. Μετά από αυτό, άφαντος, ούτε τα μηνυμάτά μου έχει δει, ούτε ένα τηλε- φωνο έχει πάρει.

Ναι, δεν ξέραμε να περάσεις πρώτα από το Masterchef για να κάνεις σχέση! Έλεος! Αφού έχει τόση σημασία για αυτόν, ας προσλάβει έναν chef. Ξεκάθαρο red flag! Μακριά, μα- κριά και πάλι μακριά! By the way, πολύ εύκο- λα εξαφανίζεται πλέον ο κόσμος και πολύ με εκνευρίζει η νέα μόδα στο dating. Απλά το καταθέτω.

Τζένη μου, πέρασα μια αρκετά άβολη στιγμή με το φλερτ μου, σαν να έφυγε όλο το κλίμα ρομαντισμού μέσα σε μια στιγμή! Το παιδί που μου αρέσει, σπου- δάζει στην ίδια σχολή με μένα. Αυτός ψηλός, κούκλος, μελαχρινός με μούσι και με μια εκπληκτική ευφράδεια λό- γου. Μαγεύομαι κάθε φορά που ανα- λύαμε διάφορα ζητήματα για την τέχνη και τη ζωή. Μια μέρα, ήρθε σπίτι μου για να μου δώσει κάποιες σημειώσεις του, γιατί έλειψα σε μερικά μαθήματα, και να τα πούμε. Φτάνει ιδρωμένος από τη ζεστή, εγώ το aircondition στο φουλ και αρχίζει το στομάχι του να κάνει έ- ντονους θορύβους. Μου λέει πρέπει να πάω στην

τουαλέτα, επί δύο ώρες μπαϊνόβγαινε. Όπως καταλαβαίνεις, τον έπιασε κόψιμο —να το πω λαϊκά— και γκρεμίστηκαν όλα στα μάτια μου...

Αουτς! Ήταν —όντως— άβολο και για τους δυο, ειδικότερα γι' αυτόν, που υπέφερε κιόλας. Παρ' όλα αυτά, άνθρωποι είμαστε. Συμβαί- νουν αυτά και στο λάθος μέρος και τη λάθος στιγμή. Δεν φαντάζομαι από μια άτυχη στιγ- μή να έχει χαλάσει ανεπανόρθωτα αυτό το ωραίο ρομαντικό κλίμα μεταξύ σας. Δώσε λί- γο χρόνο, καμιά extra συζήτηση για τον σου- ρεαλισμό και ίσως φουντώσει πάλι το πάθος μέσα σου.

Αν η αναισθησία είχε πρόσωπο, αυτό θα ήταν από το γκομενάκι που βγήκα πριν 1 εβδομάδα. Γνωριστήκαμε από το Instagram. Μου κέντρισε το ενδιαφέρον από την πρώτη στιγμή, γιατί εξωτερικά ήταν εντελώς ο τύπος μου. Παίρνουμε την απόφαση να βρεθούμε σπίτι μου. Έρχεται με το γλυκό στο χέρι, κύριος δεν μπορώ να πω, μου έφερε και το αγαπη- μένο μου, πάβλοβα, λες και το ήξερε. Δεν κράτησε πολύ η συζήτηση, πήγαμε κατευθείαν στην κρεβατοκάμαρα, έγι- ναν διάφορα, όλη η φάση ούτε 10 λεπτά δεν κράτησε. Του λέω πετάγομαι στην κουζίνα να τσακίσουμε το γλυκό, με το που γυρνάω μετά από ένα λεπτό, ροχά- λιζε σαν τρακτέρ! Το πρωί έφυγε χωρίς να τον καταλάβω, ούτε ένα μήνυμα για καλημέρα δεν έστειλε.

Το κακό της υπόθεσης δεν είναι ούτε ο ύπνος, ούτε το ενοχλητικό ροχαλτό. Το απαράδε- κτο είναι ότι έφυγε έτσι, χωρίς μια καλη- μέρα, ένα σημείωμα, κάτι. Εννοείται ότι δεν κάνεις κίνηση για κάποια επανασύνδεση. Δεν πιστεύω ότι αξίζει. Τουλάχιστον, σου έ- μινε η πάβλοβα! Και ένα υπέ- ροχο καλοκαίρι μπροστά σου, να το περάσεις όπως θέλεις! Κα- λό καλοκαίρι, μανекέν μου!

★ GOLD SPOT ★

Στα καταστήματα GOLD SPOT λαμβάνετε άμεσα μετρητά για χρυσά κοσμήματα, ασημικά, ασημένια σκεύη, λίρες και αντικείμενα αξίας, χωρίς χρονοβόρες διαδικασίες και στις καλύτερες τιμές της αγοράς. Η αγορά και η ενεχυρίαση χρυσού πραγματοποιείται με απόλυτη εχεμύθεια και διαφάνεια προς τον πελάτη.

Εκτιμήσεις κατ' οίκον

ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΣΙΑ
Άνοιγμα θυρίδων-
εκτιμήσεις

ΜΑΡΟΥΣΙ Θησέως 28, 2121040444
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ Λεωφ. Μεσογείων 76, 2111828800
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ Λιοσίων 172, 2117506600
ΠΑΓΚΡΑΤΙ Φιλολάου 39Α, 2114180000

www.goldspot.gr GoldSpot goldspot.gr

© JOHN HOLMES

Κριός

20 Μαρτίου - 19 Απριλίου

Καλή εβδομάδα, Κριέ μου! Έχεις ανάγκη από ηρεμία, οπότε πρέπει να απομακρυνθείς από τη βαβούρα. Βρες χρόνο για διαλογισμό, προκειμένου να οργανώσεις τις σκέψεις σου και να κατανοήσεις τις βαθύτερες σου ανάγκες. Από την άλλη, δεν αποκλείεται να σου τη βαρέσει και να αρχίσεις τις αλλαγές σε πολλά κομμάτια της καθημερινότητάς σου. Μπορεί, ας πούμε, να ξεκινήσεις κάποιο νέο χόμπι! Στα αισθηματικά, αν είσαι ελεύθερος, επαναξιολόγησε τα standards σου, γιατί σαν να έχεις πολύ ψηλά τον πήχη, δεν νομίζεις; Αν έχεις ταίρι, προσπάθησε να θυμηθείς τι σας δένει παρά τι σας χωρίζει, για να μπορέσετε να λύσετε τα προβλήματά σας με ωριμότητα.

Ταύρος

20 Απριλίου - 19 Μαΐου

Καλή εβδομάδα, Ταυράκι μου! Άκρως επικοινωνιακό επταήμερο, καθώς θα περιλαμβάνει, επαφές, συζητήσεις αλλά και αρκετές μετακινήσεις. Το καλό που σου θέλω, να είσαι ευέλικτος και ανοιχτός σε προτάσεις, αλλιώς άσ' το, πάει, πέταξε το πουλάκι! Ωστόσο, θα νιώσεις πως θες να επανασυνδεθείς με τους γύρω σου αλλά και μ' εσένα τον ίδιο. Στα ερωτικά, αν είσαι single, δεν το βλέπω να αλλάζει αυτό αυτή την εβδομάδα, καθώς πιο πολύ σε καίει το να πάρεις αποστάσεις και να δεις τι θες, παρά κάτι άλλο. Αν δεν είσαι single, μπορείς να επαναφέρεις θέματα που σε απασχολούν στο ταίρι σου, καθώς τώρα ίσως σ' ακούσει περισσότερο.

Δίδυμοι

20 Μαΐου - 20 Ιουνίου

Καλή εβδομάδα, Δίδυμέ μου! Επταήμερο με έντονο το στοιχείο των οικονομικών, οπότε τα μάτια σου δεκατέσσερα! Να ξέρεις πως τώρα ενδέχεται ν' αλλάξουν κάποια δεδομένα σ' αυτόν τον τομέα. Από την άλλη, τα προσωπικά σου ίσως αποδειχτούν πιο προκλητικά αυτές τις μέρες. Στα καλά νέα, θα σου έρθουν σίγουρα και αρκετά ωφέλιμες ευκαιρίες, αρκεί να είσαι έτοιμος να τις δεχτείς. Πιο συγκεκριμένα, αν είσαι free, ίσως παίξει κάποια επανασύνδεση με κάποιο παλιό αμώρε ή μια γνωριμία που δεν ευδοκίμησε τότε. Αν δεν είσαι free, μπορείς να επαναφέρεις παλιά ζητούμενα στο τραπέζι των «διαπραγματεύσεων», μπας και επιλυθούν τώρα.

Καρκίνος

21 Ιουνίου - 21 Ιουλίου

Καλή εβδομάδα, Καρκίνε μου! Δυναμικό το επταήμερο αυτό, αρκεί να μη σπκώσεις μπαϊράκι και να μη χάσεις τις ισορροπίες σου. Για να μην αναφερθώ στις εντάσεις με τα άτομα που σε περιβάλλουν. Στα καλά νέα, νιώθεις πιο έτοιμος να προχωρήσεις σε νέα ξεκινήματα. Δώσε βάση στις επιθυμίες σου και στο τι βγάζεις προς τα έξω. Αν είσαι μπακούρι, μην πέσεις στην παγίδα του πισωγυρίσματος! Αντιθέτως, μπορείς να αναλογιστείς τις προηγούμενες εμπειρίες σου για να δεις τι έμαθες – αν έμαθες! Αν δεν είσαι μπακούρι, κάνε ήρεμες συζητήσεις με το ταίρι σου και άσε τη βαβούρα για άλλη ώρα.

Λέων

22 Ιουλίου - 22 Αυγούστου

Καλή εβδομάδα, Λεόντά μου! Θα θελήσεις να κλειστείς στον εαυτό σου, για να ξεκαθαρίσεις κάπως το τοπίο μέσα σου, απλά μην ξεχνάς και τη σωματική σου υγεία. Παράλληλα, θέλω να αποφύγεις τις παρορμητικές κινήσεις ή αποφάσεις. Δεν πρέπει να αγνοείς αυτά που σου βροντοφωνάζει το ένστικτό σου. Στα θέματα καρδιάς, αν είσαι χωρίς ταίρι, ετοιμάσου για επιστροφές-καταστροφές από το παρελθόν, καθώς ο Ερμής γυρνάει ανάδρομος πάνω σου! Αν είσαι με ταίρι, μπορείς να εξωτερικεύσεις σκέψεις και συναισθήματα που κρύβεις μέσα σου. Απλά με ηρεμία και σεβασμό προς το έτερον ήμισυ, ναι;

Παρθένος

23 Αυγούστου - 21 Σεπτεμβρίου

Καλή εβδομάδα, Παρθένε μου! Αυτό το επταήμερο σου φέρνει απρόσμενες ευκαιρίες, χρειάζεται καλή διαχείριση δε, γιατί ίσως υπάρξουν και πολλές απαιτήσεις. Οι νέες γνωριμίες επίσης ευνοούνται. Αυτό μπορεί να σε ωφεληθεί σε πολλούς τομείς, από επαγγελματικά μέχρι –και τι άλλο;– ερωτικά. Άρα, αν ανήκεις στους αδέσμευτους, βρες ποια είναι τα συναισθήματά σου και τι ψάχνεις ακριβώς και μετά ξεκίνα το κυνήγι νέου γκομενέτου. Αν ανήκεις στους ήδη δεσμευμένους, πάρε χρόνο με το ταίρι σου και κλειστείτε για λίγο στην ερωτική σας φωλίτσα. Γίνε πιο ειλικρινής μεν, τη σωστή στιγμή δε.

Ζυγός

22 Σεπτεμβρίου - 22 Οκτωβρίου

Καλή εβδομάδα, Ζυγέ μου! Αυτές τις μέρες μπορείς να ασχοληθείς με όσα θα σκάσουν, ώστε να αποδείξεις την αξία σου! Βέβαια, όλο αυτό θα δημιουργήσει πίεση, και πρέπει να την εξισορροπήσεις με σωστό προγραμματισμό. Επίσης, κοίτα να είσαι συγκεκριμένος σ' αυτά που θες και ζητάς. Τώρα, όσον αφορά τον έρωτα, αν είσαι ελεύθερο πουλί, ή που θα γνωρίσεις κάποιον μέσω φίλων και γνωστών ή που έχει γίνει ήδη αυτή η γνωριμία, αλλά τώρα ήρθε η ώρα να ευοδωθεί. Αν τώρα είσαι ήδη σε σχέση, συζητήστε ήρεμα αυτά που σε απασχολούν, για να τους βρεις λύσεις και όχι για να τσακωθείς δίχως αύριο –το 'χουμε;

Σκορπιός

23 Οκτωβρίου - 21 Νοεμβρίου

Καλή εβδομάδα, Σκορπιέ μου! Αυτό το επταήμερο θα θελήσεις να διευρύνεις τους πνευματικούς σου ορίζοντες. Μέσω ενός ταξιδιού, ενός σεμιναρίου ή μετεκπαίδευσης, μέσω πιο φιλοσοφικών συζητήσεων; Ίσως όλα αυτά μαζί! Το κακό είναι που δεν πιστεύεις και τόσο στον εαυτό σου. Αν τουμπάρεις το παιχνίδι και μείνεις προσγειωμένος, όλα θα πάνε καλύτερα. Στα γκομενικά σου, αν δεν έχεις αμώρε, θα νιώσεις την ανάγκη να δεις αν κάποια παρελθοντική σχέση έχει να δώσει κάτι ακόμα. Να την ξεζουμίσεις, με λίγα λόγια... Αν έχεις ήδη αμώρε, σταμάτα να ζητάς συνεχώς επιβεβαίωση, γιατί κάποια αρχίζει και κουράζεται. Α! Και κόψε τις μπηχτές και τις ειρωνείες!

Τοξότης

22 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου

Τοξότη μου, καλή εβδομάδα! Θα σε συμβούλευα να ακολουθείς το ένστικτό σου. Ειδικά για υποθέσεις που σχετίζονται με τον έρωτα ή τα οικονομικά σου. Ταυτόχρονα, καλείσαι να πετάξεις από πάνω σου όλα αυτά που σε βαρύνουν και σε κρατάνε πίσω, προκειμένου να πετύχεις τη μεταμόρφωση που σου χρειάζεται και το ξέρεις! Στα θέματα καρδιάς, αν είσαι μπακουρομπάκουρο, δεν θα μείνεις για πολύ, καθώς –λόγω ανάδρομου Ερμή– ίσως επανεμφανιστεί κάποιο γκομενάκι με το οποίο υπήρξε φλογερός δεσμός. Ωρα να θυμηθείς τις ένδοξες στιγμές σας! Αν δεν είσαι μπακουρομπάκουρο, μπορείς να συζητήσεις για την κοινή πορεία σας με το αμώρε.

Αιγόκερως

21 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου

Αιγόκερέ μου, καλή εβδομάδα! Οπλίσου με δύναμη, γιατί ενδέχεται να δοκιμαστείς κι εσύ και τα νεύρα σου αλλά και οι διαπροσωπικές σου σχέσεις. Βέβαια, μέσω αυτής της διαδικασίας θα μπορέσεις να καταλάβεις ποιοι είναι οι πραγματικοί σύμμαχοί σου. Δεν αποκλείεται να σου αποκαλυφθούν πολλά και διάφορα. Δώσε χώρο στις εποικοδομητικές συζητήσεις μεν, βάλε και όρια δε. Στα αισθηματικά σου, αν είσαι ελεύθερος, ίσως ασχοληθείς με κάποιο ερωτικό story που είχε μείνει στη μέση παλιότερα. Ίσως πάλι να πιστείς από μια νέα γνωριμία. Αν είσαι δεσμευμένος, μην αφήνεις τις ανασφάλειές σου να σε κάνουν να γκρινιάζεις, γιατί δημιουργείς εκνευρισμό.

Υδροχόος

20 Ιανουαρίου - 17 Φεβρουαρίου

Καλή εβδομάδα, Υδροχόε μου! Επταήμερο αλλαγών, όμως οτιδήποτε αλλάζει τώρα αλλάζει για καλό. Παράλληλα, δεν πρέπει να παραμελείς τον εαυτό σου. Επομένως, οργάνωσε κάτι δημιουργικό και fun, που μπορεί να σε χαλαρώσει και να σε ανανεώσει. Μήπως να αποβάλεις και κάποια τοξικά άτομα; Λέω τώρα εγώ! Στα θέματα καρδιάς, αν είσαι χωρίς ταίρι, ίσως επανέλθεις σε κάποια παρελθοντική σου επαφή. Πρέπει απλά, αυτή τη φορά, να κινηθείς με κατανόηση κι όχι πείσμα. Αν, πάλι, είσαι με ταίρι, δες αν υπάρχει ισορροπία μεταξύ σας, αν όχι, τότε άσ' το καλύτερα. Άκου τι έχει να σου πει, αλλά πες κι εσύ αυτά που θέλεις, έτσι;

Ιχθύες

18 Φεβρουαρίου - 19 Μαρτίου

Καλή εβδομάδα, Ιχθύ μου! Είναι μια πολύ καλή στιγμή για να εκφραστείς ανοιχτά, καθώς οι γύρω σου θα είναι λίγο πιο δεκτικοί. Παράλληλα, πάρε έμπνευση από τα απλά και τα καθημερινά κι άσε ελεύθερη τη δημιουργικότητά σου. Μέσω αυτού θα βρεις τη χαμένη σου χαρά, αλλά και θα χαλαρώσεις αρκετά. Στα ερωτικά, αν είσαι μόνος σου, πρέπει να δεις αν αυτά που ζητάς είναι –ρεαλιστικά– αποδεκτά ή μήπως το παρακάνεις κάποιο. Αν δεν μπορείς να σταματήσεις να σκέφτεσαι κάποιο παλιό connection, τότε επαναξιολόγησε το μεταξύ σας! Αν δεν είσαι μόνος, μείνε ήρεμος και λογικός, για να επιλύσετε με το αμώρε όσα σας βαρύνουν.

Την καθημερινή αστρολογική σου προβλέψη στο athensvoice.gr/zodia

* Για πιο ολοκληρωμένη εικόνα των αστρολογικών σου τάσεων θα πρέπει να διαβάσεις και τον ωροσκόπο σου

ΚΑΛΟΚΕΡ ΙΝΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

My favourite ACS Locker

Εδώ
το δώρο σου
σε περιμένει!

Μπες στο acscourier.gr ή στο ACS Mobile App.

Δήλωσε στην ACiStant το αγαπημένο σου ACS Locker.

Αφού παραλάβεις, αξιολόγησε την εμπειρία σου μέσω του Viber/e-mail που θα λάβεις και διεκδίκησε ένα από τα 3 iPhone 16 που κληρώνει η ACS κάθε καλοκαιρινό μήνα!

www.acscourier.gr

Διάρκεια διαγωνισμού, έως 31/08/2025.

ACS
Τα πάντα, παντού.

Η πράσινη
μετακίνηση σήμερα
είναι ...blue

Η ηλεκτροκίνηση αλλάζει τον τρόπο που κινούμαστε και η **ΔΕΗ blue**, ένα από τα πιο εκτεταμένα δίκτυα φόρτισης στη νοτιοανατολική Ευρώπη, κάνει την ηλεκτροκίνηση ακόμα πιο προσβάσιμη σε όλους, **με πάνω από 2.700 σημεία φόρτισης που αυξάνονται δυναμικά.**

Σήμερα **περισσότερα από 360 σημεία ταχυφόρτισης** βρίσκονται ήδη σε κομβικά σημεία, για να κάνουν τη φόρτιση των ηλεκτρικών αυτοκινήτων **ακόμα πιο γρήγορη.**

Κατεβάστε την ανανεωμένη
εφαρμογή PPC blue

blue

Το μέλλον
φορτίζει
deiblue.com

